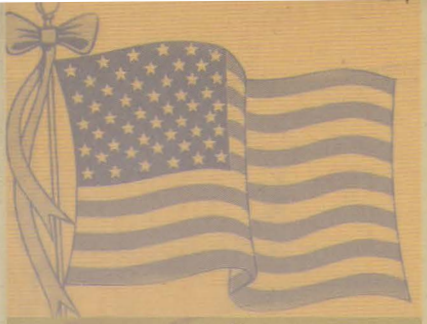
AMERİKAN İMPARATORLUĞUNUN YENİDEN İNŞASI T. DONNLLY

Chiviyazıları [nemesis kitaplığı]

THOMAS DONNELLY *PROJE BAŞYAZARI*

AMERİKAN İMPARATORLUĞUNUN YENİDEN İNŞASI

YENİ AMERİKAN YÜZYILI PROJESİ

"11 Eylül'den bu yana sömürünün başını çekenler, Vietnam'daki Amerikan "yenilgi"sinin öcünü almak amacıyla aşırı sağ grupların ve "think-tank"ların kurulduğu Ronald Reagan döneminde piyasaya çıktılar. 1990'larda yeni bir gündem eklendi: Soğuk savaşın ertesinde "barış payının" inkârını haklı göstermek."

Chiviyazıları [nemesis kitaplığı]

Chiviyazıları Yayınevi | Nemesis Kitaplığı

Nemesis: Gece Tanrıçası'nın kızı. Yaşadıkları ve yaptıkları uygulamalar sonucunda, cezanın adilâne kısmıyla ilgili olduğu kadar aynı zamanda da bir ödül Tanrıçası olarak bilinir. Bu yaklaşım Adalet'in dağıtıcısı ünvanını kazandırır Nemesis'e... Dünyada adaleti koruyan, haklıyı haksızdan ayırt eden bir ahlak Tanrıçası olarak da kabul edilir... Ölçüsüz hareket eden her kimse Tanrıların öfke veya kıskançlığını üstüne çeker ve Nemesis'in gazabına uğrar. Nemesis, eşyanın düzenini belirleyen ücretten çok, doğru ve hakkaniyetli olan bir paylaşım sisteminin de simgesidir, daha net bir deyimle doğru paylaşımın kendisidir. Ayrıca güzelliğiyle dillere destandır. Nemesis Kitaplığı ise "Nemesis"in anlatılan özelliğini, güzelliğini ve "eşyanın düzenini belirleyen ücretten çok, doğru ve hakkaniyetli olan bir paylaşım sistemini"n savunucusu ve kollayıcısı olmaya adaydır.

Nemesis Kitaplığı | Chiviyazıları Yayınevi

- **İdeolojilerin Sonu Mu?** ● Ufuk Uras
- **İmparatorluk Startejileri ve Ortadoğu** ● B.Waylet - E. Jackh
- **Medyanın Kamuoyu İmalatı** ● Chomsky Herman Peterson
- **Yeni Muhafazakârlar (Neo-Cons)** ● Ed. Merdan Yanardağ

Amerikan İmparatorluğunun Yeniden İnşası

Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi

Proje Başyazarı
Thomas Donnelly
Projenin İngilizceden Çevirisi
Fabrika Dergisi Çeviri Grubu

Chiviyazıları

Kitabın Özgün Adı
Amerikan İmparatorluğunun Yeniden İnşası
Proje Başyazarı
Thomas Donnelly
İngilizceden Çeviri
Fabrika Dergisi Çeviri Grubu

Teknik Düzenleme
Grandis İletişim
Seri / Sıra No
Chiviyazıları: 170 / Nemesis Kitaplığı: 5
ISBN
975-8887-77-1
Adres
Sakız Sk. Parkpalas Apt. No:
12 A /3 Kadıköy - İstanbul
Faks: 0216 414 49 64
E-posta: bilgi@chiviyazilari.com
www.chiviyazilari.com

Copyright
Chiviyazıları Yayınevi © 2004
Türkçe Çeviri: Fabrika Dergisi © 2004

Kapak ve Tasarım
Özcan Sapan
Baskı/Tarih
Birinci Basım 2004
Baskı
Çınar Matbaacılık Yayıncılık Ltd. Şti
Davutpaşa Cad. Kale İş Merkezi No: 114 Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 481 18 40 - 41

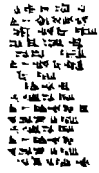
Nemesis Kitaplığı

Amerikan İmparatorluğunun Yeniden İnşası

Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi

Proje Başyazarı
Thomas Donnelly

Projenin İngilizceden Çevirisi
Fabrika Dergisi Çeviri Grubu

Chiviyazıları

İçindekiler

ABD Dolarının Gerçek Değeri: Petrol ve Kan 9
Komple Komplo 17

Amerikan Savunmasının Yeniden İnşası 37
- İlkeler Bildirgesi 39
- Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi Hakkında 43
- Giriş 47
- Temel Bulgular 55
- Neden Yeni Bir Savunma 61
- Gerekli Dört Ana Misyon 71
- Günümüz Güçlerinin Yeniden Konuşlandırılması 91
- Bugünün Silahlı Kuvvetlerinin Yeniden İnşası 109
- Yarının Egemen Gücünün Yaratılması 173
- Savunma Harcamaları 213

Proje Katılımcıları 229

Kitabın içinde yer alan proje kısmının
İngilizce aslından çevirisini yapan
***Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm Yolunda* Fabrika**
dergisi çeviri grubuna teşekkürü borç biliyoruz

ABD Dolarının Gerçek Değeri: Petrol ve Kan

Özcan Sapan

"Krallar yalnızca savaşları düşünürler... İş, yeni ülkeler kazanmaya geldi mi, bütün yollar mubah olur onlar için: Din, iman, merhamet ve akıl dinlemezler; ne günaha girmekten çekinirler ne kan dökmekten... Buna karşılık, kazandıkları memleketlerin halklarını yönetmekle de pek uğraşmazlar." ***Thomas More***

11 EYLÜL GÖRÜNTÜLERİ: BENZERLERİNİ DEFALARCA seyredip kanıksadığımız Hoolywood ürünlerini andırıyordu. İkiz kulelerin yanyana çöküşünü dünya kamuoyuna izlettiler. Yaşanacaklar önceden biliniyordu sanki. Kameralar yerlerini almışlar ve objektiflerini önceden bilinen noktaya odaklamışlardı. Bir bilimkurgu sahnesinden farksız bu görüntüler, içinde çeşitli motiflerin saklandığı o bulmacalı resimlerin farklı boyutları algılayışı nasıl "başaşağı" çeviriyorsa, Amerikan politikasinin da açık yüzünü haberdar ediyordu. Her şey ama her şey insanlık adına bir vahşetti.

9 Nisan'da Bağdat'taki diğer bir sahneyi, Amerikan askerlerinin Saddam'ın heykelinin boynuna ilmiği geçirip yığınların sevinç gösterileri önünde, simgesel bir biçimde tahtından nasıl düşürdüğünü bütün dünya izledi. Yı-

kılmaz sanılan dev heykel önce sallandı, sonra düştü. Önce düşmekte tereddüt gösteren heykel, kismende olsa direnişin belli oranlarda kırıldığının habercisiydi.

Bu iki sahne gerek nitelik gerekse nicelik bakımından ortak figürler barındırıyor muydu? Burasını şimdilik belki bilemiyoruz... Ama gerçek şu ki her iki olayın failleri de belliydi. Artık kim ne derse desin, savaşın kamuoyu tarafından algılanışı da yukarıda betimlenen sahneden sonra başaşağı çevrilmiş olacaktı... Her yükselişin bir düşüşü, her çıkışın bir inişi vardı. İmparatorluklar, yığınların omuzlarına basarak çıkışlarını sürdürürken binlerce insan cesetlerini malzeme yaparlar, düşüşlerinde de yığınların kanlarında boğulurlar. Ve başaşağı çevrilmiş durum Orta Doğuda devam ediyor...

Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi; Amerikan Girişim Enstitüsü, Hudson Enstitüsü ve Reagan Hükümeti'nin tutkularıyla beslenip Bush'un yönetiminde neo-con'ların önderliğinde ortaya çıktı. ABD terörizmi tarafından ulusların ve bireylerin güvenliğine yönelik tehdit, 2000 yılında yazılmış ve yeni açığa çıkarılmış elinizdeki bu belgede, yakın tarihi kehanet derecesine varan ayrıntılarla anlatılıyor. Orada, Amerika'nın insanlığın ve dünya kaynaklarının çoğunluğuna egemen olmak için ihtiyacı olanın, "yeni bir Pearl Harbor gibi yıkıcı ve hızlandırıcı bir olay" olduğu söyleniyor. İşte 11 Eylül 2001 saldırıları, "çağların fırsatı" olarak nitelenen "yeni Pearl Harbor" oldu.

11 Eylül'den bu yana sömürünün başını çekenler, Vietnam'daki Amerikan "yenilgi"sinin öcünü almak amacıyla aşırı sağ grupların ve "think-tank"ların kurulduğu

Ronald Reagan döneminde piyasaya çıktılar. 1990'larda yeni bir gündem eklendi: Soğuk savaşın ertesinde "barış payının" inkârını haklı göstermek.

Bu pay öyleki; fark gözetmeksizin bombalanan, zayıf düşmüş ve savunmasız bir halka yönelen ahlaksız bir saldırı. Sadece bunlar nı? Şok ve dehşet görüntüleri, işkence ve kan... Ve yasadışı bir savaş ve kural tanımayan kuralsızlıklar.

Bu işgal normatif olarak arzulanan bir başarıya ulaşsa da, uluslararası hukukun çiğnendiği bir fiil olarak belleklerde hep kalacaktı. Ama herşey bundan mı ibaret? Savaşın doğurduğu sonuçlar, iyi niyetin meşruluğunu ortadan kaldırabilir mı? Peki "özgürlük ve domakrasi" yalanlarıyla işgal edilmiş bir coğrafyada iyi sonuçlar alınmış olsa bile herşey olup bittikten sonra yaratılacak meşru bir zemine temel olabilir mi?

Toplu mezarlar, yeraltı mahzenleri ve işkence görenlerin anlattıkları rejimin kriminal karakteri konusunda hiçbir kuşkuya yer bırakmıyor. Dünya kamuoyu bir kez daha bütün çıplaklığıyla işkence görüntülerini gördü. Şimdi olay sanki münferitmiş gibi bir asker kurban seçilerek, "Yüce Amerikan Adaleti" tarafından yargılanacak. Yargılamamın çatısını oluşturan önemli bir gerçek ise, olayın "insan hakları" açısından ele alınması... Çünkü bu topraklara özgürlük ve insan hakları getirmek adına girmişti, Birleşik Devletler.

Ama işgal devam ediyor... Ne özgürlük ne insan hakları... Yağma, işkence ve kan, insanların belleklerden silinemeyecek bir şekilde kazındı.

Zulüm altındaki bir halkın totaliter rejimden kurtulması yüce bir amaç olabilir!... Ama kendi vatanında işgal altında yaşamak ve geleceğin ipotek altında tutulması hangi özgürlüğe denk olabilir.

Ünlü Tarihçi Eric Hobsbawm yirminci yüzyılı haklı olarak "Amerikan" yüzyılı diye tanımlamıştı. Amerikan İmparatorluğunun Yeniden İnşası ise yeni karmaşaların ardında saklı duran ve nihayet 2000'li yıllarda açığa çıkan bir projeye ihtiyaç duyacaktı. Proje dünya haklarını yakından ilgilendirecek bir içeriğe sahipti. Troçki, "siz savaşla ilgilenmiyor olabilirsiniz ama savaş sizinle ilgilenecektir" derken, insanlık tarihinin bir özetini gözler önüne seriyor. Bugün yaşananlar bu özetin ifadesidir.

Almanya ve Japonya'nın yenilgisinden sonra Avrupa, Pasifik ve Güneydoğu Asya'nın yeniden düzenlenmesi, Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra Orta ve Doğu Avrupa toplumlarının yeniden yapılandırılması, Orta Doğuyu bekleyen tehlike, Balkanların kan gölüne dönüşü ve yakın bir tehlike olarak Kafkasya...

Çin, Hindistan ve Kafkasya gibi stratejik öneme sahip ülke toprakları; Amerika'nın yeni satranç tahtası durumundadırlar.

1900'lerin başında Doğuda yaşanan olaylarda Amerika söz ve güç sahibi değildi. 100 yıl gecikmeyle gelen yeni oyunun baş aktörü dünya halklarının baş düşmanı Amerikan İmparatorluğu, yeni bir dünya düzenine model olarak öneriliyor. İnsanların başına kapitalist devletlerin yayılması ve serbest piyasaların küreselleştirilmesinden başka daha iyi ne gelebilir ki?

Şimdilerde eskinin önemli bir gücü olan Almanya, Fransa ve Rusya savaş ve silahlanma yoluyla dize getirilmişlerdir. –Burada 1900'lerin önemli bir gücü olan İngiltere, Amerika'nın öncelikli müttefiki olması açısından konu dışındadır- "Dünyayı özgürleştiren" savaşların anlaşılırlığı ve "haklılığı" açıktır. Anlaşılabilir yan etkenleri –diktatörlük ve zulüm- göze almak olanaklıdır. Sonuç itibarıyla güçten düşmüş uluslararası devlet topluluğunun himayesi altında varlığını sürdüren tartışma götürmez kötülükleri ortadan kaldırmaktadırlar ve bu olayla açığa çıkarılmak istenen olgu, yanıtıyla birlikte gelmişti: Tahtından düşürülen Saddam Hüseyin önemli bir veri sunmaktadır.

Ve tahtından düşürülen Saddam Hüseyin özelinde yaşananlar ABD'nin önümüzdeki 100 yıllık planın bir parçası olduğunu unutmadan, gerçek bir saldırganlık ve aynı zamanda üzerine basa basa her defasında tekrarladıkları ulusal güvenlik tezinin bir parçasıydı, ikiz kulelerin yıkılışından sonra başlayan süreç...

Dünya halklarını yoksullaştırmaya, yok etmeye ve dünyanın sınırlarını yeniden biçimlendirmeye yemin etmiş olan imparatorluk ve onun yandaşlarının gerçekleriyle, özgürlük ve insan hakları gerçekleri arasında asla kesişmeyecek iki ayrı çizgidir.

ABD'nin süreci nasıl kavradığını Suat Parlar'ın yorumuna bırakmak istiyorum: "ABD'nin saldırgan stratejik doktrinlerinin üzeri, 'ulusal güvenlik' kavramının belirsizliği ile örtülür. Birleşik Devletler için 'güvenlik' tam bir dünya eğemenliği fikri ile iç içedir. Bu konu-

da oluşturulan doktrinler sistem, Soğuk Savaş'tan çok önce yürülüğe girdi. ABD'nin askeri aygıtı ve militarist felsefesi, kıtayı, 'tükenmeye mahkum', 'bir ırk olarak korumaya değmeyen', 'Anglosakson ırk karşısında temelde aşağı' insanlardan 'temizlemek' için, askeri şiddeti sonuna kadar kullanmayı 'doğal hak' olarak gören egemenlerin güvenlik anlayışına göre biçimlendirildi."* Yukarıda iki çizgi asla kesişmez derken, doğrusu bu söyleme ortak bir nokta aramanın anlamsızlığını satırlara sığdırmak istemediğimden olsa gerek...

F. List, "Cebelitarık, Malta, Girit ve Kıbrıs üzerinden geçip, Kahire-Süveyş'e ve oradan da Şam ve Bağdat'a uzanacak olan koridorun ne zaman kurulacağı bugün hayatta olan hiç kimse tarafından bilinemez. Günün birinde insanoğlu bu büyük düşün gerçekleşeceğini görecektir," derken 1900'lerin başında Doğuda İngiliz Alman rekabeti sonucunda, İngiltere'nin Orta Doğu politikasını özetlemeye çalışıyordu. 1900'lerin başında terkedilen bu amaç, yeni bir yüzyıl başında Amerika'ya ciro edilmişti.

Amerika imparatorluk sınırlarını genişletmek pahasına Orta Doğu projesini daha kapsamlı ele alacaktı: "Bugün Hindistan, İran ve Çin gibi ülkelerin ticaretini yönetmek, bütün dünyayı yönetmek; evrene egemen olmaktan başka bir şey değildir. Doğaldır ki bu amaç uğruna, Hindistan ile Mısır arasındaki bölgeler işgal edil-

(*) Emperyalist Müdahhale Doktrinleri ve Nato / Suat Parlar, Livane Yayıncılık, 2004, İstanbul.

melidir," (B. Waylet E. Jackh)* tezinin izini sürmeye çalışan Neo-Cons hareket, yeni bir prejeyle tarih sayfasındaki yerlerini aldı.

Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi, ikiz kulelere yapılan terör saldırısından çok önce geliştirildi ve tartışıldı. Ancak projenin "teröre karşı savaş" söylemi altında farklı bir versiyonda hayat bulması için yeni bir çıkış noktası gerekecekti. Ve beklenen şey, bekleyenlerin sabır noktasını görmeden geldi: 11 Eylül...

Medyanın dezenformasyon ve aldatma üzerine kurulan kampanyalarıyla gücüne güç katan İmparatorluk'la onun yarattığı dalga sonucu oluşan direniş arasında -Taliban rejimi örneğinde de görüldüğü gibi- başka türlü söylersek, elle tutulamayan bir terörizm ile üstüne gidilmesi gereken "haydut devlet" arasında gerçekten de nedensel bir ilişki vardı. Bu topraklarda yıllarca süren Sovyet işgaline karşı, ABD, elleriyle büyüttüğü çocuğunu boğazlamaya gelmişti. Ve sonrasında ikinci bir hedef için olsa bile Amerikan hükümetinin Saddam Hüseyin ile El Kaide arasında ilişki olduğu konusunda dünya kamuoyunu ikna etmeyi denemek zorundaydı.

Bu dezenformasyon kampanyası en azından Birleşik Devletler'de o kadar başarılı oldu ki, yeni yapılan anketlere göre Amerikalıların yüzde 70'i Irak'taki rejim değişikliğini 11 Eylül terör eyleminin "cezalandırılması"

(*) İmparatorluk Stratejileri ve Ortadoğu / B. Waylet-E. Jackh, Chiviyazıları Yayınevi, 2004, İstanbul

bağlamında destekliyordu. Ve savaşı bu anlamda gerekli görerek, Amerika'nın "haklılığını" onaylıyorlardı.

ABD dünya tarihinde sevgili Suat Parlar'ın deyimiyle "barbarlığın en yüksek aşaması"nı, doruk noktasını yaşıyordu. Yine Parlar'ın yaklaşımında kendini bulan bulmacanın sonucu yatıyor: "Küresel kapitalist imparatorluğun ideolojik, askeri, mali ve kültürel tahakkümü altındaki devletler, hükümette hangi parti olursa olsun egemenliklerininin çürümesinin başlıca sorumlularıdır" (a.g.e.) derken "modernizme saplanan, reform yanılsamaları, kapitalist bloklara eklemlenmeye dayalı kurtuluş reçetelerine sarılan devletler, sadece kendi intiharlarını yönetebiliyorlar" sonucuna varıyor...

SSCB'nın çöküşünden sonra dünyada tek başlı bir egemenliğin çizgi filmini izler olduk: Kötüler hep vardır... Kurtarıcı hep tektir. Tek başlı egemenlikler gerçekleştirilebilir olsa dahi doğuracağı yan etkiler kendi ölçüleri temelinde normatif olarak arzulanan birşey değildir. Görüntü zaman zaman bulanıklaşabilir. Politik iktidarlar, güçlerini; salt silahlı kuvvetler, ordu, polis ve gizli servisler vb. kurumlar aracılığıyla bir gövde gösterisine dönüştürdükçe, kendi çukurlarını da kendileri kazmaya başlayacaklardır.

Ve çukur geri dönülemez bir şekilde kazılmaya devam ediyor.

Komple Komplo

Orhan Gökdemir

"Bunlar, tarihin tanıdığı en şaşırtıcı imparatorluğun güçlü baronlarıdır."
Claude Julien - Amerikan İmparatorluğu

İKTİDARI ELLERİNDE TUTANLAR NİÇİN GİZLİ örgüt kurarlar? Gizlilik, iktidarın şiddetinden korunmak içindir. Ama hem iktidarda hem gizlide olmanın bilmediğimiz başka bir anlamı olmalıdır. Şimdi, devletin büyük bölümüyle "gizli"de olduğu bir tarihsel dönemden geçiyoruz; gizlidir, çünkü, kim tarafından yönetildiği ve kime hizmet ettiği bilinmesin istiyorlar. Bu durumda devletler birer büyük komplo örgütleri olarak ortaya çıkıyorlar: Gizlidedirler.

Gizlide olmakla birlikte Neo-Con'ları biliyoruz, raporları, uygulamaları, acımasızlıkları, gözü karalıkları ile ortadırlar. Ortada olanlardan gizli hedefleri doğrultusunda, bütün dünyayı kan gölüne çevirmekten geri durmayacaklarını anlıyoruz. Yalnızca onlar olsa "komplo teorisi" deyip geçebilirdik. Peki ya ötekiler?

Örneğin şu Bilderberg örgütü... Bildrerberg, Hollanda'nın Oosterbeek kentinde bulunan bir otelin adı. Bu oteli önemli kılan ise 1954'te bu otelde yapılan bir toplantı. O günden bugüne anılan adıyla "Bilderberg Toplantıları"na adını vermiş bu otel, herhalde ileride "kapitalizmin kabesi" olmaya hak kazanacak: Eğer işler, kapitalizmin baronlarının o toplantılarda planladıkları gibi giderse. Onlar da gizlidirler.

Her toplantının ardından yapılan gizlilik eleştirilerine karşı "komplo teorisi" diyorlardı. Komplodur ve azdır. Düzen artık "komple komplo" olmuştur ve bütün planları komplo kurmak içindir.

Başkaları da var; CFR, Trilateral, Ront Table... Hemen bütün tekelci merkezlerde, Londra'da ve New York'ta yeni "demokrasi odakları" olarak bunları görüyoruz artık. Büyük şirketlerin temsilcileri, besleme yazar çizerleri örgütlü bir biçimde devletlerini komplolara yöneltmek üzere her köşede örgütlenmişlerdir. Daha çok askeri güç, daha fazla askeri müdahale ve daha fazla kan istiyorlar. Planları, yüzyıldan bu yana ana hatlarıyla aynıdır. Amerikan yüzyılının geleceği, dün olduğu gibi bu gün de dünyanın ezilen halklarına karşı yeni haçlı seferlerine bağlıdır, bu anlaşılıyor.

Birinci Dünya Savaşı'nda CFR, ikincisinde Trilateral ve Bilderberg türü örgütler, Amerikan gücünü büyük çokuluslu şirketlerin çıkarları doğrultusunda yönetmek için kurulmuşlardı. Bir türlü çözemediğimiz kontr-gerilla türü örgütlenmeler onların tavsiyeleri ile oluşturuldu. Soğuk savaşta, İtalya-Vatikan-Polonya üzerinden yürütülen operas-

yon da onların bir komplosuydu. O kadar "aklı selim" görünüyorlardı ki, kimse komploya komplo, acımasız planlarına ise ad koyamıyordu. Brzesinskiler, Kissingerlar komple komplonun mimarlarıydı. "Plan" her zaman vardı ve yürürlükteydi.

İşte şimdi o planlardan biri ile daha karşı karşıyayız. Son derece ayrıntılıdır ve Amerikan devlet aygıtını birçok cephede birden savaşmak dahil, dünyanın her yerine kanlı müdahalelere yöneltmeyi hedeflediklerı bellidir. "Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi Raporu" önümüzdeki on yılın kanlı tarihine bir önsözdür. Kanlı bir çarpışmaya hazırlanıyorlar ve kan, plana göre Doğu Asya ile Ortadoğu'da akıtılacaktır. Komplocuların kimliği hakkındaki en doğru deyimi Wright Mill'e borçluyuz; şimdi burada "baronlar"dan başlıyoruz. Konumuz güçlü baronlar ve onların adamlarıdır. "Neo-Con"a göre daha açıklayacı olduğunu biliyoruz; conservatif, "korumacı"dırlar. Korumak istedikleri şey ise, tekelci düzenin ayrıcalıklarıdır.

Açıkta, gizlenememiş kısmı şu: Baronlar, bir şekilde iktidarı alacaklarını biliyorlar ve rapor hazırlık içindir. Tartışılması gereken ise şudur; ABD'de yapılan kuşkulu seçimlerden Bush değil de rakibi galip çıksaydı, şimdi "neo-con" diye adlandırılan bu ekibin çabaları boşa mı çıkarılmış olacaktı? Değilse, şimdi herkese "demokrasi" diye yutturdukları sistem nedir öyleyse?

Demokraside ayrıcalık olmaz. Bunların doğuştan ayrıcalıklı, baron oldukları açıktır.

Hiç kaybetmiyorlar; birilerinin hiç kaybetmedikleri bir düzene ise demokrasi demek en azından ayıptır. Te-

keller tarafından yönetiliyoruz ve bunlar soğuk savaşı kazanmalarından sonra komplolarını da gizleme gereği duymamaktadır.

Neo-Conlar, devlet için, devlet içinde örgütlenmiş bir komplo odağıdır. Büyük bir çoğunluğu Yahudidir ve bu özellik, finans çevreleri ile akraba olduklarının delilidir. İlgi alanlarının daha çok "dış politika" olması da, temsil ettikleri şirketlerin "uluslararası" niteliğiyle bire bir örtüşmektedir.

Amerikan politikasındaki rolleri ise sanıldığı gibi yeni değildir. İstisnasız hepsinin, geçmişten bilinen, ama her adı anıldığında "komplo teorisi" diye geçiştirilen gizli örgütlerin üyeleri olduğu da kesindir. Bir tarihleri var ve şifrelerini çözmek için bu tarihe bakmak gerikiyor.

İşte Bilderberg örgütü. Söylendiği gibi Bilderbeg toplantıları basit bir fikir teatisi yeri değil, görünmeyen bir iktidar odağının icra organı. İpleri asıl elinde bulunduran kuruluş ise merkezi ABD'de olan CFR. Bilderbeg bu kuruluşa bağlı olarak çalışıyor. CFR'e bağlı bir örgüt daha var ki, buna "Trilateral" adı veriliyor. İlhamını masonluktan alan bu örgütler, özellikle masonluğun zayıflamasından sonra onun işlevlerini üstlenerek "bir dünya hükümetinin kurulması" için çalışıyorlar.

CFR'in kuruluş tarihi daha Birinci Dünya Savaşı'na dayanıyor. Aslında bir Avrupa iç savaşı olan Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra yüksek finans çevreleri ile birlikte bu tür gizli cemiyetler de Avrupa'dan göçüp ABD'de üstlendiler. 1921'de banker Morgan'ın girişimiyle Council of

Foreign Relations (CFR-Dış İlişkiler Konseyi) kuruldu. Kuruluşundan sonra ABD'nin tüm başkanları, seçilmeden önce CFR üyesi olmuşlardır. Dünya tarihi için önemli bir olay olan Yalta Konferansı'nda Amerikan heyeti üyelerinin dörte üçü CFR üyesiydi. Günümüzde CFR, ABD hükümetinde, siyasette, iş yaşamında, medyada, gizli servislerde ve din alanında en önemli görevlerde bulunan 400 kişiden oluşuyor.

Bu ilginç örgüte mali kaynak sağlayan kuruluşların adları yanyana getirildiğinde tablo tamamlanıyor: Ford Vakfı, Carnagie Vakfı, Rockefeller Vakfı, IBM, ITT, Standart Oil. CFR hem hükümet, hem de iki büyük siyasal parti üzerinde etkili.

İşte, bizim Bilderbeg, bu CFR'in Avrupa için oluşturduğu gizli bir örgütün adı. Bu sonuncusunun kuruluş tarihi ise İkinci Dünya Savaşının hemen ertesine rastlıyor. Toplantıların amacı, resmi açıklamalara göre, ulusal politikaları ve uluslararası ilişkileri etkileyen kişilerin resmi olmayan ve kişisel bir ortamda tanışmalarını, ortak sorunlarını kendilerini sonradan bağlamayacak bir biçimde tartışabilmelerini sağlamak. Yakın bir zamanda bu toplantıların tartışma gündemleri şöyle sıralanmıştı: "Gümrük duvarlarının kaldırılması, ulusal orduların sınırlandırılması ve uluslararası bir polis gücünün oluşturulması, uluslararası bir parlamentonun oluşturulması, BM'ye üye devletlerin egemenlik alanlarının sınırlanması." Bu maddeler, bazı çevrelerce "Bir dünya hükümetinin asgari programı" olarak da değerlendirilmişti. Bu değerlendirmede, örgüt üyelerinin "sert" açıklamalarının da payı var elbette. CFR üyesi Paul Warburg'un açıklaması bunun en bilinen örne-

ği. Warburg Amerikan senatörlerinin önünde amaçlarını şu veciz sözlerle ifadelendirmişti: "Hoş olsun ya da olmasın bir dünya hükümetine sahip olacağız. Tek sorun, bunun fetih yoluyla mı, yoksa mutabakat yoluyla mı kurulacağını bilmek."

"Muhtemel dünya hükümeti"nin organlarından biri de Trilateral Commisyon. Trilateral da tıpkı diğerleri gibi Amerikan kökenli bir örgüt, merkezi de orada. Bu örgüt bünyesinde çoğu masonluk, B'nai B'rith, Bilderberg Grubu, CFR gibi başka kuruluşlara da üye önemli kişileri barındırıyor. Üyeleri atama yoluyla devşiriliyor; tek kriter örgütün büyük dünya çevresine (mondialiste) hedefini kavramaları ve bu amaçla çalışmaya hazır olmaları. Üyelerinden hem demokrat, hem de demokrasinin yarattığı tehlikelerin bilincinde olmaları isteniyor. Şimdi bu bilincin, "demokrat olmanın" önüne geçtiği görülüyor.

Örgütün çalışma alanı Wall Street, Tokyo Borsası ve mason localarının merkezi Londra. İtalya'da ortaya çıkan "P-2 Locası-Vatikan-Gladio" skandalının arkasında da Trilateral Commisyon'un varlığı ispatlanmıştı. Trilateral'in ilk başarısı, Beyaz Saray'a o güne kadar adı sanı duyulmamış bir üyesini, Jimmy Carter'i seçtirmek olmuştu. O da seçilir seçilmez hükümete örgüt üyelerini doldurmuştu. İsmi geçenler arasında bir kısım baronların etkileri bir hükümetle sınırlanmayacak kadar derindi; Walter Mondale, Cyrus Vance, Harold Brown, Zbigniev Brzezinski, Samuel P. Huntigton. Bu isimlere Kissinger'ı da eklediğinizde CFR-Trilateral şebekesinin gücünü anlamanız mümkündür. Elleri kolları uzundur ve çoğu bunu uluslararası şirketlerde yaptıkları eksersizlere borçludur.

Bunların kollarının Türkiye'ye uzanmasına şaşırmamak gerek. Örneğin eski bir Nazi olduğu iddia edilen Kissinger'ın Türkiye'de de siyasette sivrilmiş öğrencileri var. 1975 yılında Türkiye'de yapılan Bilderberg toplantısı bir öğrencisinin en parlak dönemine rastlamıştı. Yine 25-27 Nisan günlerinde Çeşme Altınyunus Oteli'nde yapılan toplantıysa bu örneği güçlendiriyor.

1975 yılında Ecevit'in de katıldığı bu ilginç toplantıya Hollanda, Avusturya, Belçika, Kanada, Danimarka, Fransa, Almanya, İzlanda, İrlanda, İtalya, Norveç, İsveç, İsviçre, İngiltere, ABD ve elbette Türkiye'den ilginç konuklar katılıyor. Prensler, Başkanlar, Uluslararası şirketlerin temsilcileri, uluslararası kuruluşların başkanları, ünlü politikacılar Çeşme'de üç gün boyunca dünya sorunlarını konuşuyorlardı. Katılan isimlerler yan yana dizildiğinde görüntü tamamlanıyordu o dönem katılımcılar basın tarafından da çok konuşuldu.

Altan Öymen'in anlattığına göre 1975 yılında Altınyunus Otelin'de o yıl konuşulanlar şöyle: Yakın Doğu, Kıbrıs ve Türkiye sorunları. O yıl Türkiye'ye Kıbrıs çatışması nedeniyle konulan silah ambargosunun kaldırılması da toplantı gündemindeymiş. Toplantının yapıldığı ülkenin önemine binaen değil, katılımcı silah şirketleri temsilcilerinin bastırması nedeniyle.

Örgüt 1954 yılında kurulduğunda toplantı gündemi daha aydınlatıcıydı: "Sovyet yayılmacılığına karşı batının birliğini kurmak"

Toplantıyla ilgili haberlerde "masonluk" etkisi şiddetle reddediliyor ama örgütün fikir babası Polonya Yahudi-

si Joseph Ratinger İsveç Farmasonluğunun yüksek dereceli bir üyesiydi. Üstelik bu kimliğiyle çok sayıda diplomatik entrikaya katılmış ve müttefiklerin Nazi Almanyası ve faşist İtalya'ya karşı zaferini izleyen yıllarda "mondializm"in icadı da ona düşmüştü.

Dahası var: 1976 yılına kadar örgütün başkanlığını "büyük sanayicilerin dostu" Prens Bernhard de Lippe yürüttü. Başkanlığı terk etmesi ise yine bir skandala denk geliyor; Prens, Lockhead skandalının baş aktörlerinden biriydi ve hakkındaki suçlamaları kabul etmek zorunda kalmıştı. Ne var ki gerçek patron, "işbilirliği" ile ün yapmıştı. David Rockefeller, üst örgütlerden aldığı güçle skandalları ört bas etti. Örgüt o günden bu yana güvenle yürümeye devam ediyor. Bir not daha, Çeşme macerası sanıldığı gibi Türkiye için bir ilk değil; 1959 yılının Bilderberg toplantısının Yeşilköy'de yapıldığı yönünde notlar var ancak katılımcılar hakkında henüz sızan bir bilgi yok.

Dişli İşadamları Örgütü

Bu tabir, Bilderberg tartışmalarını yakından izleyen Fehmi Koru'ya ait. Koru, 1985 Nisanında Çiller'in ABD gezisine katılmış, izlenimlerini de uzun uzun yazmıştı. Bu yazılardan Çiller'in ABD'ye değil CFR'e davetli olduğunu da öğrenmiştik. Bu örgüt Çiller'i ta Amerikalara kadar götürmüş ama herhalde muhataplarının bir kadın olmasından dolayı tanışma-koklaşma seansının yapılacağı salonu örgütün dışında bir yerde ayarlamıştı. Dünyayı yönetme iddiasındaki bu ilginç örgüt çatısı altında bir kadın görmeye tahammül edemiyordu yani. Fehmi Koru ge-

zi dönüşü 19 Nisan'daki Zaman gazetesindeki köşesini CFR'e ayırdı. İzleyelim:

"New York 'Council of Foreing Relations' ABD'nin en iyi bilinen 'güç odağı' Başkanlığını uzun yıllar Banker David Rockefeller yapmıştı, şimdiki başkanı ise Leslie Gelb... İkinci Dünya Savaşı sonrası 'yeni dünya düzeni', kısaca CFR diye de bilinen bu örgütün dişli ve ünlü üyelerinin çabalarıyla oluşmuştu. IMF, Dünya Bankası gibi finansal kuruluşlar, CFR üyesi bankerlere ilham ve ter borçlu. Birleşmiş Milletler'in ebeliğini yapan San Francisko Konferansı'nı da CFR toplamıştı.

Bir özelliklerini daha kaydedeyim; ABD yönetimi, özellikle en önemli makamlarını, bu örgütün üyelerine terkederken gönül rahatlığı duyuyor. Cumhuriyetçiler iktidara geldiğinde, dışişleri, hazine ve savunma gibi bakanlıklara CFR'in Cumhuriyetçi bilinen üyeleri geliyor ve kadrolarını aynı titri taşıyan kişilerden oluşturuyor; İktidarı Demokratlar devraldığında da aynı durum bu defa onlar için tekrarlanıyor: Bill Clinton, Warren Chiristopher ve Wiliam Perry de CFR üyeleri..."

Böylece ABD yönetiminin bütünüyle CFR demek olduğunu öğrendikten sonra geliyoruz Tansu Çiller'in ABD gezisine. Fehmi Koru bu konuda da şunları yazıyor:

"Buraya yolu düşen her 'önemli yabancı' New York'taki CFR binasında düzenlenen bir toplantıda sınanır. Bülent Ecevit'ten Turgut Özal'a birçok siyasetçi -bazıları henüz siyasete atılmadan önce- ABD ile ilk resmi temaslarını o binada yapmışlardı. Özal, ABD ziyaretlerinde, bu örgütün ilgisini hep üzerinde hissetti. Gazetecilerin içeri alınmadığı kapalı kapılar ardındaki toplantılarda ne-

ler konuşulduğunu belki bir gün öğreniriz.

Başbakan Tansu Çiller, gezinin ilk çalışma gününde Türk-Amerikan Dernekleri ile CFR tarafından düzenlenmiş bir toplantıda konuştu. Toplantının özelliği, CFR'in adını taşımasına rağmen, basına açık olmasıydı. Bunu sağlamak için olsa gerek, toplantı örgütün binasında değil, çok yakınındaki bir üniversitenin tiyatro salonunda yapıldı. CFR toplantılarına, kadınlar konuşmacı olarak da katılamıyorlar mı acaba?

Gözler ister istemez, daha önceden aşina olunan yüzleri arıyor. Salonu dolduranlar arasında pek az 'ünlü' sima bulunuyordu. CFR Başkanı Gelb, konuyu sunma görevini yardımcısına devretmişti. Etrafta fark edilen sadece birkaç bildik kişiydi; Prof. Bernard Lewis ile ABD'nin Ankara Büyükelçisi Marc Grossman."

Fehmi Koru, düzenleyicilerinin pek önemsemediğini ima ettiği toplantıyı şöyle değerlendiriyor: "Başbakan'ın, dinleyende 'müsamere' çağrışımı yapan bir üslubu var. Burada konumunu bir tür 'hesap verme' biçiminde gördüğü için olsa gerek, müsamere havası oldukça hissedilir haldeydi." Daha önce provalar yaptığı ve söyleyeceklerinin ezberlettirildiği kesindir. Türkiye Cumhuriyeti başbakanları artık gelenek olduğu üzere hesabı yalnızca CFR türü örgütlere vermektedir.

Bilderberg'te İki Türk

Ertuğrul Özkök, 1995 yılı içinde yapılan Bilderberg toplantısını bu başlık altında vermişti. Gerçi katılan kişilerle

başlık arasında bir gerilim ortaya çıkıyorsa da şimdi konumuz bu değil. Özkök, Bilderberg'teki iki Türkün Liceli Hikmet Çetin ile işadamı Cem Boyner olduğunu haber veriyordu. Hikmet Çetin CHP'nin başındaydı, Cem Boyner ise YDH'yı kurmuştu. Sonrasını biliyorsunuz; onca güce ve olanağa rağmen bu kadar başarısızlık. Özkök yazmamasına rağmen, toplantıda iki "Türk"ün daha olduğu öğrenildi; Selahattin Beyazıt ve Şerif Mardin. Yazdığına göre, Özkök'ün "vakit yetersizliği"nden gidemediği toplantının birinci oturumunda bakın ne konuşulmuş? "Refah devletinin gerçek maliyeti nedir; korumacılık kaçınılmaz bir şey midir? Birleşmiş Milletler barışı sağlayabilir mi? Avrupa Birliği, daha ileri bir entegrasyona gitmeli mi? Herkes için iş var mı?"

Bir gün sonra, Özgür Gündem gazetesi Bilderberg toplantısında başka konuların da toplantı gündemine geldiğini yazdı; Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Hikmet Çetin, NATO'nun saygınlığını yitirmemesi gerektiğini söylemişti. İsviçre'nin Zürih kenti yakınlarındaki dağ merkezi Burgenstock kasabasına özel bir helikopterle getirilen Çetin, NATO'ya görevlerini hatırlatmıştı. Cem Boyner ise ABD'nin Türkiye'nin AB'ye alınması için lobicilik yaptığını haber vermişti. Boyner kime güvenmemiz gerektiğini de böylece söylemiş oluyordu. Dahası bu lobi işi ABD'nin AB nezdindeki Büyükelçisi Stuart Eizenstat'la Jefi Kamhi'nin evinde yenilen yemekte verilmişti. Şimdi bu yazıyı, bu bilgilerin ışığından tutup götürelim. İşte "Big Brother" işte adamları. Her durumda tek bir anafikir çıkıyor: Yönetimler gelir geçer CFR baki kalır.

Bütün bunlara karşın karşımıza tıpkı Bilderberg'te olduğu gibi oldukça masum görünüşlü bir örgüt çıkıyor.

CFR, Amerikan kamuoyuna uluslararası bir ruh yaratmaya ve bu yöndeki inisiyatifleri eşgüdümlemeye yetenekli diplomasi, finans, sanayi, bilim ve iletişim uzmanlarını biraraya getiren bir çalışma grubu olarak sunuluyor. Bu sunuşun doğru bir yanı da var; günümüzde CFR, ABD hükümetinde, siyasette, iş yaşamında, kitle iletişim araçlarında, CIA'da ve din alanlarında en önemli görevlerde bulunan belli bir sayıda insandan oluşuyor. Ford, Carnagie, Rockefeller Vakıfları ve IBM-ITT-Standart Oil of New Jersey gibi uluslararası önem taşıyan büyük tröstlerin cömertçe desteklediği CFR, ABD hükümeti, Kongre ve iki büyük siyasal parti üzerinde önemli bir etki sahibi. CFR üyeleri uluslararası ilişkileri sayesinde batılı devletler üzerinde doğrudan; Dünya Bankası gibi üyelerinin yönettiği uluslararası kuruluşlar aracılığıyla dolaylı olarak sıkı bir denetim kuruyorlar.

CFR içinde 11 Eylül'e kadar "mutabakatçılar" egemendi. Özellikle Lockhead ve Watergate skandalları CFR ve Bilderberg'deki mutabakatçıların zaferini perçinlemişti. O kadar ki Nixon ve Prens Bernhard de Lippe'in düşüşü de bu olaylardan sonra mutabakatçıların kazandığı zafere bağlanıyordu. Mutabakat denildiğini bakmayın, bir sürü kirli işin içinde bu mutabakatçıların da eli var. Örneğin, P-2 Mason Locası ve Gladıo ortaklığının arkasından Trilateral Commisyon çıktı. Örgütün isim ve para babalarından Rockefeller'in sabıkası ise daha radikal. Aydınlık yayınları arasında çıkan "Kontrgerilla ve MHP" adlı yayından izleyelim: "Amerika'nın Kore yenilgisi, emperyalist askeri uzmanları derin derin düşündürürken, Amerika'nın en büyük tekellerinden Rockefeller grubu, 1956 yılında şu öneriyi getirdi: ABD'nin çıkarlarına uy-

gun düşmeyen herhangi bir durumu düzeltmek için dünyanın neresinde olursa olsun derhal müdahale edebilecek yeteneklere sahip özel askeri birlikler kurulmalı. Bu özel askeri birliklerin gayet hareketli olması ve çeşitli yerel harpleri başarıyla sona erdirecek yetenekte olması gerekir. Rockefeller grubunun önerdiği özel askeri birlikler Amerikan kontrgerillasının ilk nüvesini meydana getiriyordu." Rockefeller adının bütün kapitalist enternasyonal kuruluşlarının içinde olması da gösteriyor ki bu ailenin işi sadece kâr peşinde koşmaktan ibaret değil. Grup dünyanın her yerine dağılmış şirketleriyle sistemin korunması için gereken karşıdevrimci örgütlenmelerin başını çekiyor. Örneğin İtalyan ve Japonlarla ortaklıkları aynı zamanda o ülkelerdeki anti-komünist oluşumlarda da ortaklığı getirmişti. Örneğin İtalya Hıristiyan Demokrat Parti'nin 60'lı yıllardaki genel sekreteri olan eski Başbakan Aldo Moro'nun sağ kolu Freato, CIA'nın kendilerine ayda 60 milyon liret verdiğini anlatmıştı. Bu parayı kendisine Roma'daki ABD Sefaretindeki CIA şefinin verdiğini belirten Freato, bu çeki hemen parti kasasına yatırdığını itiraf etmişti. Yine bir CIA görevlisi olan Richard Brenneke, Süper NATO şebekesi olan Licio Gelli yönetimindeki P-2 Mason Locası'na aktardıkları paranın bazen ayda 10 milyon dolara çıktığını söylüyordu. Licio Gelli'nin emirleri aldığı kişiler ise, Rockefeller ailesi ile aynı şebekeden Henry Kissinger ile Alexander Haig'di. Dahası, bu ailenin önerisiyle kurulan Kontrgerilla örgütünün teorisyeni de Kissinger'dı. NATO ülkeleri Genelkurmaylarının el kitabı olan "Ayaklanmaları Bastırma El Kitabı"nın yazarı olarak görünen David Galula, Kissinger'den başkası değildi. Bu adamın Türkiye'deki bazı siyasilerle de sıkı ilişkileri var.

Örneğin Kissinger 1996 yılının son aylarında TÜSİAD'ın daveti üzerine Türkiye'ye geldi ve "Ulusal Kalite Kongresi"ne katıldı. Bunun üzerine bir basın toplantısı yapan Talat Turhan şunları söyledi:

"İstihbaratçılıkta bir kural vardır, istihbaratçılar emekli olmazlar. Ele geçirdiği bir bilgiyi ilgili makamlara hemen verirler. Anladığım kadarıyla Kissinger, ağırlıklı olarak Türkiye'ye angaje bir istihbaratçı. Türkiye'deki devlet adamlarıyla çok sıkı, çok yakın dostlukları var. Bunlar kolay kolay kurulacak dostluklar değil. 1992 yılında Yahudilerin Osmanlı'ya göçüşünün 500. Yılı kutlanıyor: New York'ta, orada Kissinger'la Özal'ı çok samimi bir pozda görüyoruz. 1994'de bir gazetede Ecevit'in anıları ya da onunla yapılmış bir söyleşi yayınlanıyor, orada bir paşa var: Kıbrıs harekatından önce Ecevit, sabaha kadar telefon ediyor Kissinger'a. Ne maksatla ediyor, onu bilemeyiz. Ecevit bilir. Ama, özellikle böyle bir harekat öncesinde böyle bir telefon konuşmasının bir anlamı olması lazım gelir. Bazı kaynaklarda da Ecevit'in Kissinger'ın öğrencisi olduğu söyleniyor. Ecevit'in de bununla öğündüğü söyleniyor. Hangi tarihte, hangi okulda onu bilemiyorum, araştırılması gerekir. Yine 1994 yılında Kissinger buraya çağrılıyor ve bir tekke açıyor. Kissinger'la bir tekke açılışının ne gibi bir ilişkisi olabilir? 1995 yılında Cumhurbaşkanı Demirel, Arjantin'e gidiyor, Arjantin'de hiçbir sıfatı olmayan Kissinger'la yan yana geliyor. Kissinger'ın Türkiye ile olan ilişkisi süreklilik arzediyor ve bunu Cumhurbaşkanlığına taşıyor. 'Türkiye'de ilk tanıdığım kişi dostum Selahattin Beyazıt'tır' diyor. Selahattin Beyazıt, bir anlamda, enternasyonal kapitalizmin Türkiye'deki ayağı. Küresel boyutta etkin konumda olan bir

adamın Türkiye ile olan ilişkisinin ucu, yeni dünya düzeninin; serbest piyasa ekonomisinin hakim kılınması çabasına, hatta PTT'nin T'sinin satışına kadar gidiyor." Kissinger'in Türkiye'de irtibatı olan kişilerin başında gelenler kimmiş bakın. Bizdeki P-2'lerin açığa çıkmamasının nedenini anlayacaksınız.

Bu ilişkiler ağı o kadar yaygın ve o kadar derinde ki, Türkiye'yi yönetenler hakkındaki her araştırma Amerika'da hemen hemen aynı kapılara çıkıyor. İşte 29 Eylül tarihli 2000'e Doğru dergisindeki bir haber. "Rockefeller'dan Diplomalı Başbakanlar" başlığını taşıyan habere göre bu isimler şöyle: Özal, Yılmaz, Demirel, Ecevit. Haberde verilen bilgilere göre Ecevit Amerika'ya Rockefeller bursu ile gidiyor. Ecevit'in sosyal psikoloji ve Orta-Doğu tarihi öğrenimi için seçtiği yer Kissinger'ın okulu Harward. Kissinger o yıllarda Ecevit'e burs veren kurumda da yöneticilik yapıyordu. Ne rastlantı değil mi? Harward'da CIA tarafından finanse edilen ve Kissinger tarafından yönetilen seminerlere katılanlar arasında Raymond Aron, Bernard Russel, Olaf Palme gibi isimler de sayılıyor. Kesinlikle rastlantıdır! Demirel'in payına ise Eisenhower bursu düşüyor. Turgut Özal ise icazeti CFR üyesi Zbigniew Brzezinsky ve Baba Bush'tan alıyor.

Bu ilişkilerin ne anlama geldiğini kapitalist enternasyonal teorisyenlerinden Huntigton anlatıyor: "1975 yılında Merkezi Haberalma Teşkilatı (CIA)'ndan Portekiz Sosyalist partisi'ne muhtemelen on milyonlarca dolar, Polonya'da Dayanışma'ya önemli mali destek, Uluslararası Gelişme Teşkilatı'ndan (AID) ve Ulusal Demokrasi Vakfı'ndan 1988'de Şili'de General Pinochet hakkında dürüst

bir referandumun gerçekleştirilmesi için milyonlarca dolar, ve 1990'da Nikaragua'da demokratik bir sonucun teşvik edilmesi için yardım dahil olmak üzere maddi destek... Carter yönetiminin, 1978 seçimlerinde oyların dürüstçe sayımını sağlamak için Dominik Cumhuriyeti kıyılarına Amerikan savaş gemilerini yollaması; Reagan yönetiminin 1983'te Granada'yı istilası; Bush yönetiminin Aquino'yu desteklemek üzere uçuşlar yaptırması ve 1989'da Panama'yı istila etmesi; Filipinler ve El Salvador'da demokratik biçimde seçilmiş hükümetlere, Marksist-Leninist ayaklanmalarla yaptıkları savaşlarda askeri yardım; Afganistan, Angola, Kamboçya ve Nikaragua'da demokratik olmayan yönetimlere karşı yürütülen ayaklanmalara mali destek olmak üzere, askeri eylem..."

Ne için yapmışlar bunu: Demokrasi için! Hangi demokrasi? Elbette Amerikan demokrasisi.

Şimdi ne zaman bu gizli örgütlerden söz edilse düzenin kiralık kalemleri hemen feryad ediyorlar: Komple komplo! 1969 yılında yapılan bir listeye göre CFR neredeyse bütün "Thin-Tank" örgütlerini kontrol ediyor; örneğin Brookings Instituon'un 22, Rand Corporation'un 29, Hudson'ın 14, Middle East Institute'in 33 üyesi aynı zamanda CFR üyesi. Rockefeller Vakfı'ndan 14, Carnagie Vakfı'ndan 10, Ford Vakfı'ndan 7, Rockefeller kardeşler Vakfı'ndan 6 yönetici bu örgütün üyesi. Örgüt önde gelen Amerikan üniversitelerinde de oldukça etkili. Kurumun yılda dört kez yayınladığı Foreign Affairs (Dış olaylar) siyasi gündemi ve ABD Dış politikasını belirlediği için dünyanın en etkili yayın organı sayılıyor. Beyaz Saray'ın bütün Ulusal Güvenlik Danışmanları bu kuruluşun üyeleri

arasından seçilmektedir. Üstelik son yüzyıldaki bütün başkanlar bu kuruluşun üyesi.

Doğrusu ABD siyasetini bu bir avuç insanın yönlendirdiğine inanmak güçtür. Ama bakın Wright Mills "İktidar Seçkinleri" adlı çalışmasında bu tabloyu nasıl yorumluyor: "Günümüzde Birleşik Devletler adına alınan siyasal yönetim kararları bir avuç kimse tarafından alınmaktadır. Devletin yürütme organını oluşturan bu kırkelli kişilik grupta Başkan, Başkan Yardımcısı, kabine üyeleri, devlet kuruluşlarının ve çeşitli komisyonların başkanları, Başbakanlık Uygulama Dairesi üyeleri ve Beyaz Saray'ın önemli personeli yer almaktadır... Bunların dörtte üçü, siyaset dışı alanlardan gelmiş kimselerdir... Otuz dokuz kişilik bu grubun otuzu, meslekleri yönünden, mali yönden, ya da hem meslekleri hem de mali çıkarları yönünden şirketler dünyasıyla yakın ilişkileri olan kimselerdir... Amerikan devlet sisteminde en önemli siyasal kararların alındığı dışişleri, maliye ve savunma bakanlıklarının başında bulunanlar ise sırasıyla, biri Morgan ve Rockefeller şirketlerinin uluslararası işlerine bakan ünlü bir hukuk danışmanlığı şirketinin New york temsilcisi; biri Orta-Batının ünlü şirketlerinden birinin yöneticisi ve otuzdan fazla diğer şirketin direktörlüğünde bulunmuş biri; diğeri de ABD'de en büyük üç ya da dört şirketinden birinin ve Amerika'nın en önde gelen silah ve askeri gereç imaltaçısı bir başka şirketin eski başkanı olan biridir." Düpedüz bir şirketler diktatörlüğünün elinde olan sistem güzel bir deyişle "cari bilinç paketleme sistemi" ile dünyanın en demokratik düzeni olup çıkıvermektedir. Komploların en büyüğü ise bizzat bu demokrasinin kendisidir.

Komplo Bir Örgütlenme Pratiğidir

Tablo ortadadır; tablodan bir "komple komplo" görüntüsü çıkmaktadır. Şimdi elinizdeki "Amerikan Savunmasının Yeniden İnşası" başlıklı raporu dikkatlice okuyun. Bu saldırganı daha da saldırgan yapma politikasını güden, azgın, vahşi bir kapitalizmin gelmekte olduğunun en büyük işaretidir. Rapor, silahlanmayı sınırsızca arttırmayı, dünyanın hemen her yerine silahlı müdahaleler yapmayı önermekte ve bunu trajik bir biçimde sadece kaba güce dayanarak yapmayı talep etmektedir. İmzacıların çoğu Yahudidir ve siyonizme yakındır. Quayle, Rumsfeld, Wolfowitz, Halilzad, Fukuyama, Chaney gibi imzaların göstereceği gibi hepsi CFR üyesidir. Şimdilerde dillendirildiği gibi kapitalist emperyalizm, giderek daha fazla bir "İngiliz-Yahudi" medeniyeti biçimine bürünmekte, dünyanın her yerinde sinsi, tanımlanmamış bir ırkçılıkla birlikte gitmektedir. Evet Ortadoğu petroldür ama belki ondan daha da fazla İsraildir, siyonizmin nüfus alanıdır. En yeni teknolojiye dayanan silahların yanında, kutsal kitaplarının karanlık yorumlarına dayanan bir açgözlülük ve kıyıcılıkla dünyanın mazlum halklarına saldırmaktadırlar. Savaşlarının adı "Armegedon"dur, düşman "goyim"dir, işgal edilen toprakların adı "vaadedilmiş topraklar"dır.

Shakespeare'in deyişiyle "Karanlıklar prensi beyefendidir!" Bu örgütler, içlerinde barındırdıkları adamlarının görünüşleri ile çelişik bir biçimde, bir papazlar örgütü, bir hahamlar örgütü gibidir; yıllardır mason örgütlerinin içinde öğrendikleri bilimdışı, irrasyonal öğretileri gerçekleştirmek isteyecek kadar çılgındırlar. Bu karanlık öğretilerin kemikleştirdiği dehşetengiz bir dünya görüşünün hizmetin-

de, kendi imal ettikleri dinlerinin yönlendirmesindedirler. Onların "Yeni Düzen"lerinin adı her koşulda ve arsız bir faşizme rağmen demokrasidir.

Dünyayı fethetedecek bu adamlara da dikkatli bakın; Bush'un eblehliği, zeka kıtlığı asla kişisel bir durum değildir; bu ideoloji ve bu düzen geri zekalılığı kutsamakta, dünyayı bir tımarhaneye çevirmektedir. Dünyayı yönetme yeteneğine sahip olmadıkları bellidir ama bu dünyayı bir yangın yerine çevirmeyeceklerinin işareti değildir. Bu Hitler taslakları, bu neo faşistler tarihte görülmemiş imha silahlarının tetiğini çekmek üzere hazırlanmaktadır. Dünyanın her yerinde işbirlikçiler bulmakta, yetiştirmekte ve mazlum halkların üzerine salmaktadırlar. Bu Bilderberg'ler, Trilateraller, CFR'ler örgütlenmiş çılgınlığın yuvalarıdır. Komplo, artık kapitalist emperyalizmin alamet-i farikasıdır.

Bu devasa güç karşısında karamsarlığa mı kapılmalıyız? Bu raporun "İlkeler Bildirgesi"ne bakın. "Ele geçirdiğimiz fırsatı çarçur etme ve mücadeleyi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyayız. Tamamen daha önceki yönetimlerin biriktirmiş oldukları sermayeden yiyoruz -hem askeri yatırımlar ve hem de dış politika başarıları açısından durum bu. Uluslararası ilişkiler ve ve savunma harcamalarındaki kesintiler, devlet idaresinin araçlarına karşı bir ihmal ve kararsız liderlik Amerika'nın dünya üzerindeki etkisini sürdürmeyi gittikçe daha zor bir hale getiriyor." Bu sözler boşuna söylenmemiştir; dünyanın en "teknolojik ordusu"yla Afganistan'a saldırdılar ve Taliban'ı yendiklerini ilan ettiler. Şimdi, aynı Taliban'la anlaşma yolları arıyorlar çünkü iktidarları, bütün Afganistan fatihlerinin başına geldiği gibi Kabil'in dış mahalleleri ile sınırlıdır.

Irak'ta bir zafer kazandıklarını ilan etmelerinin üzerinden onca zaman geçmiş olmasına rağmen bu kısa süredeki kayıpları, zafer kazandıkları saldırının kayıplarını çoktan katladı. Bu arada son politikaları bütün Ortadoğu ve bütün doğu Asyadaki dengeleri geri dönülmez bir biçimde değiştirmiştir. Bütün zamanların en çılgını ve en eblehi olan ABD yöneticileri oynattıkları taşları yerine oturmakta sıkıntı çekmektedir ve 11 Eylül'ün rüzgarı da artık arkalarında değildir.

Bu gelişmelerin, ABD'nin neo faşist yöneticilerinin bir komplosu olduğu artık kendi içlerinde de dillendirilmektedir ve saldırganlıklarında gidişin sonunu kestirememenin dehşeti var. Dedikleri gibi sermayeden yemektedirler ve daha on küsür yıl önce kazandıklarını düşündükleri zaferin ışıkları sönmeye yüz tutumuştur. ABD kaybedecektir; çünkü hiçbir güç onun hantal yapısını sadece çıplak şiddet yoluyla ayakta tutamaz. Kaybedecektir, çünkü bu düzen ideolojik olarak bitmiştir ve iddiaların tersine biz şimdi gerçek bir tarihin kapısındayız.

Amerikan Savunmasının Yeniden İnşası

Yeni Bir Yüzyıl İçin Strateji, Güçler ve Kaynaklar
Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi Raporu Eylül 2000

İlkeler Bildirgesi*

AMERİKAN SAVUNMA VE DIŞ POLİTİKASI KENDİ haline terk edilmiştir. Muhafazakârlar Clinton Yönetimi'nin tutarsız politikalarını eleştirdiler. Kendi saflarından yükselen tecrit yanlısı itkilere de karşı koydular. Öte yandan muhafazakârlar Amerika'nın dünyadaki rolü üzerine stratejik bir görüşü güvenle ileri sürmediler. Amerikan dış politikası için yol gösterici ilkeler ortaya koymadılar. Stratejik hedefler üzerindeki potansiyel fikir birliğini belirsizleştiren taktik ayrımlara izin verdiler. Ve yeni yüzyılda Amerika'nın güvenliğini koruyacak ve Amerika'nın çıkarlarını ileriye götürecek bir savunma bütçesi için mücadele etmediler.

Bu durumu değiştirmeyi hedeflemekteyiz. Amerika'nın küresel liderliğini desteklemek için güçlü kanıtlar göstererek bunları yeniden bir araya getirmeyi hedefliyoruz.

20. yüzyıl kapanırken, Birleşik Devletler dünyanın

(*) 3 Haziran 1997.

üstün gücü durumundadır. Soğuk Savaşın kazanılmasında Batıya önderlik etmiş olarak, Amerika bir fırsat ve bir meydan okumayla karşı karşıyadır: Birleşik Devletler geçmiş on yılların kazanımları üzerine inşa edecek bir vizyona sahip midir? Birleşik Devletler yeni bir yüzyılı Amerikan ilkeleri ve çıkarlarına uygun biçimde şekillendirme kararlılığına sahip midir?

Ele geçirdiğimiz fırsatı çarçur ederek mücadeleyi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyayız. Daha önceki yönetimlerin biriktirdiği sermayeden yiyoruz; hem askeri yatırımlar ve hem de dış politika başarıları açısından durum bu. Dışişleri ve savunma harcamalarındaki kesintiler, devlet idaresinin araçlarına karşı bir ihmal ve tutarsız bir liderlik Amerika'nın dünya üzerindeki etkisini sürdürmeyi gittikçe daha zor hale getiriyor. Kısa vadeli ticari kâr vaadi de stratejik anlayışları hesaba katmama tehlikesinin belirtisidir. Sonuç olarak, ulusun mevcut tehditleri karşılayabilme ve ileride ortaya çıkabilecek potansiyel olarak daha büyük meydan okumalarla baş edebilme yeteneğini tehlikeye atmaktayız.

Reagan Yönetimi'nin başarısının ardındaki asli öğeleri unutmuş görünüyoruz: Güçlü, hem bugün hem de gelecekteki meydan okumaları karşılamaya hazır bir ordu; Amerikan ilkelerini yurtdışında cesur ve kararlı bir biçimde destekleyen bir dış politika ve Birleşik Devletlerin küresel sorumluluklarını kabul eden ulusal bir önderlik.

Birleşik Devletler gücünü nasıl kullanacağı konusunda elbette ihtiyatlı davranmalıdır. Ancak küresel liderliğin sorumluluklarından ve bu liderliğin uygulanmasıyla ilişkili bedellerden emniyetli bir şekilde kaçınmamız olanaksızdır. Amerika; Avrupa, Asya ve Ortadoğu'da barış ve güvenliğin sürdürülmesinde hayati bir role sahiptir. Eğer so-

rumluluklarımızı yerine getirmekten kaytarırsak, temel çıkarlarımıza yönelik meydan okumalara da davetiye çıkarmış oluruz. 20. yüzyılın tarihi, krizler ortaya çıkmadan önce şartları oluşturmanın ve tehditleri korkunç bir hal almadan karşılamanın önemli olduğunu bize öğretmiş olmalıdır. Bu yüzyılın tarihi Amerikan liderliğinin davasına sımsıkı sarılmayı öğretmiş olmalıdır.

Amacımız Amerikalılara bu dersleri hatırlatmak ve bunların sonuçlarını bugün için resmetmektir. İşte dört sonuç:

➜ Eğer bugünkü küresel sorumluluklarımızı devam ettireceksek savunma harcamalarını önemli ölçüde arttırmalı ve silahlı kuvvetlerimizi gelecek için modernize etmeliyiz;

➜ Demokratik ittifaklarımızla bağlarımızı güçlendirmeli ve çıkarlarımıza ve değerlerimize düşman olan rejimlere meydan okumalıyız;

➜ Politik ve ekonomik özgürlük davasını yurtdışında ilerletmeliyiz;

➜ Güvenliğimiz, refahımız ve ilkelerimizin yararına olan uluslararası bir düzenin muhafaza edilmesi ve genişletilmesinde Amerika'nın benzersiz rolünün sorumluluğunu almalıyız.

Bu tür bir Reagancı askeri güç ve ahlaki berraklık politikası günümüzde moda olmayabilir. Ancak Birleşik Devletler bu geçen yüzyılın başarılarını sürdürecekse ve

güvenliğimizi ve büyüklüğümüzü bir sonraki yüzyılda da temin edecekse, bu gereklidir.

Elliott Abrams
Gary Bauer
William J.Bennett
Jeb Bush
Dick Cheney
Eliot A. Cohen
Midge Decter
Paula Dobriansky
Steve Forbes
Aaron Friedberg
Francis Fukuyama
Frank Gaffney
Fred C. Ikle
Donald Kagan
Zalmay Khalilzad
I. Lewis Libby
Norman Podhoretz
Dan Quayle
Peter W. Rodman
Stephen P. Rosen
Henry S. Rowen
Donald Rumsfeld
Vin Weber
George Weigel
Paul Wolfowitz

Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi Hakkında

1997 baharında kurulan Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi, amacı Amerika'nın küresel liderliğini geliştirmek olan, kâr amacı gütmeyen, eğitim amaçlı bir kuruluştur.

Bu proje, Yeni Vatandaşlık Projesi'nin bir girişimidir.

Proje Başkanı
William Kristol

Proje İdari Müdürü
Gary Schmitt

Yönetim Kurulu Üyeleri
Robert Kagan
Devon Gaffney Cross
Bruce P. Jackson
John R. Bolton

"20. YÜZYIL KAPANIRKEN, BİRLEŞİK DEVLETLER dünyanın üstün gücü durumundadır. Soğuk Savaşın kazanılmasında Batıya önderlik etmiş olarak, Amerika bir fırsat ve bir meydan okumayla karşı karşıyadır: Amerika Birleşik Devletlerinin geçmiş on yılların kazanımları üzerine inşa edecek bir vizyona sahip midir? Amerika Birleşik Devletleri yeni bir yüzyılı Amerikan ilkeleri ve çıkarlarına uygun şekillendirme kararlılığına sahip midir?"

"[İhtiyaç duyduğumuz şey] güçlü, hem bugün hem de gelecekteki meydan okumaları karşılamaya hazır bir ordu; Amerikan ilkelerini yurtdışında cesur ve kararlı bir biçimde destekleyen bir dış politika ve Birleşik Devletlerin küresel sorumluluklarını kabul eden ulusal bir önderliktir.

Birleşik Devletler gücünü nasıl kullanacağı konusun-

da elbette ihtiyatlı davranmalıdır. Ancak küresel liderliğin sorumluluklarından ve bu liderliğin uygulanmasıyla ilişkili bedellerden emniyetli bir şekilde kaçınmamız olanaksızdır. Amerika; Avrupa, Asya ve Ortadoğu'da barış ve güvenliğin sürdürülmesinde hayati bir role sahiptir. Eğer sorumluluklarımızı yerine getirmekten kaytarırsak, temel çıkarlarımıza yönelik meydan okumalara da davetiye çıkarmış oluruz. 20. yüzyılın tarihi, krizler ortaya çıkmadan önce şartları oluşturmanın ve tehditleri korkunç bir hal almadan karşılamanın önemli olduğunu bize öğretmiş olmalıdır. Bu yüzyılın tarihi Amerikan liderliğinin davasına sımsıkı sarılmayı öğretmiş olmalıdır.

Proje Eş Başkanları
Donald Kagan
Gary Schmitt

Başyazar
Thomas Donnelly

Giriş

YENİ AMERİKAN YÜZYILI PROJESİ 1997 YILININ ilkbaharında oluşturuldu. Proje, başlangıcından itibaren, Amerika'nın savunma gücündeki düşüşle ve bunun Amerikanın dünya üzerindeki liderliğini uygulamasında yaratacağı sorunlarla ve nihai olarak, barışın korunmasıyla ilgilendi.

Kaygılarımız kısa bir süre sonra çıkan kongrenin hazırlattığı iki savunma araştırmasıyla güçlendi: Pentagon'un Dört Yıllık Savunma Gözden Geçirmesi (DYSGG) (Mayıs 1997) ve Ulusal Savunma Paneli'nin (USP) raporu (Aralık 1997). Her iki araştırma da ABD savunma bütçelerinin sabit kalacağını veya küçülmeye devam edeceğini varsayıyordu. Sonuç olarak, iki rapor da ana hatları verilen savunma planları ve önerileri bu bütçe kısıntılarını akılda tutarak biçimlendirilmişti. Kabaca söz edecek olursak, USP'nin raporu bugünün savunma sorumluluklarına gere-

ğinden az değer vererek geleceğin ihtiyaçlarını vurgularken DYSGG, gelecekteki savunma ihtiyaçları hesabına geçerli askeri ihtiyaçlar üzerinde baskı yapmaktadır.

DYSGG ve USP'nin raporu farklı politikalar önermesine rağmen bir esas özelliği paylaşıyorlardı: Kaynak ve strateji arasındaki açıklık kaynakları arttırarak değil, stratejiye kısa devre yaptırarak kapatılmalıydı. Amerikan silahlı kuvvetleri, öyle gözüküyordu ki, ya günümüzün küresel güvenlik düzeninin asli savunucusu rolünden geleceği hazırlamak adına geri çekilmeli ya da bugünkü işini üstlenmeli ancak yarının tehditleri ve yarının savaşları için hazırlıksız kalmalıydı.

Her iki seçenek de bize dar görüşlü göründü. Birleşik Devletler, üstün askeri güç, küresel teknolojik liderlik ve dünyanın en büyük ekonomisini bir araya getiren dünyadaki yegane süper güçtür. Dahası, Amerika, dünyanın diğer önde gelen demokratik güçlerini içeren bir ittifaklar sisteminin başında durmaktadır.

Birleşik Devletlerin günümüzde hiçbir küresel rakibi yoktur. Amerika'nın büyük stratejisi, avantajlı konumunu korumayı ve mümkün olduğu ölçüde geleceğe doğru genişletmeyi amaçlamalıdır. Bununla birlikte mevcut durumdan hoşnutsuz ve başarabilirlerse, dünyanın bugün faydalandığı görece barışçı, refah içindeki ve özgür durumu tehlikeye atacak doğrultularda değiştirmek arzusunda olan potansiyel güçlü devletler bulunmaktadır. Şu ana dek, Amerikan askeri gücünün yeteneği ve küresel varlığı sayesinde bunu yapmaktan caydırıldılar. Ancak bu güç, göreli veya mutlak olarak kuvvetini yitirdiğinde onu

peşi sıra gelen parlak koşulların altı kaçınılmaz olarak oyulacaktır.

Birleşik Devletlerin kendisini içinde bulduğu makbul stratejik durumun korunması, hem bugün hem de gelecekte küresel olarak üstün bir askeri kapasiteyi gerektirmektedir. Ancak savunma harcamalarındaki kesinti yılları Amerikan ordusunun muharebeye hazırlıklılığını aşındırmakta ve Pentagon'un askeri üstünlüğü gelecek yıllarda koruma planlarını tehlikeye atmaktadır. ABD askeri gücü giderek kendisini eksik personelli, yetersiz teçhizat ve eğitime sahip, acil durum operasyonlarının üstesinden gelmek için didinip duran ve askeri devrimlere kendisini uyarlamaya hazırlıksız bulmaktadır. İyi tasarlanmış bir savunma politikası ve savunma harcamalarında yerinde artışlar olmaksızın Birleşik Devletler, müstesna stratejik fırsatın tüm avantajını kullanma yeteneğinin ellerinden kayıp gitmesine izin vermektedir.

Bunu öngörerek, ülkenin savunma planlarını ve kaynak ihtiyaçlarını incelemek üzere 1998 ilkbaharında bir proje başlattık. ABD'nin askeri kapasitesinin, bu eşsiz fırsatın üstüne inşa edilmesi önerilen büyük bir Amerikan stratejisini desteklemeye kafi geleceği öncülünden yola çıktık. Ülkenin savunmasına neyi harcamaya istekli olabileceği veya olmayabileceğine ilişkin varsayımlarından hareket eden önceden belirlenmiş kısıtlamaları kabul etmedik.

Projenin genel olarak Bush Yönetiminin sonuna yaklaştığı günlerde Cheney'in Savunma Bakanlığı tarafından taslağı çizilen savunma stratejisinin üstüne inşa edileceğini kabul ettik.

1992 yılının ilk aylarında, ABD üstünlüğünün, rakip bir büyük gücün yükselişine meydan vermeyecek ve uluslararası güvenlik düzenini Amerikan ilke ve çıkarlarına uygun olarak biçimlendirecek şekilde korunması için ayrıntılı bir projeyi sağlayan Savunma Politikası Kılavuzu (SPK) taslağı hazırlandı. Resmen onaylanmadan sızdırılan belge "soğuk savaş'ın" Sovyetler Birliği'nin çöküşüne rağmen savunma harcamalarını yüksek ve askeri güçlerdeki kesintiyi düşük tutma girişimi olarak eleştirildi; şaşırtıcı olmayan biçimde yeni yönetim tarafından toprağa gömüldü.

Aradan geçen sekiz yılın deneyimi böylesi bir stratejiyi yürütmenin özel askeri ihtiyaçlarına ilişkin kavrayışımızı değiştirmiş olmasına rağmen, bizim yargımıza göre SPK'nın temel görüşleri sağlam şekilde ayakta durmaktadır.

Ve Bakan Cheney'in SPK'ya yöneltilen eleştirileri yanıtlarken o sırada söyledikleri de doğruluğunu korumaktadır: "[Silahlı] kuvvetleri istediğimiz ve gelişmeleri daha iyi biçimlendirmeye yardım edecek bir konumda tutmayı sürdürebilir veya avantajı fırlatıp atabiliriz. [Ancak] bu yalnızca, daha yüksek bedellerle ve Amerikalıların yaşamını daha fazla riske atan daha büyük tehditlerle karşılaşacağımız günün gelişini hızlandıracaktır."

Proje bir dizi toplu çalışmayla devam etti. Seçkin savunma uzmanlarından çeşitli başlıkları araştıran yazılar yazmalarını istedik: Tekil askeri hizmetlerin gelecekteki misyonları ve ihtiyaçları, ihtiyat kuvvetlerin rolü, nükleer strateji doktrini ve füze savunmaları, savunma bütçesi ve askeri modernizasyon olasılıkları, günümüz kuvvetlerinin durumu (hazırlıklılık, eğitim), askerlikte devrim, cephe sa-

vaşları için savunma planları, küçük savaşlar ve asayiş operasyonları. Makaleler, savunma işlerindeki deneyim ve yargılarından ötürü seçilen bir katılımcılar grubu içinde dolaştırıldı (Katılımcıların listesi bu raporunda sonunda bulunabilir). Daha sonra her makale görüşme ve tartışmaya alındı. Amacımız makaleleri düşünce alışverişine, fikirlerin üretilmesine ve sınanmasına ve nihai raporu geliştirmemize yardımcı olmak üzere kullanmaktı.

Her makale ortak bir bakış açısını başlangıç noktası olarak alırken, tek tek makalelere görüş veya rota dikte etme girişiminde bulunmadık. Mümkün olduğunca eksiksiz ve zengin bir tartışma olmasını istedik. Raporumuz bu düşünce alışverişine çok şey borçludur. Ancak toplu çalışmanın katılımcılarından nihai raporu "kişisel olarak onaylamalarını" istemedik.

Bizim istediğimiz samimi tartışmalardı; mutabakata dayalı ama kişiliksiz bir sonuç üretmeye çalışma hatasına düşmekten kaçınmaya uğraştık. Dürüst, düşünceli, soğukkanlı, iç tutarlılığı olan ve açık bir savunma stratejisi tanımlamaya ve tarif etmeye girişmek istedik. Ve sağlam sonuçlara ulaşmanın ve kamuoyunun desteğini almanın zorunlu ilk adımı olan ciddi ve bilgiye dayalı bir tartışmayı teşvik etmeyi istedik.

Yeni koşullar bize raporun bugün, son yıllara nazaran daha anlayışlı okuyucu kitlesi olabileceğini düşündürttü. 1960'ların sonundan bu yana federal hükümet ilk kez fazla veriyordu. 1990'ların büyük kısmında Kongre ve Beyaz Saray federal bütçeyi dengelemeye ulusal güvenliği finanse etmekten daha yüksek öncelik vermişti. Aslında büt-

çe büyük ölçüde, artan vergi gelirleri ve savunma harcamalarındaki kesintilerle dengelenmekteydi. Bununla birlikte bütçe gelirlerinde önümüzdeki on yıl boyunca beklenen fazla savunma harcamalarını önceden belirlenen düşük düzeyde tutulması gereksinimini ortadan kaldırmaktadır.

Dahası Amerikan halkı ve seçilmiş temsilcileri ABD ordusunun gerileme durumunun giderek daha fazla farkına varmaktadır. Haberler, Pentagon raporları, kongre ifadeleri ve ordu hizmetindeki kişilerin anlattığı hikâyeler, askere kaydolmanın ve orduda kalma oranlarının azlığı, kalitesiz konutlar, yedek parça ve silah kıtlığı ve azalmakta olan muharebeye hazırlıklılığın azalması sıkıntılarına sahip Amerikan ordusunun rahatsız edici bir tablosunu çizmektedir.

Son olarak, bu rapor Soğuk Savaş sonrası dünyayla on yıllık bir süre boyunca ilgilenme deneyiminin ardından gelmektedir. Bugünün güvenlik ortamında anlamı olabilecek bir savunma stratejisi biçimlendirmeye dönük daha önceki çabalar süper güç olan bir rakibin olmadığı bir dünyanın niteliği hakkında test edilmemiş birçok varsayıma dayanarak çalışmaya zorlanmıştı. Sorumluluklarımızın ne olduğu, bu yeni güvenlik ortamında hangi tehditlerle karşılaşacağımız, göreli barış ve istikrarı korumak için sorumluluklarımızın ne olduğu hakkında bugün çok daha iyi fikirlere sahibiz.

Raporumuzun on yıllık deneyimi yansıttığına ve bundan yararlandığına inanıyoruz. Raporumuz başkanlık seçimlerinin olduğu bir yılda yayınlanıyor. Yeni yönetimin, görevi devraldıktan kısa bir süre sonra ikinci bir Dört Yıllık Savunma Gözden Geçirmesi hazırlaması gerekecektir.

Projenin raporunun ulusun acil ve gelecekteki savunma planları için bir yol haritası olarak yararlı olacağını ummaktayız. Kanıtların doğruladığı, sorunların ve olasılıkların dürüst bir incelemesine dayalı ve güvenliğin hakiki bedeliyle yüzleşmekten ürkmeyen bir savunma programı ortaya koyduğumuza inanıyoruz. Dikkatle düşünmeyi ve ciddi tartışmaları teşvik edeceğini umuyoruz. Dışişleri ve savunma meselelerini ihmal etmeyi sürdürürsek Soğuk Savaş sonrası dünya görece barışçıl konumunu sürdürmeyecektir. Ancak Amerika'nın askeri gücünü sürdürmek üzere gerçek özeni gösterme, dikkatli düşünceye sahip olma ve yeterli kaynakların ayrılmasına istekli olma dünyayı daha güvenli kılabilir ve Amerikanın stratejik çıkarları bugün ve gelecekte daha güven altında olabilir.

Temel Bulgular

RAPOR AMERİKA'NIN, ABD SİLAHLI KUVVETLERİNİN üstünlüğünü sürdürerek küresel liderlik konumunu koruma ve genişletmeye uğraşması gerektiği inancından hareket etmektedir. Bugün Birleşik Devletler benzersiz bir stratejik fırsata sahiptir. Hiçbir büyük gücün yakın öncelikli meydan okumasıyla karşı karşıya değildir; dünyanın her yerinde varlıklı, güçlü demokratik müttefiklerle desteklenmektedir; tarihindeki en uzun ekonomik büyüme döneminin ortasındadır ve politik ve ekonomik ilkeleri neredeyse tüm dünyayı kuşatmıştır. Uluslararası güvenlik düzeni tarihte hiçbir zaman Amerikan çıkarlarına ve idealleri-ne bu kadar yardımcı olmamıştır.

Gelecek yüzyılın mücadelesi "Amerikan barışı"nın korunması ve yaygınlaştırılmasıdır.

Ancak Amerika Birleşik Devletleri yeterli askeri gü-

cünü sürdürmezse bu fırsat kaybedilecektir. Ve aslında, geçen on yıl boyunca yeni gerçekliklere yanıt verecek bir güvenlik stratejisinin oluşturulmaması ve ABD'nin küresel liderliğinin uygulamak için gerekli tüm misyon alanları için yeterli kaynakların sağlanmaması Amerikan barışını büyüyen bir riskin içine atmaktadır. Bu rapor bu ihtiyaçları tanımlamayı denemektedir. Özel olarak aşağıdakileri oluşturmamız gerekmektedir:

ABD Silahlı Kuvvetleri için DÖRT MERKEZİ MİSYONUN OLUŞTURULMASI:

➜ Amerikan anavatanının savunulması;

➜ Birden fazla ve eşzamanlı büyük cephede savaşılması ve kesin olarak kazanılması;

➜ Kritik bölgelerde güvenlik ortamını biçimlendirerek ilişkili "asayiş" görevlerinin gerçekleştirilmesi;

➜ ABD Silahlı Kuvvetlerinin "askerlikteki devrimi" kullanmak üzere dönüştürülmesi;

Bu merkezi misyonların yerine getirilmesi için yeterli güç ve bütçe tahsisatlarını sağlamak zorundayız.

Özel olarak ABD aşağıdakileri yapmalıdır:

ABD'nin, yalnızca ABD-Rusya dengesine değil, mevcut ve ortaya çıkabilecek tehditlerin tümünü kaldırabilecek bir küresel nükleer ağ değerlendirmesine dayalı nük-

leer caydırıcılığına dayanarak NÜKLEER STRATEJİK ÜSTÜNLÜĞÜN SÜRDÜRÜLMESİ.

Bugünkü kuvvetlerin aktif görev gücünün 1.4 milyondan 1.6 milyona arttırılarak Bush Yönetimi tarafından taslağı hazırlanan "Ana Kuvvet"te genel olarak beklenen düzeylere getirilerek PERSONEL KUVVETİNİN RESTORE EDİLMESİ.

Güneydoğu Avrupa ve Güneydoğu Asya'da kalıcı üslere sahip kuvvetlere geçerek ve deniz kuvvetlerini konuşlandırma modellerini ABD'nin Doğu Asya'da büyüyen ilgi alanlarını yansıtacak biçimde değiştirerek 21. yüzyılın stratejik gerçekliklerine yanıt vermek üzere ABD GÜÇLERİNİN YENİDEN KONUŞLANDIRILMASI.

Hava köprüsü, elektronik destek ve diğer uçak gemilerinin alımlarını arttırırken, denizaltı ve yüzey muharebe filolarının genişletirken, Kara Kuvvetleri için Comanche helikopterleri ve orta ağırlıkta yer araçları ve Deniz Kuvvetleri için V-22 Osprey "eğik pervaneli" uçaklar alırken F-22 programını sürdürerek MEVCUT ABD SİLAHLI KUVVETLERİNİN SEÇMELİ MODERNİZASYONU.

Mevcut yeteneklerde sınırlı iyileştirmeler sağlarken Pentagon fonlarından aşırı miktarları yutan Joint Strike Fighter, CVX uçak gemisi ve Crusader obüs sistemi gibi "YOLU TIKAYAN" PROGRAMLARIN İPTALİ. Bu iptal edilen programlardan elde edilen tasarruflar askeri dönüşüm sürecini hızlandırmak için kullanılmalıdır.

Amerikan anavatanını ve Amerika'nın müttefiklerini

savunmak ve ABD'nin dünya üzerindeki güç planlamasına güvenli bir temel sağlamak üzere KÜRESEL FÜZE SAVUNMALARININ GELİŞTİRİLMESİ VE KONUŞLANDIRILMASI.

UZAY VE "SİBERUZAY"IN YENİ ULUSLARARASI ORTAK ALANLARI"NIN DENETİMİ ve uzayın denetimi misyonuyla yeni bir askeri sınıfın –ABD Uzay Kuvvetleri- yaratılmasının yolunun döşenmesi.

ABD konvansiyonel kuvvetlerinin uzun vadeli üstünlüğünü garanti etmek üzere "ASKERLİKTEKİ DEVRİM"DEN YARARLANILMASI. İleri teknolojilerin uygulanması aracılığıyla mevcut silah sistemlerinin değerini azamileştiren ve askeri yeteneklerde daha esaslı iyileştirmeleri üreten, tek tek sınıflarla ortak sınıf deneyleri çabaları arasındaki rekabeti teşvik eden iki aşamalı bir dönüşüm sürecinin oluşturulması.

Toplam savunma harcamalarına yıllık 15 milyar ila 20 milyar ABD Doları ilave edilerek SAVUNMA HARCAMALARININ gayri safi milli hasılanın asgari düzey olan yüzde 3.5'ten yüzde 3.8'e kademeli olarak ARTTIRILMASI.

Amerika önümüzdeki on yıllarda askeri olarak egemen konumunu muhafaza edecekse bu gereksinimlerin yerine getirilmesi zorunludur. Diğer taraftan bu gereksinimlerden herhangi birinin karşılanmaması, bir biçimde stratejik geri çekilmeyle sonuçlanabilir. Savunma harcamalarının mevcut düzeylerinde tek seçenek giderek büyüyen riskleri yarınınkilere kısa devre yaparak günün ihtiyaçlarını ödeyerek, büyük ölçekli savaşlar için gücü elinde tutmak üzere asayiş görevlerinden çekilerek, Avrupa'daki

mevcudiyetiyle Asya'daki mevcudiyeti arasında "tercih yaparak" vb. şekillerde "yönetmek" için verimsiz şekilde çabalamaktır. Bunlar kötü tercihlerdir. Aynı zamanda sahte tasarruflardır. Örneğin, Balkanlar'dan çekilmenin sağlayacağı "tasarruf" askeri modernizasyon veya dönüşüm için gerekli fonların büyüklüğüne yakın bir miktarı serbest bırakmayacaktır. Ancak bunlar sahte tasarruflar olduğu kadar da anlaşılması daha zor olan yollardır. Savunma ihtiyaçlarımızı karşılamamanın gerçek maliyeti Amerika'nın küresel liderlik kapasitesinde bir azalma ve nihai olarak, Amerikan ilkelerinin ve refahının eşi görülmedik biçimde yararına olan küresel güvenlik düzeninin kaybedilmesi olacaktır.

Neden Yeni Bir Savunma İçin Gözden Geçirme Raporu

SOĞUK SAVAŞIN SONA ERMESİNDEN SONRA, BİRLEŞİK Devletler, Amerikan gücünün ve ilkelerinin değişmezlerini hesaba katar, ancak 21. Yüzyılın gerçeklikleriyle bağdaşan tutarlı bir ulusal güvenlik stratejisi ve askeri strateji formüle etmek için uğraşmaktadır.

Stratejik bir çerçeve olmadan ABD Savunma planlaması, stratejik çıkarların değil de genellikle bürokratik ve bütçeye ilişkin çıkarların belirlediği boş ve giderek kendi kendini referans alan bir uygulamaya dönecektir. Son on yılda savunma gözden geçirmelerinin bu kadar çok artması da tutarlı bir uygulama yapılamadığının bir kanıtıdır: Bugüne dek altı adet planlı savunma gözden geçirmesi yapıldı ve şimdi Pentagon 2001 yılında ikinci kez Dört Yıllık Savunma Gözden Geçirmesi (DYSGG) yapmayı planlıyor. Bu II. DYSGG de geçerli bir Amerikan stratejisi ile

bunun için gereken askeri kaynakları ve kuvvetleri denkleştiremezse, başarısız olacaktır.

Bu başarısızlıkların bir maliyeti vardır, zaten tarihsel bir fırsatı tehlikeye atmaktadır. Geçen yüzyılın zaferlerinden –iki dünya savaşı, Soğuk Savaş ve yakın zamanda Körfez Savaşı– sonra ABD kendini özgür ve zengin devletler koalisyonunun hiçbir büyük-gücün tehdidi ile karşılaşmayacak güçlü ve tek lideri konumunda bulmuştur.

Amerikan barışı huzurlu, istikrarlı ve kalıcı olduğunu kanıtlamıştır. Bu barış, geçen on yıl boyunca geniş çaplı bir ekonomik büyüme için ve Amerikan özgürlük ve demokrasi ilkelerinin yayılması için jeopolitik bir çerçeve sağlamıştır. Yine de uluslararası politikada hiçbir elverişli durum zaman içinde dondurulamaz; küresel bir Pax Americana bile kendisini muhafaza edemeyecektir.

Buna karşıt olarak, Amerikan gücü ve etkisi tam zirvesine ulaşmışken, Amerikan askeri kuvvetleri kaynaklarını tüketmek üzere olup, yarının savaşlarına hazırlanmak dahil çok sayıda ve çeşitli misyonları için gereksinimlerini karşılayamaz hale gelmiştir. Son on yıl içinde üçte bir oranında veya daha fazlasıyla küçültülmüş olan bugünün askeri kuvvetlerinin muharebeye hazırlıklılık düzeyinin azalmasından, yeterli sayıda kara, hava, deniz ve denizaltı askeri toplamak ve bunları görevde tutmakta yaşadığı zorluklardan, birçok silah sisteminin vaktinden önce kullanım ömrünü doldurmasına neden olan uzatmalı bir "tedarik tatili"nin etkilerinden, gittikçe daha yetersiz ve eski hale gelen altyapısından, 21. Yüzyıl için "demokrasinin cephaneliği" olmak üzere yapılandırılamamış sanayii

temelinin daralmasından, bir nesil boyunca ABD ordusunun ayrıcalığını yaşadığı ve Amerikan stratejisinin dayanağı olan teknolojik ve operasyonel avantajları tehlikeye atan yenilik yapma eksikliğinden dolayı sıkıntı içindedir. Son olarak ve en tehlikelisi, ordunun sosyal dokusu aşınmış ve yıpranmıştır. ABD Silahlı Kuvvetleri, tamamiyle gönüllü olan bir kuvvetin dayandığı orta sınıfın beklentilerinden koparak bozulan yaşam kalitesinden ötürü de sıkıntı içindedir.

Orduya yazılan kadınlar, erkekler ve genç subaylar, sevimsiz gerçekleri kendi sivil liderlerine söylemeyeceğine inandıkları üstlerine güvenlerini giderek yitirmektedirler. Özetle, Amerikan barışı tüm dünyaya ulaşırken, bu barışı koruyan gücün görevi başından aşkın hale gelmiştir.

Bu bir paradoks değildir, askeri imkanları jeopolitik amaçlara uygun hale getirmekteki başarısızlığın kaçınılmaz bir sonucudur. Geçtiğimiz on yılın stratejik ve savunmaya ilişkin gözden geçirmelerin başarısızlığının altında yatan neden Sovyetler Birliğinin çöküşünün "stratejik bir duraklama" yarattığı fikridir. Diğer bir deyişle, başka bir büyük güç meydan okuyana dek, Birleşik Devletler uluslararası liderlik molasının tadını çıkarabilir.

Şampiyonluk yarışmaları arasındaki bir boksör gibi, elbette bir sonraki tehdit için hazırlanacak yeterince zaman olacağından Amerika dinlenebilir ve rahat bir hayat sürebilir. Böylelikle Birleşik Devletler silahlı kuvvetlerini azaltabilir, denizaşırı üslerini kapatabilir, büyük çaplı silah programlarını sona erdirebilir ve "barış temettüsünün" mali faydalarının semeresini alır. Ancak son on yıl boyunca

gördüğümüz gibi, Sovyet imparatorluğunun çöküşünü kendi nüfuzlarını genişletmek için bir fırsat olarak değerlendiren ve Amerika liderliğindeki güvenlik düzenine meydan okuyan kuvvetlerin sayısında bir azalma yoktur.

Hatalı bir stratejik duraklama mefhumunun ötesinde, son savunma gözden geçirmelerinde Birleşik Devletler ile Sovyetler Birliği arasındaki Soğuk Savaş döneminin askeri boyutunun başaşağı edilmiş bir kavrayışından muzdariptir. Amerika'nın engelleme politikası, Soğuk Savaşın ABD ordusu ile Kızılordunun birebir denk olduğu saf bir silahlı mücadele olacağı varsayımından yola çıkmamıştır, ABD daha çok Sovyetleri zaman içinde ideolojik ve ekonomik olarak yenilgiye uğratırken askeri yönden caydırmanın yollarını aramayı tercih etmişti. Ve hatta, askeri yıldırma görevinin icrasında izin verilen yöntem askeri terimle "güç ekonomisi" olacaktı. Örneğin, NATO Güçlerinin temel görevi, Rusya'yı işgal edip ele geçirmek değil, Batı Avrupa'nın işgaline karşı caydırıcı olmaktı. Ayrıca, iki kutuplu nükleer dengenin yarattığı endişe hem ABD'nin hem de Sovyetler Birliğinin genellikle ihtiyatlı davranmasını sağlamıştır. En uzak yerdeki iki küçük devletin arasındaki çatışma dünyanın sonunu getirecek bir savaşın başlaması olasılığını getirebilirdi. Böylelikle Soğuk Savaşın elli yılı boyunca sadece güvenilir ve göreceli olarak pahalı olmayan nükleer silah üreterek, Birleşik Devletler küresel güvenlik ve istikrar için olağanın üstünde bir kontrol sağlamış oldu.

Ancak, Soğuk Savaşı takip eden on yıl içinde hemen hemen her şey değişti. Soğuk Savaş dünyası iki ku-

tuplu bir dünya idi, 21. Yüzyılın dünyası ise, en azından şu an için, Amerika'nın dünyanın yegâne süper gücü olduğu, kesinlikle tek kutuplu bir dünyadır.

Amerika'nın stratejik hedefi Sovyetler Birliğinin güçlenmesini engellemek olagelmişti, bugünün görevi Amerikan çıkarlarına ve ideallerine hizmet eden uluslararası bir güvenlik ortamını korumaktır. Soğuk Savaş döneminde ordunun vazifesi Sovyet yayılmacılığını önlemekti. Bugün ordunun vazifesi yeni bir büyük gücün rakip olarak gelişmesini önlemek, Avrupa, Doğu Asya ve Orta Doğunun kilit bölgelerini savunmak ve savaşın yeni teknolojilerle mümkün olacak dönüşümü boyunca Amerikan üstünlüğünü korumak üzere "demokratik barış kuşaklarını" güvenlik altına almak ve genişletmektir. 1945'ten 1990'a kadar ABD Silahlı Kuvvetleri kendisini dünya üzerinde birçok bölgede gerçekleşecek küresel tek bir savaşa göre hazırlamıştı, yeni yüzyılda beklenen ise her biri kendine özgü ve farklı hedeflere sahip başka başka ve müstakil düşmanlara karşı farklı bölgelerde gerçekleşecek savaşlardır. Soğuk Savaş döneminde süper güçlerin rekabetinin esas mahalli, bir bakıma stratejik "ağırlık merkezi", ABD ve NATO'nun büyük konvansiyonel kuvvetlerinin bir Sovyet saldırısını püskürtmek üzere konuşlandığı ve nükleer bir savaşın başlayabileceği yer olan Avrupa'ydı. Şimdi Avrupa'nın genel olarak barış içinde olmasıyla birlikte, görünen o ki yeni stratejik ilgi odağı Doğu Asya'ya kaymaktadır. Amerikan Silahlı Kuvvetleri için misyonlar sona ermemiş sadece başka bir yöne kaymıştır. Tehditler çok büyük olmayabilir ama sayısı çoktur.

Soğuk Savaş süresince Amerika, Sovyetler Birliğinin küresel olarak güçlenmesini önleyerek güvenliğini "toptan" sağladı. Bugün aynı güvenlik yalnızca, yeri geldiğinde caydırma yoluyla, yeri geldiğinde bölgesel düşmanları Amerikan çıkarları ve ilkelerine uygun hareket etmeye zorlama yoluyla "tek tek" olarak sağlanabilir. Çok çeşitli ve genişleyen yeni stratejik gerçeklerle azalan savunma güçleri ve kaynakları arasındaki bu uçurum, Müşterek Kurmay Başkanlığı'nın ABD Silahlı Kuvvetlerine verilen misyonun hükümetçe ilan edilen ulusal askeri strateji altında yerine getirilmesinde gördükleri "yüksek risk"i rutin olarak açıklamasının nedenini fazlasıyla açıklıyor. Aslında, Kosova hava muharebesinin en yoğun zamanında Genelkurmayın yaptığı değerlendirmede risk seviyesi "kabul edilemez" bulunmuştu. Bu tip riskler yukarıda tarif edilen yeni misyonlarla ve geçtiğimiz on yılın savunma "kısıtlama"larından sonra büyük ölçüde azaltılmış silahlı kuvvetlerin bileşiminin etkisiyle ortaya çıkmaktadır. Amerika bugün gayri safi milli hasılasının %3'ünden azını milli savunmaya harcamaktadır, bu miktar II. Dünya Savaşı öncesinden bu yana –bir başka deyişle Birleşik Devletlerin kendini dünyanın en öndeki gücü haline getirmesinden bu yana– gerçekleşen en düşük rakamdır ve 1992 yılındaki, GSMH'nin %4.7'si oranında kesinti yapılmış olan ilk gerçek Soğuk Savaş sonrası savunma bütçesinden düşüktür. Bu bütçe kısıtlamalarının büyük kısmı Clinton yönetimi sırasında gerçekleşmiştir, başlangıçta savunma harcamalarının Bush Yönetiminin programında talep edilen seviyeye yaklaştırılacağı sözü verilmesine rağmen Clinton sadece 1992-1996 yıllarını kapsayan Bush programındaki rakamlardan 160 milyar dolar ke-

sinti yapmıştır. Clinton yönetiminin ilk yedi yılı boyunca, yaklaşık 426 milyar dolarlık savunma yatırımının ertelenmesi silah alımlarında çok büyük boyutlarda bir dalgalanma yaratmıştır.

Kesilen savunma harcamalarının en kısa vadeli etkisi muharebeye hazırlıklılık derecesinde hızlı bir düşüş oldu. Tüm askeri sınıflarda, birlikler azalan muharebeye hazırlıklılık derecelerini ve yedek parçaları, personel eksikliklerini, ertelenmiş veya basitleştirilmiş eğitim programlarını ve başka birçok sorunu rapor ediyorlardı. Parlamentoda yaptıkları tanıklıkta kuvvet komutanları "iki cephede savaşa" dayalı milli askeri stratejinin ihtiyaçlarına göre kuvvetlerinin yetersiz olduğunu sürekli rapor etmekteler. Ordunun iki bölümünde savaşa hazır olmadıkları anlamına gelen "C-4" puanı alındığının ortaya çıkması üzerine basın dikkatini savaşa hazırlıklılık derecesine yöneltti. Ordunun toplam on bölümünden hiçbirinin en yüksek puan olan "C-1" derecesini alamadığı, muharebeye hazırlıklılık standartlarındaki gerilemenin yaygın etkileri hakkında belki daha fazlasını söylüyor. Buna karşın, 1990 ve 1991'de Çöl Fırtınası Operasyonunda konuşlandırılan her bölüm "C-1" derecesi almıştı. Bu yalnızca ABD Silahlı Kuvvetlerinin şu andaki durumunu resmeden bir fotoğraf karesidir.

Bu muharebeye hazırlıklılık sorunları ABD Silahlı Kuvvetleri'nin günümüz krizlerine karşılık veremeyecek şekilde konuşlandırılmış olması nedeniyle daha kötü hale geliyor. Örneğin, kıtadaki güvenlik sorunları Güneydoğu Avrupa'ya kayarken Avrupa'da kara ve hava kuvvetleri birimlerinin önemli bir bölümü Soğuk Savaş döneminin Al-

manya ve İngiltere'deki üslerinde kalmıştır. Kuvvetlerin Balkanlara ve Güneydoğu Avrupa'nın diğer bölgelerinde geçici rotasyonu çoğu kez operasyonların toplam yükünü artırmaktadır.

Benzer şekilde, Clinton Yönetimi Amerikan kuvvetlerinin Basra körfezindeki operasyonlarının geçici sorumluluklar olduğu uydurmacasını devam ettirmektedir. Körfez savaşından sonra neredeyse on yıldır, ABD hava, kara ve deniz kuvvetleri bölgede Amerika'nın kalıcı çıkarlarını korumayı sürdürmektedir. Rotasyona tabi deniz kuvvetlerinin yanı sıra, Ordu her yılın dokuz ayı boyunca Kuveyt'te teçhizatlı bir tugay bulunduruyor; Hava Kuvvetleri ise Kuzey ve Güney Irak'ta "uçuşa yasak bölge"lerde operasyonları devam ettirmek üzere iki karma uçak filosu tutuyor. Ve Çin hakkında artan endişelere ve Güneydoğu Asya'daki istikrarsızlığa rağmen, ABD Silahlı Kuvvetleri neredeyse yalnızca Kuzeydoğu Asya'daki üslerde bulunuyor.

Günümüzün misyonlarını yerine getirmekteki tüm bu sorunlara rağmen, Pentagon çok farklı ve potansiyel olarak çok daha tehlikeli olacağı belli bir geleceğe hazırlanmak için hemen hiçbir şey yapmıyor.

Şimdi herkes tarafından anlaşıldı ki, bilişim ve diğer yeni teknolojiler –teknolojinin yaygınlaşması ve silahların çoğalması ile birlikte– Amerika'nın baskın askeri gücünü kullanmasını tehdit edebilecek dinamikler yaratıyor. İran, Irak ve Kuzey Kore gibi düşmanlar hükmetmek istedikleri bölgelerde Amerikan müdahalesine karşı caydırıcı balistik füzeler ve nükleer silahlar geliştirmek için ace-

le ederken, Çin gibi potansiyel rakipler de bu dönüşümü yaratacak teknolojilerden geniş çapta yararlanmak için sabırsızlık duyuyorlar. Savunma Bakanlığı ise çabasını ve dikkatini yeni düşünceleri teşvik etmekten çok kısıtlamaya yönelik bir ortak deneyime yoğunlaştırırken, Soğuk Savaş döneminde geliştirilen programlara bir "dönüşüm" etiketi takmaktan daha fazlasını yapmıyor. Hangi yeni silah sistemlerinin geliştirileceğini belirsizleştiren hızlı teknolojik değişimleri kabul etmektense, geleneksel program ve kavramlara daha fazla tutunuyor. Ulusal Savunma Paneli'nin bir üyesi olan Andrew Krepinevich'in Pentagon deneyimiyle ilgili olarak yakın zamanda yaptığı bir çalışmada ortaya koyduğu gibi "Maalesef, Savunma Bakanlığının hâlâ bir acil durum hassasiyetini ve yüklü bir kaynak desteğini içermeyen faaliyetleri, bakanlığın askeri dönüşüm ve bu ortak deneyim için gereken destek üzerinde ısrarla duran retoriğine uygun değildir. Şu anda bakanlığın girişimi iyi odaklanamamış, büyük ölçüde yetersiz kaynak tahsis edilmiş bir girişimdir"

Özetle 1990'lar "savunmanın ihmal edildiği yıllar" oldu. Bu, ABD'nin bir sonraki başkanına muazzam zor bir görev bırakıyor: Yeni başkan ya Amerika'nın jeopolitik liderliğini korumak üzere askeri harcamaları artırmalı ya da Amerika'nın dünyanın tek süper gücü olmasının, güvenliğin, demokratik özgürlüklerin ve bireysel politik hakların nihai garantisi olan güvenlik yükümlülüklerinden geri çekilmeli. Bu karar başkanın karar vereceği konular arasında ilk sıradadır. Yeni mevzuat, yönetimin göreve geldikten sonra bir yıl beklemek yerine altı ay içinde bir milli güvenlik stratejisi şekillendirmesini ve takip eden üç ay içinde yeni bir Dört Yıllık Savunma Gözden Geçirme-

sinin tamamlamasını gerektiriyor. Daha geniş anlamda yeni başkanın yapacağı seçim, köşe yazarı Charles Krauthammer'in Amerika'nın mevcut jeopolitik üstünlüğü için kullandığı deyimle, bugünkü "tek kutuplu dönem"in getirdiği barış ve refah içinde daha uzun bir zaman devam ettirmek veya ettirmemek içindir.

Bu çalışmayla yapılacak tercihlerin çerçevesinin açıkça çizilmesi ve ABD'nin dış politikası, güvenlik stratejisi, silahlı kuvvetlerinin planlaması ve savunma harcamaları arasındaki bağlantının tekrar tesis edilmesine gayret edilmiştir. Eğer Amerikan barışı devam ettirilecek ve yaygınlaştırılacaksa, bu barışın tartışılmaz bir askeri programın üzerine kurulmuş sağlam bir temeli olmalıdır.

Gerekli Dört Ana Misyon

AMERİKA'NIN KÜRESEL LİDERLİĞİ VE ŞU ANKİ büyük güç barışının garantörlüğü rolü Amerikan anavatanının emniyetine; Avrupa, Ortadoğu ve çevresindeki enerji üretim bölgeleri ve Doğu Asya'daki güçlerin elverişli dengesinin korunmasına ve ulus devletlerin uluslararası sisteminin terörizm, organize suçlar ve diğer "devlet dışı" aktörler karşısındaki genel istikrarına bağlıdır. Bu unsurların göreli önemi ve Birleşik Devletlerin çıkarlarına yönelik tehditler zaman içerisinde yükselebilir veya azalabilir. Balkanlar'daki karışıklığa karşın Avrupa olağanüstü bir huzur ve istikrar içindedir. Buna karşın Doğu Asya istikrarsızlık ve rekabetin olduğu bir döneme giriyor gibi görünmektedir. Körfezde, Amerikan gücü ve varlığı Birleşik Devletlerin müttefikleri için göreli bir dış güvenlik sağlamayı başarmıştır, fakat uzun dönemli manzara kasvetli görünmektedir.

Genel olarak, önümüzdeki on yılların Amerikan stratejisi, bir yandan 21. yüzyılın, özellikle de Doğu Asya'daki başarılarının koşullarını hazırlarken 20. yüzyılda kazanılan –örneğin, Almanya ve Japonya'yı istikrarlı demokrasiler haline getiren-, Ortadoğu'da istikrarı sağlayan büyük zaferleri pekiştirmeye çalışmak olmalıdır.

Bu gerekliliklerin herhangi birinden geri adım atması, Amerika'nın dünyanın lider gücü olma statüsünü sorgulanır hale getirebilir. Gördüğümüz gibi, Somali'deki gibi küçük hatalar veya Balkanlar'daki duraksayan, tamamlanmamış zaferler bile Amerika'nın itibarı üzerinde kuşku yaratabilmektedir. Soğuk Savaş sonrasında tutarlı bir küresel güvenlik ve askeri strateji tanımlayamamak meydan okumaları davet etmektedir; bölgesel hegemonya kurmak isteyen devletler Amerikan güvenlik çevresinin sınırlarını yoklamaya devam etmektedir. Geçtiğimiz on yılda hazırlanan hiçbir güvenlik raporu Birleşik Devletler'in küresel liderliğinin talep ettiği amaçlarla oluşturulmamıştır:

Anavatanı korumak, birden fazla büyük ölçekli savaşta çarpışmak ve kazanmak, mevcut barışı koruyacak asayiş misyonlarını yerine getirmek ve Birleşik Devletler silahlı güçlerini "askerlikteki devrimi" kullanacak biçimde dönüştürmek.

Bu güvenlik raporları silahlı kuvvetler ve kaynakların bu misyonları bağımsız olarak ve başarılı biçimde gerçekleştirmesi için gerekli nicelikleri tanımlamamıştır. Daha geniş kapsamlı bir analiz gerekiyor olsa da, bu çalışmanın amacı, Amerikan hegemonyasının günümüzde ve gelecekte devamının talep ettiği çeşitli görevleri gerçekleştirmekte kullanılacak güçlerin geniş ve çok yönlü çerçevesini çizmektir.

ANAVATANIN SAVUNULMASI: Amerika anavatanını savunmalıdır. Soğuk Savaş boyunca, nükleer caydırıcılık anavatanın savunulmasındaki en önemli noktaydı, bu durum halen devam etmektedir. Yeni yüzyıl beraberinde yeni meydan okumaları getirmiştir. ABD bir yandan nükleer gücünü yenilerken bir yandan da çok yakında küçük devletlerin Birleşik Devletlerin askeri faaliyetlerini, Birleşik Devletler Anavatanını ve müttefiklerini tehdit eden balistik füze ve silahların artmasının etkilerini yok etmelidir. Birleşik Devletler silahlı güçlerinin tüm yeni ve güncel misyonlarının yanında, bu misyon önceliğe sahip olmalıdır.

BÜYÜK SAVAŞLAR: İkinci olarak, Birleşik Devletler eşzamanlı büyük ölçekli savaşlar için ve süratle ve çok sayıda konuşlanabilecek ve kazanabilecek ve aynı zamanda ileri üslerin bulunmadığı bölgelerdeki beklenmedik acil durumlara yanıt verebilecek yeterli miktarda gücü elinde tutmalıdır. Bu son on yıldaki ABD güç planının temelini oluşturan "iki cephede savaş" standardına benzemektedir. Yine de bu standardın yeni gerçeklere ve potansiyel çatışmalara göre yeniden güncellenmesi gerekmektedir.

ASAYİŞ GÖREVLERİ: Üçüncü olarak, Pentagon, büyük savaş kampanyalarına gerek kalmadan bugünkü barışı koruyacak güçleri elinde bulundurmalıdır. On yılın tecrübesi ve iki hükümetin politikaları söz konusu kuvvetlerin Balkanlar'daki yeni ve uzun dönemli NATO misyonlarının, güneybatı Asya'da devam eden uçuşa yasak bölgede ve diğer misyonların, ve Doğu Asya'nın hayati bölgelerindeki diğer hazır bulunma misyonlarının ihtiyaçlarını karşılaya-

bilmesi için genişletilmesi gerektiği göstermiştir. Bugünün en yaygın misyonları olan bu görevler, savaş için biçimlendirilmiş fakat uzun dönemli bağımsız asayiş operasyonlarına yatkın kuvvetlere gereksinim duymaktadır.

ABD SİLAHLI KUVVETLERİNİN DÖNÜŞTÜRÜLMESİ: Pentagon, son olarak, gelişmiş teknolojinin askeri sistemlerde kullanılmaya başlanmasının ateşlediği "askerlikteki devrimi" artık kendi çıkarları için kullanmaya başlamalıdır. Bu kuvvet yapısı ve güvenlik bütçelerinin bir kısmının ayrılmasına değecek ayrı ve çok önemli bir misyon olarak kabul edilmelidir.

Mevcut Amerikan Silahlı Kuvvetleri yukarıdaki dört misyonu yerine getirmek için hazırlıksızdır. Geçtiğimiz on yıl oyunca, etkili füze savunma sistemlerini üretmek ve tasarlamak için yapılan çalışmalar eksik planlanmış ve bu çalışmalara düşük bütçe ayrılmıştır. Clinton yönetimi ayrıca değişen dünyanın nükleer güç dengesinin yeterli analizini yapmadan ABD'nin nükleer gücünde önemli azaltmalara gitmiştir. Genel anlamda bakıldığında, ABD geleneksel iki cephede savaş standardını karşılamaya yeterli güce sahipse de bu sadece soyut olarak ve elverişli jeopolitik koşullar için doğrudur. Müşterek Kurmay Başkanlığı'nın kongredeki ifadelerinde tekrar tekrar belirttikleri gibi, bölge kuvvet komutanlarının savaş planlarında ifade ettikleri şekilde iki cephede savaş sabitini karşılamak için gerekli kuvvetten yoksundur. Büyük savaşlar için ihtiyaç duyulan kuvvetlerin, yeni stratejik gerçekler doğrultusunda yeniden değerlendirilmesi gerekmektedir.

Bu yeni gerçeklerden biri barışı korumak için yapılan operasyonların gerekliliğidir. Bu gereklilik iyi anlaşıl-

madığı takdirde Amerika'nın büyük savaşlar yapabilme yeteneği tehlikeye girecektir. Aynı şekilde dönüşüm süreci baştan savma ele alınmaktadır.

Yukarıda belirtilen dört yeni misyonun ihtiyaçlarının karşılanması için, Birleşik Devletler iki safhalı bir sürecin sorumluluğunu üstlenmelidir. Acil görev, önündeki görevlerin barış zamanında belirleyici olmak ve birden fazla, eşzamanlı büyük savaşı kazanmak olduğunu bilerek bugünün kuvvetlerini yeniden inşa etmektir. Bugünün kuvvetleri bu görevleri şu anda karşılaştığı "yüksek" ya da "kabul edilemez" risklere girmeksizin gerçekleştirmeye yetecek kadar büyük olmalıdır. İkinci görev ise Savunma Bakanlığının ciddi bir dönüşüm geçirmesidir. Bu görev de iki safhadan oluşur: Önümüzdeki on yılda veya ya da daha uzun süre boyunca silahlı kuvvetler şu an kullandıkları sistemleri kullanmaya devam edecek, kendisini geleneksel birliklerle örgütleyecek ve günümüzün operasyonel kavramlarını uygulayacaklardır. Fakat bu ilk geçiş safhası daha kapsamlı bir reform için hazırlık niteliği taşımalıdır. Önümüzdeki birkaç on yıl içinde, ABD küresel bir füze savunma sistemi kurmalı, uzayda geçerli olacak yeni uluslararası ortak alanları kontrol etmenin etkili yollarını oluşturmalı ve çeşitli stratejik meydan okumalara karşı ve yeni teknolojik ortama yönelik yeni konvansiyonel güçler kurmalıdır.

Nükleer Güçler

Soğuk Savaş sonrası stratejik güçler hakkındaki geçerli konvansiyonel akıl, Clinton hükümetinin ilk Savunma Bakanı olan Les Aspin'in yorumlarından çıkarılabilir. Aspin,

Sovyetler Birliğinin yıkılışının Birleşik Devletlerin nükleer silahlara olan ilgisini tersine çevirdiğini ve eğer bugün nükleer silahları ve onların bilgisini ortadan kaldırabilecek sihirli bir değnek bulunsa ABD'nin bunu kesinlikle kullanmak isteyeceğini yazmıştı. ABD'nin şu anda dünyanın en güçlü konvansiyonel askeri gücü olması bu isteği anlaşılır hale getiriyor. Fakat ABD'nin karşısında yer alan diğer ülkelerin kitle imha silahlarına sahip olmasının sebebi de ABD'nin bu güce sahip olması ve bu ülkelerin güçlerini eşitlemeye çalışmasıdır.

Bizim en iyi temennimiz ne olursa olsun, günümüzün gerçeği nükleer silahların imhasını sağlayacak (ya da temelde nükleer silahlara sahip olma isteğini yok edecek) bir sihirli değnek olmadığı ve nükleer silahların kullanımının önlenebilmesi için ABD'nin baskın bir nükleer güce sahip olması gerektiğidir.

1994 Nükleer Gözden Geçirmesi ve 1997 Dört Yıllık Savunma Gözden Geçirmesinde ABD'nin resmi nükleer gücünün sabit kaldığını ve Pentagon liderlerinin caydırıcı nükleer güçlere artarak duyulan ihtiyacı belirtmelerine rağmen Clinton yönetimi ABD'nin nükleer gücünün hazırlıklılığını ve etkisini azaltmaya yönelik çalışmalar yapmıştır. Bu çalışmalar daha güvenli ve etkili nükleer silah yapımı çalışmalarını durdurmuş ve yeraltı testlerini ve silahlar konusunda yapılan bilimsel çalışmaları, Enerji Bakanlığının bütçesini kısarak eriyip gitme noktasına getirmiştir. Yönetim ayrıca mevcut silahları, tasarım tarihlerinden çok sonra bile aktif güç içerisinde tutma kararı almıştır. Bu durum, düzenli nükleer olmayan uçuşlar ve silahların sistem testlerindeki kesinti kararlarıyla bir araya geldiğinde

ülkenin stratejik cephaneliğinin güvenliği ve güvenilirliği konusunda sorular akla gelmektedir.

Hükümetin ülkenin caydırma kapasitesini idaresi, Kongre tarafından uygun şekilde "kasıtlı aşındırma" olarak tarif edilmiştir. ABD'nin nükleer caydırıcılığını korumak ve geliştirmek yerine Clinton yönetimi kaderini yeni silah kontrol önlemlerine teslim etmiştir. Bunların en önemlisi de 150 ülkece imzalanan CTBT anlaşmasıdır (Genel Testlerin Yasaklanması Anlaşması). Esas amacı ABD'nin Japonya, Güney Kore gibi devletleri kendi nükleer silahlarını yapmaktan alıkoyan küresel nükleer gücünü azaltmak olan bu anlaşma bu amacına ulaşmış ve diğer taraftan bu ülkelerin nükleer güçlerinde çok düşük oranlarda indirime gitmesine olanak vermiştir.

Senato bu anlaşmayı imzalamayı reddetti ama yönetim anlaşmanın doğurduğu sorunlarla uğraşmaya devam etti. Şu anda nükleer testler konusundaki genel bakışa uyum sağlamak anlamlı olsa da –durdurulan test altyapısını yenilemek ve ayağa kaldırmak birkaç sene alacaktır– özünde bu durum savunulamaz bir durumdur. Eğer ABD etkili ve güvenli bir nükleer caydırıcılığa sahip olmak istiyorsa bunu test etmek durumundadır. ABD'nin askeri gücü içerisinde yeniden değerlendirilmeye ve yapılandırılmaya ihtiyaç duyulan en önemli birim nükleer silahlardır. Nükleer silahlar halen ABD askeri gücünün en kritik bileşeni durumundadır fakat bu nükleer cephaneliğin soğuk savaş sonrası dünyanın şartlarına uygun olup olmadığı belli değildir. Günümüzün stratejik hesaplarında ABD ve Rusya arasında dengeyi sağlamaktan başka etkenler de devreye girmektedir. ABD'nin nükleer güç planlaması ve

silah kontrol politikaları geçmişte olduğundan daha fazla faktör (Güney Kore, Pakistan, belki ileride Irak ve İran gibi küçük nükleer güçler ve modernleşmiş ve genişlemiş Çin ordusu) düşünülerek hazırlanmalıdır. Ayrıca, nükleer silahların, ABD'nin geliştirilmesine ve kullanılmasına karşı çıktığı ve reddettiği kimyasal ve biyolojik silahlar gibi diğer kitle imha silahlarının kullanılmasını caydırıcı rolü de tartışmalıdır. Ek olarak, düşmanlarımız tarafından yerin çok altında yapılan, güçlendirilmiş sığınaklarını hedef alabilecek yeni tip bir nükleer silahın geliştirilmesine ihtiyaç duyulabilir.

Şimdiye kadar geleneksel nükleer "üçlü"yü korumanın kazançları ve maliyeti üzerine ciddi bir araştırma yapılmadı. İlk gerek duyulan, ABD'nin Sovyetler sonrası dünyada güvenlik sorumluluklarını karşılamak için ihtiyacı olan nükleer güçlerin tipleri ve miktarı üzerinde dünya ölçeğinde kesin bir değerlendirmenin yapılmasıdır. Kısacası, Savunma Bakanlığı gelecekteki nükleer gereksinimleri daha iyi tanımlayıncaya kadar, ABD'nin nükleer gücünde yapılan indirimler ABD ve müttefiklerinin güvenliğini artırmak yerine azaltabilecek sonuçlar doğurabilir. İndirim düşünülebilir ama nükleer gücün miktarını belirleyecek olan şey Rusya'nın nükleer gücü ile sayısal bir dengeleme değil, Amerika'nın stratejik üstünlüğünün sürdürülmesidir. Bu üstünlük aynı zamanda düşman nükleer güçlerin bir araya gelmesine de engel teşkil eder. ABD'nin nükleer üstünlüğü utanılması gereken bir şey değildir, aksine daha karmaşık ve kaotik bir dünyada Amerikan liderliğini sürdürebilmenin asli unsurlardan birisidir.

Büyük Cephe Savaş Kuvvetleri

Geçtiğimiz on yıl boyunca Pentagon'un kuvvet planlamasının değişmeyen bileşenlerinden biri hemen hemen aynı zamanlarda farklı yerlerde yapılan büyük cephe savaşlarında mümkün olduğunca hızlı ve sonuç alıcı şekilde savaşan ve kazanan muharebe kuvvetleri bulundurulması ihtiyacının tanınması olmuştur. Bu sabit, mevcut uluslararası düzene dair iki önemli gerçeğe dayanmaktadır:

> Birincisi, Amerika ve müttefikleriyle Sovyetler Birliği arasındaki, iki tarafın büyük güvenlik çıkarlarına yönelik doğrudan saldırganlığa karşı tedbir almak ve yıldırmak için kullanılan karşılıklı etkisiz bırakma taktiğine artık ihtiyaç kalmamıştır.
>
> İkincisi, konvansiyonel savaşlar, saldırgan ülkelerin uluslararası düzendeki büyük değişim çabaları için geçerli bir yol olarak durmaktadır. Irak'ın 1990'da Kuveyt'i işgali bu iki gerçeği de göstermiştir. Soğuk Savaş bağlamında bu işgalin gerçekleşme ihtimali, olanaksız değilse, yok denecek kadar azdı ve Irak Kuveyt'i birkaç saat içinde ezip geçti.
>
> Bu iki gerçek bir üçüncüsünü de açığa çıkartmıştır: Avrupa, Ortadoğu ve Doğu Asya gibi dünyanın önemli bölgelerinde uygun bir düzeni yeniden kurmak ya da muhafaza etmek ABD askeri gücüne benzersiz bir sorumluluk yüklemiştir. Körfez Savaşı ve Balkanlardaki birbirini takip eden diğer küçük savaşlar Amerikan askeri gücünün oynadığı baskın rol olmaksızın çok zor kazanılabilirdi. Bu nedenle, doğru bir anlayışla, ABD askeri gücünün "iki cephede bü-

yük savaş" standardına göre biçimlendirilmesi gerektiğinin kavranması, soğuk savaşın bitiminden bu yana, Amerika'nın süper güç olmasının temeli olarak kabul edilmektedir.

Bu durum açık olarak 1997 Dörtlü Savunma Gözden Geçirme Raporu'nda şu şekilde belirtilmiştir:

Birden fazla coğrafyada saldırganlığı caydırmak ve yenmek için oluşturulmuş uygun büyüklükte ve donanımda bir askeri güç ABD'ye öngörülemeyen ya da beklenmeyen gelişmelerle baş etmek için esneklik kazandıracaktır. Böyle bir kapasite süper güç olmanın "olmazsa olmazıdır" ve tüm ulusal güvenlik stratejimiz için elzemdir... Eğer ABD aynı anda birden fazla coğrafyadaki saldırıları yenebilme yeteneğini geliştirmezse, tercih edilen güvenlik ortağı ve uluslararası topluluğun lideri olma konumu sorgulanmaya başlanır. Gerçekten de kuşkusuz, bazı müttefikler ABD'nin aynı anda sadece bir tek savaş kapasitesini, ABD'nin bir başka coğrafyaya yoğunlaştığı bir durumda, artık kendi çıkarlarını savunamayacağının işareti olarak okuyabilirler... Sadece tek bir cephede savaşabilme kapasitesi ABD'nin dünyanın önemli bölgelerinde güvenliği sağlayabileceğine olan güveni sarsacaktır.

Bu durum, karşılığında, müttefiklerin ve dost ülkelerin çok farklı güvenlik politikaları izlemesine sebep olacak ve bizim için önemli olan konuları dışarıda da korumamızı sağlayan koalisyon ve müttefik ağını zayıflatacaktır.

Kısaca, kapasitemizin iki cephede savaşın altında olduğu her durum bir süre sonra bizi hiç savaşamayacak hale getirebilir.

Ne yazık ki, Savunma Bakanlığı bu gereklilik hakkında düşünmeyi 1990'ların başlarında bıraktı. Balkanlardaki Müttefik Kuvvetler Operasyonu tecrübesi iki cephede savaş kapasitesinin bile az olduğunu bize gösterdi. Kosova'daki hava operasyonu büyük bir savaş için hazırlanmış olan birliklerden oluşmuştu. Ve Kosova, Pentagonun planlamasını yaptığı iki coğrafyadan –Kore yarımadası ve Güneybatı Asya– biri değildi.

Ayrıca, başka savaşlar da şimdiden öngörülebilir. Mesela Amerika'nın Çin'in olası işgaline ya da saldırısına karşı Tayvan'ı savunması Pentagon tarafından resmi olarak planlanmalıdır. Amerikan barışını sağlayabilmek için gerekli olan askeri gücün miktarını belirleyebilmek için Pentagon'un ABD'nin Avrupa, Doğu Asya ve Körfez'deki çıkarlarını her zaman koruyabilmek için ne kadar askeri güce ihtiyaç olduğunu belirlemesi gerekmektedir.

Düşmanlarımızın bu bölgelerdeki faaliyetleri birbirine teğet geçen bir ilişki kurmaktan öteye geçmez, bu bölgesel güçlerden birisinin fitne sokmak üzere ABD kuvvetlerinin konuşlandırmalarının oluşturduğu bir fırsatı ele geçirmesi ihtimali çok daha yüksektir.

Bu nedenle, büyük cephe savaşı standardı ABD'nin konvansiyonel kuvvetleri için asıl ölçeklendirme aracı olarak kalmaya devam etmelidir. Bu, sözü edilen ölçünün geçmişte mükemmel bir şekilde uygulandığını söylendiği anlamına gelmez: Pentagon analizleri, sırayla, hem çok iyimser hem de çok kötümser olabiliyor. Örneğin, Kuveyt ve Suudi Arabistan'ı olası bir Irak işgalinden kurtarmak için gerekli askeri güç düzeyi kesinlikle gereğinden fazla tahmin edilmişti.

Aksine, Güney Kore'nin savunmasına dair eski analizler bu tür bir savaşın zorlukları eksik tahmin edilmiş olabilir; özellikle de, istihbarat tahminlerinin öngördüğü gibi Kuzey Kore kitle imha silahlarına sahipse.

Ayrıca, Dörtlü Savunma Toplantısı'nda yapılan cephe savaşları analizleri Kim Jong Li ve Saddam Hüseyin'in ayrı ayrı –hatta belki de kimyasal, biyolojik, hatta nükleer silahlar kullanarak- savaş başlatabileceklerini ve ABD'nin bu iki diktatörden herhangi birini askeri olarak devirmek için harekete geçemeyeceğini öngörmektedir. Her iki durumda da, Pentagon'un geçmişteki savaş oyunları yalnızca bir saldırıyı önlemek için değil, aynı zamanda bu rejimleri devirmek ve savaş sonrası istikrar operasyonları yapmak için gerekli asker sayısı hakkında ya hiç düşünmemiştir veya çok az fikre sahiptir. Kısacası eski Savunma Bakanlığı'nın iki cephede savaşı standardı, gerçek kuvvet ihtiyaçları için güvenilir bir yol gösterici değildir, ve tabii ki geçmiş gözden geçirmelerde yapılan analizler Avrupa'daki Müttefik Kuvvetler Operasyonu türünden kampanyaları içermemektedir. Pentagon'un geçmişteki strateji gözden geçirmeleri bütçenin ihtiyaçlarını gözettiğinden artık, klasik iki cephede savaş senaryoları için bile yeni ve gerçekçi analizler yapmak gereklidir.

Sonuç olarak, Savunma Bakanlığı büyük savaşlar için geçmişte yapılmış olan güç planlamasının ruhunu elinde tutarken bir yandan da gerçek ihtiyaçların ayrıntılı ve eksiksiz gözden geçirmesini yapmaya koyulmalıdır. İki cephede savaş standardının oluşmasına yol açan gerçekler hâlâ geçerliliğini korumaktadır: Amerika'nın düşmanları Amerikan barışının oluşturulmasına engel ol-

maya devam edecektir; Saddam Hüseyin'in 1990'da yaptığı gibi, bir fırsat yakaladıklarında barışçıl bir ortamda kazanamayacaklarını savaş alanında kazanmak için en güçlü silahlı kuvvetlerini kullanacaklardır ve Amerikan Silahlı Kuvvetleri bölgesel saldırganların caydırılması, yenilmesi veya iktidardan düşürülmesi çabalarının merkezinde olmayı sürdürecektir.

Asayiş Görevleri İçin Güçler

Pentagon, büyük cephe savaşları için gerekli nicelikleri belirlemek için yapılacak analizi geliştirmenin dışında ayrıca asayiş görevlerinin gerçek ihtiyaçlarının ciddiyetle ele almak zorundadır. 1997'de yapılan Dörtlü Savunma Gözden Geçirmesinde küçük ölçekli acil durumlar veya KÖAD olarak yeniden adlandırılan bu görevlerin, ABD Silahlı Kuvvetlerinin gelecek yıllarda en sık karşılaşacağı ve vazgeçilemez görevi olacağı belirtilir. Gözden geçirmede "En son deneyimlerimize ve istihbarat tahminlerine göre KÖAD operasyonlarına olan ihtiyaç önümüzdeki 15-20 yıl boyunca yoğun olacaktır" sonucuna varılır. Fakat aynı zamanda, gözden geçirme, asayiş görevlerinin büyük alan savaşlarının ihtiyaçlarının "daha azını gerektiren olaylar" olarak varsayılabileceği kurgusunu sürdürerek bu görevler için herhangi bir güç ayırmamıştır. Gözden geçirme, "ABD kuvvetleri gerektiği zaman KÖAD operasyonlarını bırakabilmeli ve yeniden düzenlenerek büyük cephe savaşları için gereken zamanda görevlendirilebilmelidir" görüşünü ileri sürmüştür.

Balkanlardaki "Müttefik Kuvvetler Operasyonu" de-

neyimi bu yaklaşımın eksikliklerinin önemini göstermiştir. Tam da oraya gönderilen kuvvetler geri çekilemediği, yeniden düzenlenemediği ve başka bir operasyon için yeniden konuşlandırılamadığı için –ve operasyon, Hava Kuvvetleri uçaklarının büyük bir kısmını kullandığı için- Müşterek Kurmay Başkanlığı, Birleşik Devletlerin kabul edilemez bir risk içinde olduğu sonucuna varmıştır. Böylece, çok sayıdaki asayiş misyonlarının gerçekleriyle yüz yüze kalmak Birleşik Devletler silahlı kuvvetlerine sürekli bir pay ayırma gerekliliği doğurmuştur.

Bu problemler ne basitçe şu anki asayiş misyonlarında geri çekilerek ne de gelecekte bunlardan kaçınılacağına ant içilerek çözülebilir. Bugünün devam eden misyonlarından geri çekilmek sorunlu olacaktır. Irak'ın kuzey ve güneyindeki yasak bölgelerdeki hava operasyonları son on yılda hiç duraklamadan devam etmişse de, Körfez bölgesinde Birleşik Devletler stratejik tutumumun ve kuvvet göstermesinin zorunlu bir öğesi olarak kalmışlardır.

Bu operasyonlara son vermek Saddam Hüseyin'e önemli bir zafer verecektir ve bu hiçbir Amerikan liderinin isteyerek yapacağı bir şey değildir. Aynı şekilde, Balkanlar'dan geri çekilmek Amerika'nın Avrupa'daki liderliğini ve NATO'nun varolma yeteneğini tartışılır hale getirebilirdi. Bu operasyonların hiçbiri ölümcül bir tehdit içermemekle beraber, Birleşik Devletler ulusal güvenlik çıkarlarının yanı sıra Amerika'nın manevi çıkarlarını da doğrudan etkilemektedir.

Ayrıca, bu asayiş misyonları geleneksel "barışı koruma" misyonlardan daha karmaşıktır ve daha fazla şiddet doğurma ihtimali içermektedir. Birleşmiş Milletlerin

Balkanlar'daki misyonunun başarısızlığı ve NATO operasyonlarının göreli başarısına şahit olanlar Birleşmiş Milletler yerine Amerika'nın politik liderliğini tercih ederler.

Birleşik Devletler, Birleşmiş Milletler gibi tarafsız bir tutum alamaz; Amerika'nın gücünün üstünlüğü Balkanlar'daki ve Körfezdeki ve kuvvet gönderdiğinde Afrika'daki politik sonuçlara kayıtsızmış gibi yapamayacak kadar fazla ve küresel çıkarları bunu yapamayacak kadar derindir.

Sonuç olarak, bu misyonlar esas olarak savaşa göre biçimlendirilmiş kuvvetlere ihtiyaç duymaktadır. Ayrıca özel lisan, lojistik ve başka destek yeteneklerine sahip personele ihtiyaç duyarken, misyonlarda birinci sıradaki işleri güvenlik, istikrar ve düzeni tesis etmektedir.

Amerikan askerleri ezici gücün bir parçası olarak değerlendirilmelidir. Hem bugünün asayiş misyonlarını gerekliliklerinin hem de Soğuk Savaş sonrası kaotik politik ortamın on yıllık değerli deneyimleriyle, Savunma Bakanlığı asayiş görevlerine yönlendirilmiş güçlerin ihtiyaçlarını ölçebilmek üzere daha işe yarar bir değerlendirme yapabilir durumdadır. Çözümün bir bölümü mevcut güçleri yeniden konuşlandırmaktan geçerken, savunmanın geçen on yılda başlayan gerilemesi döneminde öngörülmemiş olan personelin ve Birleşik Devletlerin kuvvet yapısında bir artışa gidilmesi gerektiği sonucundan kaçış yoktur.

Kuvvetlerin Dönüştürülmesi

Amerika'nın kuvvetlerine biçim veren -ve Pax Americana'yı geliştirmek için ileriye dönük umutların anahtarı

olan- dördüncü bileşen, ABD askeri güçlerini yeni jeopolitik ve teknolojik amaçlar doğrultusunda dönüştürme görevidir. Dönüşümümün en önemli ayağı küresel bir füze savunma sistemini tasarlamak ve konuşlandırmak olacaktır; bunun yanı sıra bilişim ve diğer ileri teknolojilerin sonuçları konvansiyonel kuvvetlerin niteliğinde bütünlüklü bir değişimi vaat etmektedir. Ayrıca, Pasifik bölgesinde yapılacak operasyonlar için optimize edilmiş silah sistemlerinin oluşturulmasına duyulan ihtiyaç, Avrupa kıtasında olacak bir savaş için tasarlanmış olan ve F-22 savaş uçakları gibi Soğuk Savaşın son aşamalarının ihtiyaçlarını karşılamak üzere geliştirilmiş yeni sistemlerinkinden çok daha farklı gereksinimler doğuracaktır.

Birleşik Devletler'i ve müttefiklerini daha küçük ve basit füzelerden koruyacak küresel bir füze savunması sisteminin temel taşı olduğu 1980'lerin sonundan beri çok iyi anlaşıldığı halde, gereken teknolojilerin geliştirilmesinde kullanılabilecek bir on yıl heba edildi. Gerçekten de, böyle bir sistemin detayları üzerinde çalışmak, özellikle sistemin uzayda çalışacağı düşünüldüğünde, ya çok yavaş ilerlemiş ya da tamamen durmuştur. Bu nedenle uygun bir füze savunma sisteminin geliştirilmesi uzun vadeli bir proje olarak gözükmektedir.

Bu tür bir savunma sisteminin geliştirilmesi, başka bir neden yoksa bile en azından askeri dönüşüm meselesi olarak görülmelidir.

Aşağıda daha ayrıntılı anlatılacağı gibi, etkili balistik füze savunma sistemleri Amerikan gücünün uygulanmasının ve ABD askeri kuvvetlerinin yurtdışındaki izdüşümünün merkezi unsuru olacaktır. Bu tür bir savunma

sistemi olmadan, basit nükleer savaş başlıklarıyla donanmış balistik füzelere ya da kitle imha silahlarına sahip küçük ülkeler, Birleşik Devletler'i, teknolojik veya başka avantajları ne olursa olsun konvansiyonel güçlerini kullanmaktan caydırma konusunda güçlü bir konumda olacaklardır. Bu güçler tehditlerini doğrudan ABD'ye değil de ABD'nin müttefiklerine yöneltseler bile Amerika'nın koruyabilme gücüne gölge düşmüş olacaktır. Ne yazık ki, ne yönetimin stratejistleri ne de Pentagon güç planlayıcıları bu durumu görebilmişlerdir. Görünen odur ki, etkili bir füze savunma sisteminin tasarımı ve geliştirilmesi için yapılan çalışmalar herhangi bir aciliyet hissini yansıtmamaktadır.

Yine de, ABD ordusunun yeni yüzyılın teknolojik ve stratejik gerçeklerinin gerekleri doğrultusunda dönüştürülmesindeki ilk adım bu tür bir sistemin oluşturulmasıdır. Bunun dışında ABD konvansiyonel güçlerinin yeniden yapılandırılması ihtiyacı bastırsa da küresel bir füze savunma sisteminin oluşturulması dönüşümün ilk görevidir.

Zira, Amerikan Silahlı Kuvvetleri'nin avantajları ve kapasitesi, bırakın potansiyel ve mevcut düşmanlarımızı, en yakın ve zengin müttefiklerimizin askeri güçlerinden kat kat daha iyi olmakla birlikte, yeni yüzyıla damgasını vuran teknolojik ve stratejik değişimlerin bileşimi bu avantajları riske atabilir. ABD'nin bugünkü konvansiyonel güçleri, zırhlı araçların, uçak gemilerinin ve özellikle insanlı taktik uçakların damgasını vurduğu olgunlaşmış bir savaş paradigmasının ustasıdır, ancak bu yerini yeni bir paradigmaya bırakmaktadır: Uzun menzilli nokta hedefli vuruşlar ve füze teknolojilerinin gelişimi. İşin ironik yanı, bu yeni, yüksek teknolojili konvansiyonel savaş para-

digmasının başlamasına ABD'nin öncülük etmiş, 1991 yılındaki Körfez Savaşında sezdirilmiş ve geçtiğimiz on yıl boyunca yapılan operasyonlarda bunu açığa vurmuş olmasıdır. Kosova'daki Birleşmiş Milletler hava saldırısı bile ortaya çıkan bu paradigmanın çarpıtılmış bir uygulamasını göstermiştir.

Yine de bu öncülük kapasitesi bile, ilk olarak 1980'lerin ortalarında ve sonlarında yapılan fakat geçtiğimiz on yıl içerisinde Pentagon tarafından hissedilir ölçüde durdurulan yenileme adımlarından geriye kalanlardır. Bu durdurma kısmen, küçültülen savunma bütçesine, ABD kuvvetlerinin günümüzdeki ezici üstünlüğüne ve asayiş görevlerinin çokluğuna bağlanabilir. Sovyet askeri tehdidinin itici meydan okuyuşu olmaksızın yenilik çalışmaları ivediliğini yitirmiştir.

Yine de, çeşitli yeni potansiyel meydan okumalar açıkça görülebilir. Örneğin, özel olarak Çin ordusu askerlikteki devrimi kullanarak Amerika'nın deniz ve hava gücünü dengelemeye çalışmaktadır.

Eğer Birleşik Devletler bugün büyük ölçekli konvansiyonel çatışmalarda sahip olduğu teknolojik ve taktik avantajları koruyacaksa, dönüştürme çabaları günümüzün potansiyel cephe savaşları ya da asayiş operasyonlarına hazırlık için basınç yapan bir görev olarak görülebilir. Gerçekten de, dönüştürme işlemlerine önümüzdeki 20 yıl içinde ciddi oranda bütçe ve kaynak ayrılması gerekmektedir.

Ayrıca, bu dönüştürme işlemleri Amerikan stratejisi ve politik hedeflerinin değerlendirilmesinden yola çıkmalıdır. Örnek olarak, küresel müttefikler ağının ve stratejik ortaklıkların lideri olarak Birleşik Devletler'in Silahlı Kuvvetleri

"Amerika kalesine" geri çekilemezler. Bu nedenle, uzun menzilli nokta hedefli vuruşlar ABD askeri operasyonlarında önemli rol oynarken Amerikan kuvvetleri yurtdışında da büyük sayılarla konuşlanmalıdır. Çeşitli koalisyonların liderliğinde kalabilmek için, ABD müttefiklerinin karşı karşıya kaldığı riskleri paylaşmalıdır. Sadece Birleşik Devletler kıtasından hareket edecek yardımcı bir kuvvete dayalı güvenlik garantileri kaçınılmaz olarak hesaba katılmaz hale gelecektir.

Ayrıca, dönüşüm süreci, askeri sınıflar arasında ve içinde bir rekabet ruhuyla ve ortak yaklaşımlarla ilerlemelidir. Yeni teknolojiler kaçınılmaz olarak tamamen yeni tip askeri organizasyonlara ihtiyaç duyabilir; bu raporda birazdan uzayın cephe savaşlarında anahtar rolü oynamasının zaman içerisinde ayrı bir "uzay askeri sınıfının" kurulmasını gerektirebileceği ileri sürülecek. Bu şekilde Savunma Bakanlığı dönüşüm sürecine ortak bir yaklaşım getirebilir. Yeni teknolojilerin askeri sınıfların geleneksel olanaklarının daha yakın bileşimlerine imkan tanıyacağı kesinken, dönüşüm sürecinde "askeri sınıflar arası rekabetin" en iyi şekli nasıl olmalı sorusunu tartışmak için çok erkendir. Ayrı ayrı askeri sınıflar, ABD stratejisinin gerektirdiği özel görevleri yürütmek üzere tasarlanmış kuvvetleri sağlamaya en uyumlu askeri kurumlar olduğundan ötürü kalıcı görev ihtiyaçları bağlamında dönüşüm ve değişimin motorları haline gelmek üzere aslında en iyi donatılmış kurumlardır.

Son olarak, hatırlanmalıdır ki, dönüştürme işlemi bir süreçtir: Geleceğin en güçlü silahlı kuvvetleri bile bugünün kuvvetlerinin en iyi şekilde kavranmasına dayanmalıdır. Genel olarak, dönüşüm süreci birkaç on yıl sürecek gibi gözüküyorsa da, o ana kadar ABD kuvvetleri bugünün silah sistemleri ile en az bir on yıl daha operasyon-

lara katılacaklardır.

Bundan ötürü, dönüşüm sürecinin aslında iki aşamalı bir süreç olacağı öngörülebilir: Geçiş aşaması ve sonrasında daha ayrıntılı dönüştürme aşaması. Kırılma noktası kullanılmaya başlanan yeni silah sistemlerinin eskilerine göre sayıca üstün olduğu anda gerçekleşecektir, mesela insansız uçakların sayısının insanlı olanlar kadar olduğu durumda. Bu anlamda düşünüldüğünde, Pentagon, ABD kuvvetlerini gelecekteki savaş paradigmalarına hazırlayacak yeni programlara –tanklar, uçaklar, uçak gemileri, vb.- büyük yatırımlar yapma konusunda tetikte olmalıdır.

Sonuç olarak, yukarıda bahsedilen ve Amerikan Ordusu'nun üstünlüğünün devamı için gerekli dört görev, birbiriyle yakın ilişkili olsa da ve bazen benzer kuvvetlere ihtiyaç duysalar da birbirlerinden tamamen farklıdır ve hiçbiri bir diğerinden daha önemsiz gösterilemez. Aksine, bu dört görevi gerçekleştirmek için yeterli kuvveti sağlayamamak, Amerikan stratejisi için yeni sorunların habercisi durumundadır. Füze savunma sistemlerinin kurulmaması Amerika'yı ve müttefiklerini büyük tehlikeye atacak ve dışarıdaki Amerikan birliklerinin saygınlığına gölge düşürecektir.

Bir anda birden fazla cephe savaşı yapabilecek kapasitede olmayan konvansiyonel kuvvetler Amerika'nın ve müttefiklerinin global çıkarlarını koruyamazlar. Asayiş görevlerini ihmal etmek ya da hiç yerine getirmemek daha büyük savaşların çıkmasına ve dar kafalı zorbaların Amerika'nın çıkarlarına ve ideallerine saldırmalarına sebep olacaktır. Gelecekte olacak değişikliklere hazırlıklı olamamak da şu anki Pax Americana'nın erken yok olmasına sebep olacaktır.

Günümüz Güçlerinin Yeniden Konuşlandırılması

BÜYÜK CEPHE SAVAŞLARININ MERKEZİLİĞİNE rağmen, ABD kuvvetlerinin kalıcı bir Amerikan barışını sağlamak için başka hayati rolleri de olduğu acı şekillerde görülmüştür. Dünyanın kritik bölgelerinde Amerikan kuvvetlerinin olması Amerika'nın süper güç ve hürriyet, barış ve istikrarın garantörü olma statüsünün ölçeğinin gözle görülür ifadesidir. Barış zamanı güvenlik ortamının yaratılmasındaki rolümüz büyük bedeller ödememizi gerektirecek kadar hayatidir; önemli bir denizaşırı varlığa sahip olmadan küresel garantör rolünü sürdürmemiz imkansız değilse bile çok güçtür. Kendileri için hayati güvenlik konusu olan bölgesel sorunlara sahip müttefiklerimiz, Amerikan kuvvetleri Amerika kalesine geri çekilirse, hiç şüphesiz onların çıkarlarını koruma konusundaki niyetimizden şüphe edeceklerdir.

Onun kadar önemli başka bir şey de, dünyaya ya-

yılmış müttefiklerimizin Amerikan küresel liderliğini tatbik etmenin en etkili ve yararlı vasıtasını oluşturmalarıdır ki bunun yararları zorlukların çok ötesindedir. ABD ve müttefik kuvvetlerin, ister kalıcı üslerle ister rotasyona tabi konuşlandırmalarla yurtdışında yaptıkları operasyonlar 'Amerikan Güvenlik Çemberi' diye adlandırılabilecek ilk güvenlik hattını sağlar.

Sovyet imparatorluğunun yıkılmasından bu yana, bu çember yavaşça ama dirençle yayıldı.

Avrupa'da NATO 3 yeni üye alarak ve Barış Ortaklığı programı aracılığıyla çok sayıda 'ilave' üyeler kazanarak yayıldı. On binlerce ABD, NATO ve diğer müttefik güç askeri Balkanlarda devriye geziyor ve orada birçok önemli yerde savaştı; bunların sonucu olarak da o bölge artık NATO hamiliği altında olma yolunda. Basra Körfezi bölgesinde, İngiliz ve Fransız birlikleriyle birlikte, Amerikan güçlerinin varlığı, hayatın hemen hemen değişmez gerçeği halini aldı. Bu güçlerin her ne kadar halihazırdaki görevleri Irak'ın kuzey ve güneyindeki uçuşa yasak bölgeleri zorla kabul ettirmek olsa da aynı zamanda Amerika Birleşik Devletlerinin ve ana müttefiklerinin kendilerini hayati önemdeki bu bölgeye uzun vadeli bağlanmasını da gösterir.

Gerçekten de ABD on yıllarca Körfez bölgesinin güvenliğinde daha kalıcı bir rol üstlenmeye çalıştı. Irak'la çözülmeyen anlaşmazlık şu an için bir sebep sağlarken, Körfezde daha büyük bir Amerikan gücünün varlığına duyulan gereksinim Saddam Hüseyin Rejimi meselesini aşar.

Doğu Asya'da, ABD askeri operasyonlarının şablonu güneye doğru kayıyor: son yıllarda, önemli miktarda de-

niz kuvveti Çin provokasyonuna karşı Tayvan bölgesine gönderildi, şu anda bölgeye bağlı ABD birlikleri Avustralyalılar tarafından başlatılan Doğu Timur görevine yöneldiler. Dünya üzerinde, daha büyük bir Amerika Birleşik Devletleri Güvenlik Çemberi yönelimi kendisiyle birlikte yeni türden görevler de getiriyor.

Amerikan üslerinin yerleşimi bu gerçekleri eninde sonunda yansıtmalı çünkü güvenlik çemberi büyüdükçe dünyaya yayılmış ABD askeri üsler kendi dar bölgelerinde sıkışmaya başladı. Amerikan askeri kuvvetleri zamanın gereklerini en iyi şekilde karşılamaktan çok uzak, ama Pentagon askeri kapasite veya gerçeklerle çok az ilgisi bulunan, ileri konuşlandırılmış kuvvetlerin düzeylerine bağlı kalıyor. Kosova'daki hava savaşı bunun canlı bir örneği; operasyon sırasında Müttefik Kuvvetler, Amerikan ve NATO uçakları bütün Avrupa kıtasına hatta Türkiye'nin Asya kısmına yayılmışlardı, güneydoğuda yeterli hava üsleri olmamasıyla -büyük miktarda yakıt almayı gerektiren ve hareket alanını sınırlandıran- çok dağınık ve karmaşık bir şablon içinde operasyonu sürdürüyorlardı. Amerikan denizaşırı askeri üs ve konuşlandırma ağının yeniden yapılandırılması gerekiyor. Aynı şekilde, ABD kuvvetlerinin yapısı da Amerikan Ordusunun değişen misyonunun ışığında tekrar düşünülmelidir.

ABD Silahlı Kuvvetleri'nin tüm yapısı cephe savaşı misyonlarının dışında, özellikle Avrupa'da, denizaşırı devriye görevlerini ve uzak mesafelerdeki ileri karakollardaki varlığını sağlayacak şekilde akılcı hale getirilmelidir. Balkanlardaki istikrarın ihtiyaçları, NATO büyümesi (Barış Ortaklığı da dahil olmak üzere) ve diğer misyonlar, Avrupa'daki ABD güçlerinin başka krizler için resmi Penta-

gon planlamasının öngördüğü şekilde hazır olmasını engeller. Irak'tan süregelen tehditler Körfezdeki güçlerin çarpıcı oranda azaltılmasını akılsızca kılmaktadır. Bugün –ve yarın- Amerikan çemberini korumak için denizaşırı ABD kuvvetlerinin kaydırılmasını gerekli kılacaktır. Gelecekteki daha büyük krizlere karşı keşif ve güvenlik sağlayan ve onların ortaya çıkmasını engelleyici yerleşik operasyonları düzenleyen, dış ülkelerde konuşlandırılmış veya rotasyon görevlerindeki Amerikan Silahlı Kuvvetleri, Amerikan savunmasının ilk hattı olarak düşünülmelidir. Bu güçlerin ince ayarlanmış savaş yetenekleriyle en hazırlıklı güçlerden olması gerekir. Sadece muharebe için hazırlanmış güçler müttefiklerimize gerçek Amerikan taahhüdünü gösterir ama aynı zamanda bu güçlerin yüksek hareket yeteneğinde, mobilize olmuş ve geniş kapasitelere sahip güçler olması gerekir; yeni Amerikan sınırlarındaki şövalyelerdir onlar. Büyük ölçekli bir savaş olması durumunda, onların savaş alanını şekillendirmesi ve Amerikan kuvvetlerinin düşmana kararlı darbeler vurabileceği üsler hazırlaması gerekir. Değişen stratejik manzaraya göre yer değiştirebilecek yetenekte olmanın dışında aynı zamanda yeni misyonlarını gerçekleştirmek üzere ve yeni teknolojileri kendilerine katmak üzere tekrar organize edilebilir ve yapılandırılabilir olmalılar.

Avrupa

Soğuk savaşın sonunda, Birleşik Devletlerin Avrupa genelinde, esas olarak Almanya'da üslenmiş 2 kolordu, 13 hava kuvvetleri filosu ve onun dışında birçok bağımsız birimi içeren 300.000'den fazla askeri vardı. Almanya'nın

orta vadisi Soğuk Savaşın harekat merkeziydi, bütün kuvvetlerle gerçekleşecek bir nükleer savaş dışında, Batı Avrupa'nın Sovyet kuvvetleri tarafından işgali ABD ve müttefiklerinin karşı karşıya olduğu esas tehditti. Bugün Almanya birleşti, Polonya ve Çek Cumhuriyeti NATO üyesi ve Sovyet ordusu Moskova'ya çekildi ve çoğunlukla Kafkasya ve güneyiyle ilgileniyor.

Kuzey ve Orta Avrupa muhtemelen tarihindeki en istikrarlı dönemini yaşıyor ve Amerikan kuvvetlerinin çoğunluğu içlerinde bir harekat ordusu ve 2 ağır silahlı tümenden oluşan bir kolordu Almanya'da olmak üzere 5 hava filosu ve diğer küçük birimlerle kuzeyde konuşlanmış durumda. Ama Kuzey ve Orta Avrupa istikrara kavuşurken, Doğu Almanya, Polonya ve Çek Cumhuriyeti Avrupa'nın ekonomik, politik ve kültürel yaşamına katılırken Güneydoğu Avrupa'daki durum karışık.

Balkanlar, daha genel olarak da Güneydoğu Avrupa Baltıklar'dan Karadeniz'e ulaşacak 'bütün ve özgür' bir Avrupa'nın yaratılması karşısındaki temel engel. Güneydoğu Avrupa'ya güvenliğin ve istikrarın getirilmesindeki gecikme yalnızca Soğuk Savaşta elde edilen zaferin pekiştirilmesini engellemedi, aynı zamanda bir şiddet ve kararsızlık bölgesi yaratarak Amerika'nın Avrupa'daki rolü hakkında bir belirsizlik yarattı.

Aynı zamanda kuvvetlerin Balkanlarda devam eden konuşlandırmaları aslında Amerika'nın uzun vadeli bölgeye güvenliğine ilişkin taahhüdüydü. Ama bu konuşlandırmaları, Amerika'nın Avrupa'daki kalıcı çıkarları yansıtan varlığı olarak ele almayı reddeden Clinton Yönetimi askeri sınıflar üzerindeki yükü kat be kat artırmıştır. Kuzeyden gü-

neydoğuya kuvvetleri çekme gereğini kabul etmektense, mevcut politika, birlikleri Balkanlardan içeri ve dışarı rotasyona tabi tutmak olmuştur, böylelikle onların başka misyonlar için hazırlıklı olmaları engellenmiş ve zaten önemli derecede küçültülmüş bir gücün büyük dilimi bağlanmıştır.

Avrupa'daki uyuşmazlık odağının kaymasına rağmen, ABD kuvvetlerini Kuzey ve Orta Avrupa'da konuşlandırma gereksinimi devam ediyor. Bölge istikrarlı ancak oradaki Amerikan varlığı, Amerika'nın bölgede istediği uzun vadeli güvenlik çıkarlarını gözeterek, büyük Avrupa güçlerinin özellikle Almanya'nın varlığını garanti altına almaktadır. Bu özellikle şu an Avrupa'nın bağımsız savunma 'kimliği' ve politikası arayışında olduğu düşünüldüğünde önem kazanmaktadır; Avrupa Birliği'nin, Amerika'nın Avrupa'nın güvenlik konularındaki söz hakkını ortadan kaldırarak NATO'nun yerini almaması için önemlidir.

Ek olarak, mevcut üs ve tesislerin çoğu Avrupa genelindeki Amerikan kuvvetlerinin desteklenmesi ve kriz durumunda takviyesi için önemli bir altyapı sağlamaktadır. İngiltere'de ve Almanya'daki hava üstlerinden karargaha, Belçika ve Almanya'daki askeri birliklere kadar ABD'nin Kuzey ve Orta Avrupa'daki mevcut üs ağı önemini Soğuk Savaş yıllarında olduğu kadar günümüzde de korumaktadır. Ancak, değişen Avrupa güvenlik ihtiyaçlarındaki büyük değişimleri yansıtan değişikler yapılmalıdır. Avrupa'daki ABD ordusu tek kolordudan 2 ağır silahlı tümene ayrılmalı ve diğer birliklere operasyonel uzaklıklarda bağımsız hareket etme yeteneğine sahip, karma silahlı tugay büyüklüğündeki hareketli birliklere destek sağlayacak hale getirilmelidir. ABD Hava Kuvvetleri'nin de benzeri bir yeniden yönlendirmeye ihtiyacı vardır. Şu an Al-

manya ve İngiltere'deki mevcut altyapı korunmalı ama Aviano, İtalya'da bulunan hava üssü Balkan hava operasyonları için temel yerleşim olarak büyük ölçüde düzenlenmelidir. Kara kuvvetlerine gelince, Orta ve Güney Avrupa'nın desteklenmesi için Macaristan'da modern bir NATO ve ABD hava üssü kurma konusu ciddi olarak düşünülmelidir.

Türkiye'deki, Kuzey Gözlem Operasyonu'nun merkezi, İncirlik Hava Üssü'nün de genişletilmesi gerekmektedir ve belki de Türkiye'nin doğusundaki başka bir üsle desteklenmelidir.

Her ne kadar ABD Deniz ve Denizaltı kuvvetleri Avrupa sularında düzenli konuşlandırma devirleriyle hareket etmelerine rağmen bölgedeki, özellikle Akdeniz'deki kalıcı üsler ağına dayanmaktadırlar. Bunlar korunmalı ve Karadeniz'de daha kalıcı bir varlık kurmanın yolları araştırılmalıdır. NATO yayıldıkça ve ABD'nin Avrupa'daki askeri operasyonları güneye ve doğuya doğru kaydıkça ABD'nin Karadeniz'deki deniz kuvvetleri varlığının da artacağı kesindir. Ancak aşağıda ayrıntılı olarak tartışılacağı gibi, bu varlık tam teşkilatlı uçak gemisi savaş birliği temelinde olmamalıdır.

Basra Körfezi

Soğuk Savaşın bittiği günden bu yana geçen on yılda, Basra Körfezi ve onu kuşatan bölge ABD askeri kuvvetlerinin geometrik artışına tanık olmuştur. Çöl Fırtınası Operasyonu sırasında bu miktar zirveye çıkarak 500 bine ulaşmıştır ve ondan sonra da çok nadiren 20 binin altına

inmiştir. Suudi Arabistan, Kuveyt ve diğer komşu devletlerde 5 binden fazla havacı ve büyük ve çeşitli Hava Kuvvetleri filosu Güney Gözlem Operasyonu için devriye gezmektedir. Bunları genellikle Körfezdeki uçak gemileri takviye etmektedir. Saddam Hüseyin'in düzenli provokasyonlarına cevap olarak yapılan saldırılarda deniz kuvvetleri araçlarından da nükleer başlıklı güdümlü füzeler ateşlenmektedir. Türkiye'den kalkan Kuzey Gözlem Operasyonu altındaki uçuşlarda da önemli güçler kullanılmakta ve uçuşlar genellikle çarpışmayla sonuçlanmaktadır.

Sekiz yıldır süren uçuşa yasak bölge operasyonlarından sonra, Saddam Hüseyin iktidarda olduğu sürece ABD askeri varlığının bölgede azalacağını tahmin etmek için çok az neden bulunmaktadır. Her ne kadar Suudi Arabistan'ın yerel hassasiyetleri kraliyette sadece rotasyona tabi kuvvetlerin bulunmasına izin verse de, şimdi bunun yarı-kalıcı bir görev olduğu açığa çıkmış durumda. Amerika'nın bakış açısıyla, Saddam manzaradan çıksa da bu üslerin varlığı değerini koruyacaktır. Uzun vadede, ABD'nin Körfezdeki çıkarları açısından İran da Irak kadar büyük bir tehdit oluşturabilir. Ve İran- ABD ilişkileri düzelse bile, Amerika'nın bölgedeki çıkarları düşünüldüğünde bölgedeki ileri üslerin korunması ABD'nin güvenlik stratejisinde önemli yer tutar.

ABD ayrıca, uçuşa yasak bölgeyi uygulanmasını sağlayan hava kuvvetleri dışında Kuveyt'te kalıcı sayılabilecek bir kara kuvvetleri gücünü de bulundurmaktadır. Neredeyse bir tugay gücünde bir ağır araçlı özel görev kuvveti Kuveyt ordusuyla yılda ortalama dört kez askeri manevra ve ortak eğitim yapmaktadır; Komutanlarımız artık Kuveyt kuvvetlerinin, Güney Gözlem filosunun yardımıy-

la, kendilerini Irak saldırılarına karşı koruyabileceklerine inanmaktadır. Kuvvetlerde küçük bir artışla, daha kalıcı üs hazırlıklarıyla ve devam eden uçuşa ve "geçişe" yasak bölge uygulamalarıyla birlikte 1990'da yaşanan kısa süren Irak işgalinin tekrar etme tehlikesi çok az azalmıştır. ABD'nin karada üslenmiş hava kuvvetlerinin bölgedeki varlığının rasyonelleştirilmesiyle uçak gemilerinin bölgede bulunma gereksinimi azaltılabilir.

Irak'a karşı yapılan son saldırılar göstermiştir ki, cezalandırma akınlarında tercih edilen silahlar, hayalet saldırı uçakları ve Hava Kuvvetlerinin uzun menzilli saldırı uçaklarıyla desteklenen nükleer başlıklı güdümlü füzelerdir. Nakliye uçakları füzelerle ve hayalet saldırı uçaklarıyla başlayan bir harekatta çok yararlıdır; bu Körfezdeki en önemli deniz kuvvetleri varlığının birkaç yüz nükleer başlıklı güdümlü füze atabilecek bir hareket grubu olduğunu göstermektedir. Kuveyt'te kalıcı bir kara ordusunun varlığıyla deniz kuvvetlerine duyulan ihtiyaç azalacaktır.

Doğu Asya

ABD'nin mevcut kuvvet planlaması Asya'da 100 bin askerin konuşlandırılmasını öngörüyor, ama bu miktar, mevcut stratejik ihtiyaçlar veya savunma gereksinimleri hakkındaki ciddi düşüncelerden çok Pentagon'un ataletini ve Soğuk Savaşın mirasını yansıtmaktadır. Görülen, ABD kuvvetleri sayıca azalırken Çin gücünün yükselişiyle Doğu Asya'nın giderek artan önemde bir bölge olduğudur.

Muhafazakâr akıl, Güney Kore'deki 37 bin kişilik

Amerikan garnizonunun yalnızca onu Kuzey Kore'nin olası işgaline karşı korumak üzere bulunduğunu söyleyecektir. Bu garnizonun temel görevidir, ama bu kuvvetler şu anda Asya kıtasında kalıcı olarak konuşlanmış yegane ABD kuvvetidir. Kore birleşmesi durumunda ve Çin askeri gücünü yükselişiyle birlikte ABD güvenlik stratejisinde hâlâ oynayacakları hayati bir role sahip olacaktır.

Kore'nin birleşmesi yarımadadaki kuvvetlerde azaltmaya gidilmesini ve Kore'deki Amerikan kuvvet duruşunda bir dönüşümü gerektirecek olsa bile aslında bu değişiklikler bu güçlerin misyonlarındaki bir değişikliği –ve değişen teknolojik gerçekleri yansıtacaktır; misyonlarının sona erdiği anlamına gelmeyecektir. Dahası, birleşme sonrasına ilişkin herhangi bir gerçekçi senaryoda ABD kuvvetlerinin Kuzey Kore'de gerçekleştirilecek istikrar operasyonları kimi rolleri olması muhtemeldir. Şu an bu senaryodaki Amerikan kuvvetlerinin kesin büyüklüğünü ve yapısını düşünmek için çok erken olsa da Kore'deki ABD varlığının daha büyük ve uzun vadeli stratejik önemini fark etmek için o kadar da erken değildir.

Hiç değilse, özellikle füze saldırılarına karşı savunma yeteneklerine ilişkin olarak ve Kuzey Kore'nin muazzam topçu yeteneklerini sınırlamak üzere bu kuvvetleri takviye etmek gerekmektedir. Şu an için, yarımadadaki Amerikan garnizonunun kapasitesini azaltmak akılcı olmayacaktır. Zaman içerisinde veya birleşmeyle birlikte bu birliklerin yapısı değişebilir, insan gücü seviyesinde değişiklikler olabilir, ancak Asya'nın bu köşesindeki ABD varlığı devam etmelidir. Benzer bir akıl yürütme Japonya'daki güçlerin büyük kısmının korunması lehine fikir ileri sürecektir. Son yıllarda Okinawa'da büyük kuvvetlerin konuşlandırılması gi-

derek Japon iç politikalarıyla çelişti ve her ne kadar yerel hassasiyetlere uyulmaya çalışılacağı taahhüt edildiyse de Okinawa'da ABD kuvvetlerinin bulundurulması elzemdir. Eğer Amerika Kuzeydoğu Asya'da güvenliğin garantörü olacaksa ve diğer ana ayakları Kore ve Japonya olan bir de facto ittifak bir arada tutulacaksa ABD kuvvetlerinin ileri üslerinin korunması gereklidir.

Güneydoğu Asya'da Amerikan Kuvvetleri artan güvenlik gereklerini yeterince karşılamak için çok dağınık ve azlar. 1992'de Filipinlerden çekilmesinden bu yana Birleşik Devletlerin Güneydoğu Asya'da önemli bir kalıcı askeri varlığı olmadı. Kuzeydoğu Asya'daki birlikler de kolayca güneydoğuda konuşlanıp -özellikle de Kore'deki görevlerini riske etmeden- hareket edemezler. Deniz kuvvetlerinin rutin devriye görevleri dışında, gittikçe daha kargaşaya giren bu stratejik bölgenin güvenliği Amerika tarafından ihmal edilmenin acısını çekmektedir.

Güney Timor krizinin gösterdiği gibi, Japonya'dan Avustralya'ya, Güney Kore'ye dek bölgedeki en güçlü müttefikimiz bile ancak sınırlı bir askeri güce ve bunları kriz bölgesine hızla götürecek ve orada tutacak yeterliliğe sahip değildir. Aynı zamanda Güney Timor krizi ile Endonezya ve Malezya'nın politik reform sorunları bölgedek hassasiyeti vurgulamaktadır. Son olarak, Güneydoğu Asya bölgesi uzun süredir, açıkça bölgedeki etkisini yeniden kazanmanın peşinde olan Çin'in büyük çıkar alanı içindedir. Çin, son yıllarda bölgedeki varlığını ve faaliyetlerini kademeli olarak arttırmaktadır. ABD'nin Doğu Asya'da askeri kuvvetini arttırmak Çin'in büyük güç konumuna yükselmesiyle baş etmenin temelidir.

Buna barışçıl yoldan ilerlemek için ABD Silahlı Kuvvetleri askeri üstünlüğünü korumalı ve böylelikle bölgesel müttefiklerimizi yeniden güvence altına almalıdır. ABD Kuzeydoğu Asya'da Kore Cumhuriyeti ve Japonya'yla bağlarını korumalı ve güçlendirmelidir. Güneydoğu Asya'da yalnızca ABD; Avustralya, Endonezya ve Malezya ve diğerleri gibi bölgesel güçlere ulaşabilir. Bu çeşitli ulusal duygulara hassasiyet göstermeyi gerektiren zor bir görev olacaktır ancak bölgede yeni demokratik hükümetlerin ortaya çıkmasıyla çok daha zorunlu olacaktır. ABD, Doğu Asya'daki mevcut müttefiklerimizin ve yeni demokratikleşen ulusların güvenliğini garanti ederek Çin'in yükselişinin barışçı olmasını temin edebilir. Bölgedeki Amerikan ve müttefik kuvvetleri, zaman içerisinde, Çin'in kendi içinde demokratikleşmesi süreci için bir dürtüyü hakikaten sağlayabilir.

Özetle, Amerikan kuvvetlerinin Güneydoğu Asya'da varlığını çoğaltma zamanıdır. Kilit denizyolları iletişiminin denetimi, hızla büyümekte olan ekonomilere erişimin sağlanması, yeni palazlanan demokrasilerin gelişmesine daha yakın bağlarla yardımcı olunması ve belki de en önemlisi siyasal özgürlüğe yönelik doğmakta olan eğilimleri desteklemenin hepsi Amerika'nın kalıcı güvenlik çıkarlarıdır.

Güneydoğu Asya'daki güvenlik garantilerimiz zayıf ve ABD'nin askeri varlığı geçici ise hiçbir ABD stratejisi Çin'in Amerika'nın bölgesel liderliğine meydan okumasına engel olamaz. Bu nedenle, Güneydoğu Asya'da deniz kuvvetlerinin arttırılmış varlığı zorunlu olmasına rağmen yeterli olmayacaktır; Balkanlar'da olduğu gibi, istikrar operasyonlarında yalnızca müttefik kuvvetlere veya ABD kuvvetlerinin rotasyonuna dayanmak yalnızca bu

kuvvetler üzerindeki baskıyı arttırmakla kalmayacak aynı zamanda bu misyonların politik amaçlarının da altını oyacaktır. Askeri ve aynı zamanda politik nedenlerle bölgeye mobil ABD kara ve hava kuvvetlerinin bir an önce yerleştirilmesi gerekecektir.

Üstelik, Güneydoğu Asya'ya dönüş, şu anda bölgede yavaş gelişmekte olan ittifak inşa etme sürecine bir hız kazandıracaktır. Güneydoğu Asya ülkelerinin NATO benzeri bölgesel bir ittifaka direnç gösterdiğini bilmek konvansiyonel bir akıldır ancak Doğu Timor krizine –yeni Endonezya hükümeti dahil- verilen bölgesel yanıt cesaretlendiricidir.

Gerçekten de, BM'nin oradaki barışı koruma misyonunun başı çeken unsuru olarak Filipinlerden gelen kuvvetler yerini Avustralya'dan gelenlere bırakmıştır. Ve Asya Bölgesel Forumu aracılığıyla harcanan çabalar kesinlikle daha kalıcı, ittifak benzeri bir düzenlemeye doğru gelişebilecek olan daha yakın bölgesel bir koordinasyon eğilimi izlenimini uyandırmaktadır. Bu süreçte Amerika Birleşik Devletleri kilit role sahiptir. Güneydoğu Asya'da yükseltilmiş bir ABD askeri varlığı, etrafında de facto bir koalisyonun biçimleneceği çekirdeği sağlayarak bölgesel güvenlik işbirliğine güçlü bir dürtü olacaktır.

Konuşlanma Üsleri

Uzun vadeli üs düzenlemelerine göre yurtdışında konuşlanan kuvvetlere takviye olarak Birleşik Devletler, mevcut ve gelecekteki kuvvetlerin menzilini arttırmak üzere bir "konuşlanma üsleri" veya "ileri operasyon üsleri"

oluşturmaya bakmalıdır. Böylesi bir yaklaşım yalnızca kuvvetleri uzak bölgelere uzanma yeteneklerini geliştirmekle kalmayacak, aynı zamanda denizaşırı Amerikan üsleri ağının yayılmasının üzerindeki siyasi, pratik ve mali kısıtlamaları alt etmeye yardımcı olacaktır.

Bu konuşlanma veya ileri operasyon üsleri diğer devletlerle görece ılımlı anlaşmalardan mevcut tesislerin ve üslerin bir o kadar ılımlı iyileştirmelerine kadar uzanan bir yelpazede olabilir. Önceden yerleştirilmiş malzemeler de ilk konuşlanmayı hızlandırabilir ve eğitim, ev sahibi ülkeyle ortak eğitim için veya kriz zamanlarında operasyonlar için konuşlandırıldığında ABD kuvvetlerinin sürdürülebilirliğine faydası olabilir. Bu iyileştirmelerin masrafları ev sahibi ülkeyle paylaşılabilir ve ABD dış güvenlik yardımının bir parçası olarak mahsup edilebilir ve ABD kuvvetlerinin "en temel bileşenlere sahip" tesislere konuşlanması gereksiniminin azaltılmasına yardımcı olabilir. Söz konusu askeri üsler, güç gösterme operasyonlarında bir "güç arttırıcı" olmanın yanı sıra ev sahibi ülkelerle siyasi bağları ve güvenlik bağlarını pekiştirmeye yardımcı olabilir.

ABD Güney Komutanlığı, yani Pentagon'un Latin Amerika bölge komutanlığı, ABD'nin Panama'dan çekilmesi ve Kanal Bölgesine geri dönmesinin hemen ardından Howard Hava Kuvvetleri Üssünün kaybını telafi etmek üzere bir "ileri operasyon yerleşimleri" planını uygulamak üzere şimdi harekete geçiyor. Gerçekten de Howard'ın kaybından sonra uyuşturucuya karşı etkili hava operasyonlarını sürdürmek, yeni yerleşimlerdeki düzenlemeler yapılana kadar zor olacaktır. Bölgede uyuşturucuya karşı operasyonlarda tam kapasiteye ulaşılması için

komutanlık, Porto Riko'dan Ekvator'a kadar olan hava-alanlarından yararlanmayı planlamaktadır.

ABD Kuvvetlerinin havaalanlarına yeterli erişimine izin veren güvenlik anlaşmalarına ek olarak Amerikan personeli için güvenli kışla ve bürolar dahil 24 saat kullanılabilen, her tür havada operasyona uygun, yeterli hava trafik kontrolü olan, en az 8000 fitlik ve ağır nakliye uçaklarına dayanabilecek iniş pistleri olan, modern yakıt ikmali ve acil durum servislerine sahip, birkaç AWACS boyutunda uçağı park etmek için rampa alanı olan ve bir dizi başka ihtiyacı karşılayabilecek yeni yerler olmalıdır. Yine de komutanlık görece daha düşük bir maliyetle –planlanan üç üsten ikisi için belki 120 milyon dolara- ve asgari daimi personelle Howard gibi stratejik bir varlığın kaybını karşılayabileceğine inanmaktadır.

Hava Kuvvetleri için yeni yapılan bir araştırma –muharebe operasyonları için SOUTHCOM (Güney Komutanlığı) tarafından planlanan uyuşturucuya karşı yerleşimlerden belki de daha gelişmiş ve uygun olan– dünya çapında bir ileri operasyon üsleri ağının 2010 yılına doğru 5 ila 10 milyar dolara mal olabileceğini belirtmektedir. Araştırma maliyetin bir kısmının Amerika Birleşik Devletleri'yle bağları pekiştirmeye hevesli ev sahibi ülkeler tarafından ödenebileceğini veya Avrupa'da ortak NATO varlığı sayılarak NATO'nun ortak fonlarından karşılanacağı tahmininde bulunmaktadır.

Bu üslerin mevcut denizaşırı üs yapısına takviye amacını taşıması açık bir ABD politikası olabileceği gibi yayılan bir yapının habercileri olarak da görülebilirler. Bu, -benzer bir sistemin yürürlükte olduğu Basra

Körfezi'nde olduğu gibi- Amerika'yla sıkı bağların yerel politik çekişmelerin tahrik ettiği, huzursuz ve kararsız müttefikler için cazip olabilir. Aynı zamanda, Güneydoğu Asya gibi çok büyük bir bölgede, bölgedeki deniz operasyonlarını destekleyerek mevcut ABD kuvvetlerinin etkililiğini arttıracaktır. Böylesi bir ağ, çatışma zamanlarında ABD'nin operasyon esnekliğini büyük oranda arttırabilir.

Rotasyona Tabi Deniz Kuvvetleri

Günümüzün Deniz Kuvvetleri ve Deniz Piyade Birlikleri öncelikle mevcut rotasyon politikasının talepleri yönünde hareket eder; 11 uçak gemisinden oluşan Deniz Kuvvetleri, herhangi bir seferde ortalama olarak yaklaşık üç uçak gemisini konuşlandırılmış biçimde hazır tutulduğuna ilişkin ihtiyaç algısının bir yansımasıdır. Ancak Japonya'da yerleşik uçak gemisi, denizde değil limandayken bile "konuşlandırılmış" varsayıldığından ötürü denizdeki gemilerin toplam gemilere oranı beşte veya altıda bire yakındır. Gerçekten, Dört Yıllık Savunma Gözden Geçirmesinin analizine göre Deniz Kuvvetlerine "hazır bulunma" görevleri için duyulan ihtiyaç Deniz Kuvvetlerine iki cephede savaş için duyulan ihtiyacın yaklaşık yüzde 20 üstündedir.

Mevcut rotasyon planları Kuzeydoğu Asya'da bir savaş grubunun sürekli, Basra Körfezi ve Akdeniz'de ise her zaman sürekli hazır bulunmasını gerektirmektedir. Bununla birlikte Deniz Kuvvetlerinin uçak gemilerinin hazır bulunması ve rotasyon örüntülerinde anlamlı değişiklikler gerekmektedir. Avrupa ve Körfezdeki karada yerleşik kuv-

vetlerin belirlenmiş konuşlandırılma yeteneği, Doğu Asya harekat bölgesinin boyutu ve niteliği, Pasifik'teki ABD Deniz Kuvvetlerinin varlığını arttırırken Akdeniz ve Körfezdeki uçak gemilerinin hazır bulunma sıklığının azaltılması akıllıca olacaktır. Ayrıca, stratejik ve operasyonel nedenlerle Pasifik'in güneyindeki uçak gemisi savaş grubu için, Avustralya veya Filipinlerde ikinci bir büyük ana liman oluşturmak tercih edilmelidir.

Ana hatlarıyla, Deniz Kuvvetleri ve özel olarak uçak gemisi operasyonlarına yapılan vurgu ve ağırlık giderek Pasifik'in batısına doğru kaydırmalıdır. Deniz birliklerinin konuşlandırmaları bunu örnek alacaktır.

İkinci olarak, Deniz Kuvvetleri hayati hazır bulunma misyonlarını, uçak gemisi savaş gruplarından başka şekilde karşılamanın düşünmeye başlamalıdır. Nükleer başlıklı güdümlü füzelerin Deniz Kuvvetlerinin daha fazla ilk vuruş silah tercihi haline geldikçe, Amerika'nın kudretinin sembolü olarak nükleer başlıklı güdümlü füze platformlarının değeri uçak gemilerinin caydırıcı değerini aşmaya başladı. Maalesef, Soğuk Savaş sonrası indirimlerin seyri sırasında Deniz Kuvvetleri kendisini uçak gemilerindense yüzey muharebe gemileri ve denizaltılardan görece daha fazla yoksun bıraktı. Bunun nakliye operasyonları için bir anlamı olmakla birlikte –örneğin zırhlı kruvazörler ve destroyerler önceki kuşak gemilere göre çok daha fazla kapasite ve menzile sahiptir-, bu artık Deniz Kuvvetlerinin hem hazır bulunma hem de potansiyel savaş zamanı misyonlarını yerine getirmek için yeni biçimlere geçiş yeteneğini sınırlamaktadır

Dahası Deniz Kuvvetleri yeni sınıf gemileri kullan-

maya başladıkça insan gücü ihtiyacı –konuşlandırmaların süresinin uzunluğu ve dolayısıyla Deniz Kuvvetlerinin tümünün rotasyon politikasının belirlenmesindeki önemli etkenlerden biri azalacaktır. Planlanan DD-21 destroyeri mürettebat sayısını 300'den 100'e düşürecektir. Mürettebat sayısının azaltılması, geminin toplam performansının iyileştirilmesinin yanı sıra, gemiler konuşlandırılmışken mürettebatın rotasyona tabi tutulması fırsatını da arttıracaktır; 100 denizci ve subayı kapsayan mürettebat operasyonlarının karmaşıklığı, örneğin 6 bin kişilik mürettebata sahip uçak gemisi ve onun uçak filosununkinden çok daha azdır. Özetle, yeni kapasiteler, deniz kuvvetlerinin varlığının daha düşük bir maliyetle artmasına olanak vererek misyonların yerine getirilmesinde yeni yollar açacaktır.

Bugünün Silahlı Kuvvetlerinin Yeniden İnşası

YUKARIDA ANA HATLARI VERİLEN ÇEŞİTLİ misyonların gerçekleştirilmesi, ABD Silahlı Kuvvetleri'nin yeteneklerine bağlıdır. Silahlı kuvvetlerin esenliği geçen on yıl boyunca sürekli azalmıştır. Yalnızca kuvvet yapılarında çarpıcı kesintilere uğramamış ve personel gücünün altı oyulmamış, modernizasyon programları kaynaksız bırakılmamış ve dönüşüm çabaları bastırılmamış, aynı zamanda, gönüllü bir gücü korumak için önemli olan askeri hayatın kalitesi de düşürülmüştür. Kışlalardan genel kurmaya, bakım bölümlerine kadar hizmetler altyapısı ihmal edilmekten muzdariptir. Askeri konutların, özellikle de yurtdışındakilerin kalitesinin düşüklüğü kural haline gelmiştir. Askeri eğitim ve talim sistemleri dahil kuvvetli bir askeri sınıfın diğer güç kaynakları oransız biçimde ve dar görüşlülükle azaltılmıştır.

İşgücü açıkları erlerin, denizcilerin, havacıların ve

Deniz Kuvvetleri personelinin üssün bakımı için artan miktarda zamanı üssün bakımına -çimlerin biçilmesi, çatıların onarılması, boya işleri- harcamasıyla sonuçlanmıştır. Bunların içinde en fazla hayal kırıklığına yol açan askeri kültürün ve askeri personelin üstlerine güveninin kaybıdır. Son zamanlarda yapılan birkaç çalışma ve araştırma günümüz Amerikasında asker-sivil ilişkilerinin giderek gerginleştiğini göstermektedir.

Askerliğin tümü içinde, Soğuk Savaşın sona ermesinden ve Sovyet İmparatorluğu'nun Doğu Avrupa'da çökmesinden bu yana en esaslı değişim Kara Kuvvetlerinde olmuştur. Ordunun aktif görev gücü yüzde 40 ve Avrupa'daki garnizonu üçte iki oranında azaltılmıştır. Kara Kuvvetlerinin bütçesi Soğuk Savaşın sonunda bu yılınkinden yüzde 50; tedarik harcamaları ise yaklaşık yüzde 70 daha fazlaydı.

Aynı zamanda Kara Kuvvetlerinin Soğuk Savaş sonrası askeri operasyonlardaki rolü Amerika'nın jeopolitik taahhüdü olarak kalmayı sürdürmektedir. 1991 yılında, Körfez Savaşı'nda Bush Yönetiminin politikasının sınırları kara savaşına girmekteki isteksizlik ve Kuveyt cephesinde kara operasyonlarıyla sınırlandırılmasıyla açığa çıkmıştır.

Balkanlarda görece kısa hava seferlerini genişletilmiş kara operasyonları takip etmiştir; tıpkı uzun vadeli Kosova'yı istikrara kavuşturma çabalarına karşı yapılan Operasyon -Müttefik Kuvvetleri'ninki- topu topu 78 günde bitmesi gibi. Kısacası, kara kuvvetinin değeri, güvenlik çıkarları, müttefiklerin dünya sisteminin korunması ve genişletilmesinin yanı sıra savaşları kazanma yeteneğine da-

yalı küresel bir süper gücü davet etmeye devam etmektedir. ABD Kara Kuvvetleri geçen on yılda muharebe rolünü sürdürürken yeni misyonlar kazanmıştır. En acil olanları "bütün ve özgür" bir Avrupa'nın yaratılmasının tamamlanması ve Amerikan çıkarlarının Basra Körfezi ve Ortadoğu'da savunulmasıyla bağlı misyonlarıdır.

Bu yeni misyonlar ABD Kara Kuvvetleri birimlerinin yurtdışında sürekli olarak konuşlanmasını gerektirecektir. Bu birimlerin mevcut gerçekleri yansıtacak şekilde yeniden yapılandırılması ve konuşlandırılması gerekmekle birlikte Amerika'nın güvenliğin baş teminatı olma rolünü temsil etme değeri, anlık savaş yetenekleri kadar büyüktür.

Gerçekten de Kara Kuvvetlerinin bugün karşılaştığı en büyük sorun bu iki hayati misyon için yeterli kuvveti sağlamaktır; ordu her ikisini de layıkıyla yapmak için çok küçüktür. Bu kapsamlı misyonlar daha büyük ve etkin bir ABD Ordusu ihtiyacını haklı göstermeye devam edecektir. Kara Kuvvetlerinin bu asayiş görevleri için ihtiyat kuvvetlerini giderek daha fazla kullanması, yedeklerin rollerinin gerçek bir acil askeri duruma karşı bir önlem hizmeti görmek olduğuna ilişkin zımni anlaşmayı ihlal etmektedir. Örneğin, Balkanlardaki ABD garnizonları büyük sayılarda dil uzmanı, askeri inzibat, sivil ilişkiler uzmanları ve diğer uzmanları gerektirdiği sürece, cephedeki Ordu saflarında bulunan askerin bu becerilerini arttırmalıdır. Benzer şekilde, yüksek yoğunluklu muharebe değiştikçe Kara Kuvvetleri, ileri teknolojik becerilere sahip askerleri askere alma ve tutmak, belki çok becerikli yedekler için sanayi ile ortaklıklar kurarak veya rütbe yapısı yerine gedikli bir subayı onaylamak için bazı becerile-

ri dikkate alarak, yeni yollar bulmalıdır. Kara Kuvvetleri özel olarak şunları yapmalıdır:

Aktif görev kuvvetinin gücü ve yapısı mevcut misyonların gereklerini karşılayacak şekilde yeniden yapılandırılmalıdır. Aktif kuvvetin tümü, şu andaki 475.000 kişilik kuvvetten yaklaşık 525.000 askere yükseltilmelidir. Bu kuvvetin büyük kısmı, askeri istihbarat, askeri inzibat ve diğer benzer birimler gibi muharebe desteği ve muharebe geri hizmet desteği sağlayan aşırı görev verilmiş ve eksik kadrolu birlikleri takviye etmelidir.

Esas olarak taktik ve operasyonel hareket yeteneğini ve "dijitalleşme" –taktik enformasyon ağları oluşturma süreci- aracılığıyla mevcut muharebe sistemlerinin etkililiğini arttırmak için seçilmiş modernizasyon çabalarını üstlenmek. Kara Kuvvetleri orta ağırlıklı araçların alımı, Comanche helikopterlerini ve HIMARS füze silahları sistemini edinme planlarını hızlandırmalıdır; çok yetkin bir obüs olmakla birlikte ağır Crusader top sistemi, Ordunun mevcut yetenekleri ve gelecekteki ihtiyaçları dikkate alındığında akılsızca bir yatırımdır ve iptal edilmelidir.

Mevcut birliklerin muharebeye hazırlıklılığı, personel gücü artırılarak ve muharebe eğitimleri yeniden hayata geçirilerek iyileştirilmelidir.

Mevcut "orta sınıf", profesyonel orduyu sürdürmek için, askerin hayatını iyileştirme yönünde çaba sarf etmelidir.

Mevcut stratejik gerçeklerin ışığında yeniden konuşlandırılmalı ve yeniden yapılandırılmadır: Kalıcı bir birim Ortadoğu'da üslenirken ABD Kara Kuvvetlerinin Avrupa'daki unsurları, Güneydoğu Avrupa'ya konuşlandırılma-

lı; eşzamanlı olarak ileri konuşlandırılmış Ordu birimleri sürmekte olan asayiş görevlerinin yanı sıra muharebenin ilk safhalarını içeren bağımsız operasyonları daha iyi yerine getirebilecek şekilde yeniden yapılandırılmalıdır.

Kara Kuvvetleri Ulusal Muhafızların ve Kara Kuvvetleri Yedeklerinin gücü, bu bileşenler gerçek, büyük ölçekli, beklenmedik bir acil askeri durum için bir önlem anlamına gelse bile, azaltılmalıdır; asayiş görevleri için sürekli olarak büyük sayıda ihtiyat kuvvetine dayanmak uygun değildir ve kısa görüşlülüktür.

Bütçesini yıllık 70 milyar dolar düzeyinden, yıllık 90-95 milyar dolar düzeyine yükseltmelidir.

Yukarıda özetlenen misyonları --denizaşırı mevcudiyet, büyük savaşlarda çarpışmak, geleceğe dönük dönüşüm- yerine getirme kabiliyeti bakımından Ordu bugün hazırlıksızdır. En acil sorun mevcut hazırlıklılık düzeyindeki düşüştür. 1998 yılı ilkbaharına kadar Ordu, büyük bir cephe savaşına dönüşme tehlikesi olan bir krize yanıt vermeye hazır sözde "ilk savaşacak" birimler olarak tutulup sık sık yapılan konuşlandırmaların en kötü etkilerinin üstesinden gelmişti. Ancak şimdi, yakınlarda emekliye ayrılmış Kurmay Başkanı General Dennis Reimer Kongreye şunları açıklamıştır:

Komutanlar Ordu genelinde tatbikatların sıklığını, kapsamını ve süresini azalttıklarını bildiriyorlar...

Ayrıca, komutanlar tatbikatları her zaman gerçekçi ve olmaları gerektiği gibi yapamıyorlar. Bazı durumlarda, komutanlar gerçek silahlarla talim simülasyonlarının optimum karışımlarını finanse edemiyorlar; sonucunda personelin de-

neyimi daha az oluyor. Bazı komutanlar Muharebe Tatbikat Merkezi rotasyonlarına hava birliklerinin katılımını finanse edemediklerini bildiriyorlar. Toplam olarak, finanse edilebilir tatbikat anlaşmaları tatbikat yeterlilik çıtasını düşürerek deneyimsizlik sonucuna yol açıyor... Halen tabur düzeyinde hazırlıklılık düşmeye başlıyor; bu Muharebe Tatbikat Merkezlerimizde zaten fark edilen bir gerçekti.

Son yıllarda bu eğitimin hem kalitesinde hem de niceliğinde düşüş olmuştur. Örnek olarak, önceki yıllarda dönüşümlü bir birlik, Fort Irwin görevinden önce sekiz tabur düzeyinde arazi tatbikatı ve tatbikat merkezinde de bir sekiz tatbikat daha yapmaktaydı. Bugün ağır kuvvetler neredeyse hiç eksiksiz bir arazi talimi yapmıyor ve Ulusal Tatbikat Merkezinde altıdan fazla tatbikat yapanlar şanslı sayılıyor.

Diğer sınıflar gibi, Kara Kuvvetleri de kritik muharebe ve bakım uzmanlıklarında adam kıtlığı çekmeye devam etmektedir. Kara Kuvvetleri liderleri mevcut güç yapısını doldurmak için çok az sayıda askerleri olduğunu ve gedikli erbaş ve subay sıkıntısının artışının genele yayıldığını samimi şekilde kabul etmektedir. Örneğin, 1997 Mali Yılında Ordu, tankları ve mekanize piyade araçlarının dört bakım uzmanlığındaki ihtiyaçlarının yalnızca yüzde 67 ila 88'i karşılanmıştı. Subaylık derecelerinden yüzbaşı ve binbaşı rütbelerinde önemli açıklar vardır. Bu eksiklerin sahaya yansıması, ast rütbedeki subaylar ve gedikli erbaşlardan bir üst rütbenin görevlerini üstlenmelerinin "nihai sonucu,"dur diye belirtmektedir General Reimer, "deneyimde, özellikle mızrak ucunda deneyimin azalmasıdır."

Kara Kuvvetlerinin büyük savaş gereklerini, özellikle cephe kurmaylarının savaş planlarının talep ettiği prog-

ramları karşılayabilme yeteneği, en iyi ihtimalle belirsizdir. Kara Kuvvetlerinin bu ihtiyaçları kağıt üzerinde karşılayabilmesine rağmen, gerçek durum çok daha karmaşıktır. DYSGG için yapılan büyük cephe savaşını gözden geçirmesi her birliğinin savaş meydanına tam eğitimli ve hazır olarak ulaşacağını varsaymaktadır. Ancak Kara Kuvvetleri genelindeki insan gücü ve eğitim eksiklikleri bunu şüpheli bir önerme haline getirmektedir; en azından konuşlanmada gecikmeler olmaksızın gerçekleşmesi şüphelidir. Acil insan gücü eksiklikleri giderilse bile –Çöl Fırtınası Operasyonuna girişildiğinde olduğu gibi- tüm eğitimi iyileştirme girişimlerinin ciddi bir darboğaz yarattığı kanıtlanmıştır.. Kara Kuvvetlerinin manevra talim merkezleri yeterli veya yeterince hızlı kapasite artışını sağlayamamaktadır. Mevcut iki cephede savaşacak ölçüde, yüksek yoğunluklu muharebe "olduğu gibi" katılınacak bir iş olarak düşünülmekte ve bugünkü Kara Kuvvetleri böylesi savaşlara 1990 yılına göre daha az hazırlıklıdır.

Birleşik Devletlerde üslenmiş olan Kara Kuvvetleri birimlerinin asli misyonları kriz veya muharebe zamanlarında ileri üslerdeki birliklerin hızla takviye edilmesi ve beklenmedik acil durumlara tepki verebilecek birliklerin sağlanmasıdır. Ek olarak, geri hizmet sınıfı, Kara Kuvvetleri Ulusal Muhafızları ve Kara Kuvvetleri Yedeklerininki de dahil tüm Ordu kuvvetlerinin yetiştirilmesi, eğitilmesi ve teçhizini sürdürmelidir. Ordunun belki yakın gelecekte karşı karşıya olacağı görev, yurtdışındaki kuvvetlerinin duruşunu yeniden biçimlendirilmesi ile bu yurtiçindeki Kara Kuvvetlerini yeniden inşa ve yeniden yapılandırmasıdır ki bu iki ihtiyaç kaçınılmaz olarak iç içe geçecektir. Avrupa, Basra Körfezi veya Doğu Asya'da büyük bir cephe

savaşı olması halinde sonuç alıcı kuvvetle yanıt verme ihtiyacı ABD'de konuşlanmış birimler için Kara Kuvvetleri kuvvet yapısının belirlenmesinde temel etmen olarak kalacaktır. Bununla birlikte, bu savaşların meydana gelme olasılığı düşünülürse, bunları, uzun vadeli siyasi değişiklik veya rejim değişikliğine yol açacak kesin bir zafer olasılığı dahil tatmin edici bir sonuca ulaştırmak için yeterli kapasiteyi elinde bulundurması elzemdir. Halen ABD'de bulunan aktif Kara Kuvvetleri kuvvet yapısı –23 manevra tugayı- potansiyel talepleri karşılamaya güçbela yeterlidir. Bu birimler yalnızca sayıca az değildir, aynı zamanda muharebeye hazırlıklılığının son yıllarda tehlikeli biçimde kayıp gitmesine izin verilmiştir. İnsan gücü seviyesi düşmüş ve eğitim fırsatları azalmış ve kalitesizleşmiştir. Bu birimlerin yüksek hazırlıklılık düzeylerine geri dönmesi ve en önemlisi muharebe misyonlarına odaklanmayı yeniden kazanmaları gerekir.

Tümen yapısı büyük ölçekli harekatlarda hâlâ ekonomik ve etkili bir organizasyon olmanın yanı sıra etkili idari yapı olduğundan ötürü, yurtdışındaki harekatlar için yeni, daha küçük bağımsız organizasyonlar oluşturulurken bile tümen, ABD içinde yer alan Kara Kuvvetlerinin temel birimi olarak kalmalıdır. Kara Kuvvetleri şu anda, olanak verdiği ölçüde mevcut sistemlerin teknolojisini ilerleten ve kapasitesini arttıran gelişmelere yanıt olarak, tugayın temel manevra büyüklüğünü azaltarak temel tümen yapısını yeniden tasarlama sürecindedir. Bu, sözü edilen birimleri daha hareketli kılan alçakgönüllü ancak önemli bir adımdır ve Kara Kuvvetleri benzer değişiklikleri başlatmayı sürdürmelidir.

Üstelik, Kara Kuvvetleri eğitimi bileşik silahlara,

görev gücü muharebe harekatlarına verdiği önemi sürdürmelidir. Kıta Birleşik Devletleri'nde Kara Kuvvetleri kuvvet yapısı üç tam personelli, üç tugaylı ağır tümen, iki hafif tümen ve iki hava indirme tümeni içermelidir. Ek olarak, ABD'deki Kara Kuvvetleri aktif yapısında dört zırhlı alayına ilaveten dönüşüm faaliyetlerine ayrılmış birkaç deneysel birlik bulundurmalıdır. Bu toplam olarak yaklaşık 27 kara manevra tugayına eşdeğer olmalıdır. Yine de böylesi bir kuvvet, başlangıç görevleri için anlamlı bir muharebe gücü sağlamaya ve sürdürmeye yeterli olmasına rağmen Kara Kuvvetlerinin karşılaşacağı bütün stratejik görevler yelpazesi için yetersiz kalacaktır. Bu nedenle geri hizmet, potansiyel savaşma misyonlarının bir kısmını gerçekleştirmek için Muhafız birimlerine daha fazla dayanmalı, yarı zamanlı askerler olarak kalması gerekenleri denizaşırı görevlere yamamaya çalışmamalıdır. Kara Kuvvetleri Ulusal Muhafızlarının büyük ölçekli savaşlarda asli rolünü oynamasına olanak vermek ve Muhafız birliklerinin hazırlıklılığını sağlamak için bir dizi önlem almalıdır. İlk olarak, büyük Muhafız birliklerinin muharebe etkinliğini artırmak için yeterli kaynak sağlayarak, belki ilk görevlendirilecek Muhafız tugaylarını aktif komuta kadrosuyla kısmen personel alarak Muhafızları aktif görev gücüyle daha iyi bağlantılandırmaktır. İkinci olarak, Muhafızların tüm yapısı ayarlanmalı ve Kara Kuvvetleri Ulusal Muhafız birliklerinin –ve özellikle Muhafız piyade bölümlerinin- toplam sayısı azaltılmalıdır. Bu yalnızca gereksiz oluşumları ortadan kaldırmayacak, aynı zamanda, krizler ve savaşlar sırasında zamanında konuşlandırılmasına olanak vermek üzere personel kuvveti yüzde 100'ün üzerinde takviye edilmesine izin verecektir. Ayrıca, Kara Kuvvetleri İhtiyat Gücü görevlerinin akılcılaştı-

rılması gerekmektedir. İhtiyatların geçen on yıldaki çabaları olmaksızın ordunun karşılaştığı çok sayıda beklenmedik operasyonu yapabilme yeteneği ciddi ölçüde tehlikeye girebilirdi. Yine de, önceki bölümde tartışıldığı gibi, konuşlandırmaları rasyonalize etme çabası, Kara Kuvvetleri İhtiyatlarına, özellikle yüksek uzmanlık vasfına sahip olanlara olan talebin azalması sonucunu doğurabilir. Örneğin Balkanlardaki görevlerin uzun vadeli konuşlandırmalar olduğu kabul edildiği takdirde Kara Kuvvetleri İhtiyat kuvvetlerinin rolü küçültülebilir ve aktif Ordu görevin tümünü üstlenebilir.

Özetle, Kara Kuvvetlerinin iki ihtiyat bileşeninin görevleri Soğuk Savaş sonrası gerçeklere uyarlanarak misyonların aktif bileşeni haline getirilmelidir. Bu yurttaş-askerlerin Amerikan toplumunun ana eğilimine profesyonel kuvveti gittikçe artan ölçüde yerleştirmesi şimdiye kadar hiç bu denli büyük olmamıştı ve görevlerine ilişkin gerekli ayarlamaların yapılmaması bu bağlantıları tehlikeye atar. Kara Kuvvetleri Ulusal Muhafızları beklenenden daha büyük bir muharebe ihtimalinde, duyulan ihtiyaca karşılık bir önlem olarak geleneksel rolünü muhafaza etmelidir; gerçekten de ABD savaş planlamasında bugüne kadar olduğundan daha büyük bir rol oynayabilir. Esas olarak, mevcut operasyonlara katılan aktif Kara Kuvvetleri birimlerine muharebe geri hizmeti sağlamak için kullanılmamalıdır. Geleneksel rolüne dönmesi, ileride Kara Kuvvetleri Ulusal Muhafızlarında makul bir kuvvet indirimine olanak verebilir. Böylesi bir hamle, Muhafızların dayandığı yarı zamanlı asker modelini tehlikeye atan beklenmedik durum operasyonlarının gerilimini de azaltacaktır. Benzer şekilde Kara Kuvvetleri İhtiyatlarının geleneksel fede-

ral kuvvet olma rolü muhafaza edilmelidir; aktif gücü takviye etmeli ancak beklenmedik durum operasyonları için tekil takviye talepleriyse aktif ordu operasyonları ve konuşlandırmaları, organizasyonları ve hatta ek personel kuvvetindeki iyileştirmelerle azaltılmalıdır. Amerikan kuvvetlerinin aynı anda veya yaklaşık olarak aynı anda iki büyük ölçekli savaşa girmesi durumunda Kara Kuvvetlerinin ihtiyat bileşenleri, belirleyici operasyonlarda üstünlük sağlayabilir. Böylesi bir kapasite ABD askeri stratejisinin, sürmekte olan beklenmedik durum operasyonlarında harcanmaması gereken köşe taşlarından biridir. ABD'de konuşlanmış Kara Kuvvetleri birimlerinin ikinci bir görevi beklenmedik olaylara yanıt vermektir. Amerikan güvenlik kuşağının dünyada daha da genişlemesiyle birlikte daha fazla ileri üs konuşlandırılmasıyla beraber bu öngörülmeyen krizler daha da güçten düşebilir. Alarmda tutulan 82. ve 101. Hava İndirme Tümenleri ve Kara Kuvvetlerinin iki hafif piyade tümeni gibi birimlerin yanı sıra 3. Mekanize Piyade Tümeninin küçük unsurları bu gerekli vasıfları sağlamayı sürdürebilecektir. Bu, 75. Ranger alayı gibi Kara Kuvvetleri özel operasyon birimleri için de geçerlidir. Üstelik, orta ağırlıklı, bağımsız birimlerin oluşturulması Kara Kuvvetlerinin gelecekteki beklenmedik durum ihtiyaçları için dönüşüm sürecini başlatacaktır. Dönüşüm süreci olgunlaştıkça Kara Kuvvetleri birimlerinin daha geniş bir bölümü beklenmedik durum operasyonları için uygun olacaktır.

Amerika'nın yurtdışındaki askeri varlığı, bu uzun vadeli görevlere en uygun sınıf olan kara kuvvetlerinin üzerine daha fazla yıkılmaktadır. Soğuk Savaş sonrasının ortamında bu ileri üslenmiş kuvvetler, aslında, keşif ve gü-

venlik görevlerini yerine getirmekteydi. Bu kapsamdaki birimlerin devriye gezdikleri bölgelerde, gerçekleşmesi yakın krizlerde erken uyarı sağlayarak huzur ve istikrarı korumaları ve Birleşik Devletler veya başka bir yerden ek kuvvetler konuşlandırılırken meydana gelebilecek tüm çatışmaları erken safhalarda biçimlendirmeleri gerekmektedir. Görevli bu birlikler, çok çeşitli vasıflara haiz, kendine yeterli, uzun mesafe operasyonlarına gidebilecek, gelişmiş iletişim araçlarına ve ABD istihbaratına yüksek düzeylerde erişime sahip bileşik silahlı birimler olmalıdır. Şu anda ileri konuşlandırılmış Kara Kuvvetleri birimlerinin çoğu bu tanıma uymamaktadır.

Söz konusu ihtiyaçlar bu birimlerin, yaklaşık tugay ve alay büyüklüğünde, belki 5,000 kişilik oluşumlar olmasını gerektirmektedir. Askıya alınmış olan geleneksel piyade görevlerini yerine getirme ve geniş sahalarda operasyon için harekete geçmeleriyle birlikte yeterli personel kuvvetine gereksineceklerdir.

Acil taktik durumlarda üstünlük kurmak için yeterli doğrudan ateş gücüne ve görece küçük ve bağımsız birimlerin düşman saldırısına uğramasını önlemek için uygun ateş desteğine sahip olmalılardır. Bununla birlikte ateş desteği ihtiyacının büyük miktarlarda, bütünleşmiş topçu birliği veya diğer destek ateş gücü içermesi gerekmez. Bir miktar ağır silahın gerekliliği kanıtlanmakla birlikte ateş desteğinin büyük kısmı Kara Kuvvetleri saldırı hava birliklerinden ve daha derin uçuş yasaklarından gelmelidir. Körfez Savaşında Bradley savaş aracı ve M1 Abrams tanklarının (ve doğrusu, Deniz Kuvvetlerinin Hafif Zırhlı Aracının) performansıyla simgelenen doğrudan ateş çarpışmalarında ezici üstünlük bileşiminin yanı sıra

ağır silah atışlarının gelişkin doğruluğu ve öldürücülüğüne ek olarak ABD saldırı uçaklarının yetenekleri bu birimlere çok önemli bir muharebe yeteneği kazandıracaktır. Bu ileri üslerdeki bağımsız birimler gittikçe artan ölçüde, bilgi edinme ve yönetme etrafında inşa edilmelidir. Bu, hem muharebe operasyonları –kesin, uzun erimli atışlar doğru ve zamanlı istihbarat ve sağlıklı iletişim kanalları gerektirir- hem de istikrar operasyonları için elzem olacaktır. Balkanlar, Türkiye veya Güneydoğu Asya'da konuşlandırılmış birimlerin benzersiz politik-askeri ortamları anlama ve bunlar içinde hareket etme vasfına sahip olmaları gerekecektir ve görünen o ki, sahada askerler tarafından alınan taktik kararların stratejik sonuçları olabilecektir. Bu ihtiyaçların bir kısmı, hem Amerikalı hem de yerel siviller tarafından karşılanabilir, ancak, Amerikan güvenlik sınırında konuşlanmış birimler görevlerinin talep ettiği vasıflara, bağlılığa ve personel sürekliliğine sahip olmalıdır. Komutanları güvenliğin ve içinde hareket ettikleri politik ortamın farkında olmalıdır. Özellikle, geçici bölgelerde konuşlanmış kuvvetler, belki de yalnızca organik istihbarat birimleri aracılığıyla değil ilave edilmiş özel kuvvet birimleriyle de kendi istihbarat toplama kapasitelerine sahip olmalıdır.

Bu kuvvetleri yerleştirmek için gerekli teknolojiler halen bulunmakta ve üretilmektedir veya Kara Kuvvetleri envanterinde bulunmaktadır. Yeni kuvvet tasarımları ve bilgi teknolojilerinin uygulanması mevcut silahlara yeni kullanım olanakları getirebilir. Bununla birlikte, kara kuvvetleri Güneydoğu Asya'ya yerleştirilirse seferberlik ve ağırlık sorunu çok daha baskı yaratan bir sorun haline gelecektir.

Yine ileri konuşlandırılmış kuvvetler kriz zamanlarında hem deniz hem de hava taşıması yoluyla çok uzun mesafelerde hızla konuşlandırılabilmeli; kısacası her kilo hem santimetreküp hesaba katılmalıdır. Bu tür kuvvetlerin tasarlanmasında Ordu daha yenilikçi yaklaşımlar düşünmelidir. Kısa vadeli bir yaklaşım, şu anda Deniz Kuvvetleri ve özel operasyon kuvvetleri için inşa edilen V-22 Osprey "eğik pervaneli" uçağın çevresinde böyle bir birim oluşturmak olabilir. İkinci bir geçici yaklaşım, mevcut helikopterlere, özel operasyon uçaklarında olduğu gibi yakıt alma sondaları ekleyerek mevcut hava piyadelerinin yeteneklerini genişletmek olabilir. Başka bir yaklaşım gerçekten hızlı deniz taşıma araçlarının yapımını içerebilir.

Özetle, bu bağımsız ileri konuşlanmış Kara Kuvvetleri birimlerinin, bölgelerinde hayati istikrar operasyonlarını gerçekleştirirken bile, dönüşüm kavramları için fırsatlar açarak kendi sınıfı içinde "değişimin aracısı" haline gelebileceği açık olmalıdır. Ek olarak, bu birimler muharebe operasyonları için düzenli olarak eğitilmelidir ve yeni eğitim merkezlerinin yanı sıra daha uygun stratejik yerlerde yeni garnizonlara gerek duyacaktır. Yeni muharebe operasyonlarının yanı sıra mevcut istikrar operasyonlarını yansıtarak daha yaygın hareket edeceklerdir. Kentsel alanlarda veya Güneydoğu Asya'nın balta girmemiş ormanlarında, gelecekteki savaşı daha doğru biçimde önceden haber veren karmaşık arazide operasyon yapacaklardır. Hiç şüphesiz, yeni orta ağırlıkta ve hava taşıma birimleri, Kara Kuvvetlerini geleceğe dair daha kökten değiştirmeye başlamak için güçlü bir teşvik sağlayacaktır. Artan hareket ve bilgi becerileri yalnızca yeni operasyon yapma biçimlerine olanak vermekle kalmayacak, ağır zırhlıların olma-

yışı yeni taktikleri, doktrinleri ve organizasyonları zorunlu kılacaktır. Mevcut Abrams tankları ve Bradley savaş araçlarıyla teçhiz edilmiş birimler arasında bile bağımsız operasyon yapma, diğer sınıfların kuvvetleriyle daha yakın bağlar kurma ve yeni istihbarat ve iletişim becerilerine duyulan ihtiyaç yenilikle sonuçlanacaktır. Daha açıkçası, bu yeni birimler ve kavramlar dönüşüm sürecine Kara Kuvvetleri içinde yeni bir amaç verecektir; askerler, değişime bürokratik direnci kırarak sürecin bir parçası olabilir ve dersleri tam olarak alabilir.

Avrupa, Körfez ve Doğu Asya'daki herhangi bir yer için yapılan bu daha yeni kuvvet tasarımlarına ek olarak Kara Kuvvetleri şu anda Kore'de konuşlanmış olana yaklaşık bir kuvveti bulundurmalıdır. Buradaki karargah birliklerine ek olarak ABD kara kuvvetlerinin mevcudiyeti 2. Piyade Tümenine ait iki tugayının etrafında oluşturulmuştur. Bu birim zaten melez bir birimdir; ne kitaba uygun bir ağır tümen ne de bir hafif tümen. Kara Kuvvetleri, kriz zamanlarında takip eden kuvvetlerin pürüzsüz katılımına olanak vermek üzere tümen yapısını muhafaza ederken bu birimi uzun erimli operasyonlara olanak verecek şekilde yeniden tasarlamaya başlamalıdır. Kuzey Kore topçusunun muazzam miktarından ötürü yarımadadaki bir savaşta mukabil batarya ateşi önemli bir rol oynayacaktır; bu ABD tümeninin füze batarya kapasitesinin artırılmasının ılımlı ancak akıllıca bir yatırım olacağını düşündürtmektedir. Aynı şekilde, Kore'deki ABD kara kuvvetlerinin uçak ve saldırı helikopterleri varlığının arttırılması komutanlara şu anda sahip olmadıkları seçenekler sağlayacaktır. Güney Kore ordusunun ana ağır kuvvetleri iyi eğitimli ve donanımlıdır ancak Seul ve Kore Cumhu-

riyeti'ni mümkün olduğunca kuzeyde savunmak üzere düzenlenmiştir. Zamanla, 2. Piyade Tümeninin iki tugayı, başka yerlerde ihtiyaç duyulan bağımsız, bileşik silahlı kuvvetlere iyice benzeyebilir.

Kara Kuvvetlerinin Modernizasyonu ve Bütçe

Soğuk Savaşın sona ermesinden bu yana Kara Kuvvetleri, özellikle silah tedariki ve araştırmalarında çarpıcı bütçe kesintilerine uğramıştır; bunun sonucu, yukarıda tarif edilen mevcut hazırlıklılık düzeyinin düşmesi ve askeri sınıfların gelecek için modernizasyon ve yenilenme becerisinin kısıtlanması olmuştur. Kara Kuvvetlerinin mevcut dönüşüm girişimleri Kara Kuvvetleri bütçesi içinde "fatura ödeyecek birilerini" bulma gereksinimiyle sekteye uğratılmıştır.

1992 Mali Yılında, Soğuk Savaş sonrası ve Körfez Savaşı sonrası Kara Kuvvetleri bütçesi 2 bin dolar sabitiyle ölçülmüş olan 91 milyar dolardı. Bu yıl Kongre, Balkanlardaki operasyonlar için ödenecek birkaç milyar dahil- Ordu operasyonları için 69.5 milyar dolarını onaylamıştır ve Başkan Clinton'ın 2001 yılı için talebi 70.6 milyar dolardı; bunun 2 milyarı doları aşkın bir kısmı Balkanlardaki operasyonlara tahsis edilecekti. Bunun gibi, Kara Kuvvetleri tedarik harcamaları düşmektedir. Clinton yılları boyunca hizmet tedariki, 1995 yılında 7.1 milyar dolarla en düşük ve 2000 yılı talebi, Körfez Savaşı'ndan bu yana en büyük tedarik olan 9.7 milyar dolar olmak üzere, ortalama 8 milyar dolar olmuştur. Aksine, Kara Kuvvetleri silah alımları, mevcut büyük muharebe sistemleri kuşağı -M1 tankı, Bradley savaş aracı, Apache ve

Black Hawk helikopterleri ve Patriot füze sistemleri- üretime girdiğinde, seksenlerin başında ve ortalarında yıllık ortalama 23 milyar dolardı.

Yukarıdaki yıllarda tartışılan yeni misyonları ve zorlukları karşılayabilecek bir Kara Kuvvetlerini kurmak için Kara Kuvvetleri bütçeleri 2 bin dolar sabitiyle yaklaşık 90-95 milyar dolar düzeyine geri dönmelidir. Bu artışın bir kısmı Kara Kuvvetlerinin eksik personelli birimlerinin doldurulması ve kurumsal Kara Kuvvetlerinin yenilenmesinin yanı sıra Kara Kuvvetleri Ulusal Muhafızları birliklerinin hazırlıklılık düzeylerinin yükseltilmesine yardımcı olacaktır. Yeni alım programları hafif zırhlı araçları, "dijital" komuta ve kontrol ağlarını ve diğer konumsal farkındalık sistemlerini, Comanche helikopterini ve insansız hava araçlarını içermelidir. Kara Kuvvetleri altyapısındaki yenilenmiş yatırımlar, askerin hayat kalitesini iyileştirecektir. Dönüşüm süreci yeniden zindelik kazandıracaktır. Ancak, Kara Kuvvetlerinin ihtiyaçları tartışmasının yukarıda belirttiği gibi Kara Kuvvetleri yatırımlarının arttırılmasının yanı sıra yeniden yönlendirilmelidir. Örneğin, belki de bugüne kadar üretilen en gelişmiş kendinden tahrikli obüs olan Crusader top programını devrimci değişim koşulları varken sürdürmenin bir anlamı yoktur. Obüsün maliyeti, yalnızca bütçe terimleriyle değil, giderek demode olan bir savaş paradigmasına dair bir taahhüdüne, fırsat maliyeti bakımından da yararlarına ağır basmaktadır; Crusader programı iptal edilmelidir.

Ancak Kara Kuvvetlerinin birçok zorluğuna yanıt vermek kayda değer ölçüde artan fonlar gerektirecektir. Aktif görev gücü Soğuk Savaşın sonundaki toplamından yüzden 40 daha az olmasına rağmen, birkaç Ordu kuşağı

liderliği, karşılığını tedarik ve araştırmadan kesintilerle ödeyerek bölük kuvvetini muhafaza etmeyi seçmiştir. Bu devam edemez. Kara Kuvvetleri yukarıda tartışılan görevlerin çeşitliliği için çok küçük olabilirken, yeniden yatırım, yeniden sermaye değerlendirmesi ve özellikle ihtiyaçları için büyüktür. Birlikte ele alındıklarında, bu ihtiyaçlar olası herhangi bir iç reform veya verimlilik bakımından biriktirilecek tasarrufları çok aşmaktadır. Crusader obüsü gibi marjinal programların iptal edilmesi idari masrafların dengelenmesi, üslerin kapatılması ve benzerleri Kara Kuvvetleri ihtiyaçlarının radikal biçimde elden geçirilmesini finanse etmeyi yeterli kaynakları açığa çıkartmayacaktır. Amerikan Kara Kuvveti ABD askeri büyüklüğünü Amerikan jeopolitik üstünlüğüne çeviren zincirdeki asıl halka olarak kalmaktadır. Tam savaş meydanında ateş gücünün kaydırılma araçları olarak saldırı uçakları hava gücü taraftarlarının tümünü değilse bile en vahşi hayallerini gerçekleştirmiş, insansız hava araçları yakın gelecekte saldırı gücünü genişletmeyi vaat etmekte ve uzaydan saldırma kabiliyeti ufukta gözükmüşken bile kesin politik sonuçlar elde etmek için kara manevralarına duyulan ihtiyaç sürmektedir. Rejimleri yalnızca cezalandırarak değiştirmek zordur. Kara Kuvvetleri kalacaksa ve uzun menzillerden şaşmaz ateş gücüne sahip olmak giderek kolaylaştığı bir dünyada benzersiz stratejik amaçlarını muhafaza edecekse, o da, daha görünmez, hareketli, konuşlandırılabilir ve yayılmış biçimde harekat yapabilir hale gelerek değişmelidir. ABD Ordusu ve daha genel olarak Amerikan Kara Kuvvetleri diğer sınıfların vuruş kabiliyetini giderek daha fazla tamamlamalıdır.

Aksine, gelecekteki muharebe meydanlarında hayatta kalabilen ve hızla manevra yapabilen kara kuvvetlerini is-

tihdam edebilme vasfından yoksun bir Amerikan askeri kuvveti, ABD siyasi liderlerini sonuç alıcı bir diplomasi aracından yoksun bırakacaktır.

Hava Kuvvetleri: Küresel Bir İlk Vuruş Gücüne Doğru

Geçen on yıl ABD Hava Kuvvetlerinin en iyi ve en kötü zamanları olmuştur. Körfez Savaşından Kosova'daki Müttefik Kuvvetler Operasyonuna kadar Amerikan Hava Kuvveti'nin –hayalet uçaklarıyla, hassas ayarlı mühimmatıyla, tam hava koşullarına ve her saate uyabilme kabiliyetiyle ve pilotlarının, plancılarının ve mürettebatının profesyonelliğiyle- artan gelişimi Hava Kuvvetlerinin "küresel erişime sahip küresel güç" olmasıyla haklı olarak övünmesine olanak vermiştir. İlk bakışta, Hava Kuvvetleri uçakları dünya üzerindeki herhangi bir hedefe büyük bir doğruluk ve gerçek bir başarıyla fiilen saldırabilir. Amerikan hava kuvveti Amerikan askeri üstünlüğünün metaforu olmanın yanı sıra hakiki bildirimi haline gelmiştir.

Eşzamanlı olarak Hava Kuvvetleri üçte bir oranında veya daha fazla oranda küçültülmüş ve operasyonları giderek yaygınlaştırılmıştır. Ayrıca, Hava Kuvvetleri temel yapısını değiştiren çok sayıda yeni görev almıştır. Soğuk Savaş sırasında Hava Kuvvetleri gökleri Sovyet uçaklarından temizlemek için büyük ölçekli bir hava savaşında savaşmaya sıkıca bağlanmıştır; günümüzün Hava Kuvvetleri giderek monoton uçuşa yasak bölge operasyonlarına devam edecek, düzenli cezalandırıcı vuruşlar yapacak veya Müttefik Kuvvetler gibi ölçülü, düşük riskli, hatasız hava

harekatları yapacak şekilde biçimlenmektedir. Hava Kuvvetlerinin yeni "Hava Keşif Gücü" kavramı klasik, büyük savaş "hava harekatı" modelini baş aşağı çevirmiştir.

Hava Kuvvetleri de, Ordu gibi, bu yeni stratejik ve operasyon ortamında Soğuk Savaş dönemi sistemleriyle çalışmaya devam ediyor. Hava Kuvvetlerinin ön cephe savaş uçakları F-15 ve F-16 çok sayıda Sovyet savaş uçağı karşısında savaşmak üzere yapılmıştı; AWACS ve JSTARS komuta ve kontrol uçaklarından elektronik karıştırıcılı uçaklara, tankerlere kadar ABD destek uçakları çok sayıda Amerikan savaş uçağıyla birlikte çalışmak üzere yapılmıştı. ABD bombardıman filosunun asli görevi nükleer caydırıcılıktı.

Hava Kuvvetleri Soğuk Savaşın sonlarında tasarlanan yeni kuşak insanlı muharebe uçaklarının alımına da başlamıştır; F-22 ve özellikle Joint Strike Fighter çok uzun süre önce oluşan gereksinimlerin yanıtıdır.

Bunun aksine, B-22 bombardıman uçağı programının sona erdirilmesi kararı onun uzun menzilli, hassas, konvansiyonel vuruş platformu olarak etkililiği oluşturulmadan önce alınmıştı; Müttefik Kuvvetler Operasyonunun hemen ardından bölge başkomutanları böyle bir vasfın kendi kullanımlarına ne kadar hizmet edebileceğini yeniden değerlendirmeye başladılar. Üstelik, Hava Kuvvetleri çok sayıda uzun menzilli sistemlere olan ihtiyacı yeniden değerlendirmelidir. Bazı bölgelerde, taktik hava sahalarından operasyon yapma kabiliyeti giderek sorunlu hale gelmekte ve diğerlerinde –özellikle Doğu Asya'da- cephe o kadar geniştir ki, "taktik olarak" bile cephe operasyonları uzun menzil kapasitesine gereksinim duyacaktır.

Özetle, Hava Kuvvetleri zamanın yeni gereklerine kendisini adapte etmeye başlamalıdır zira duruşu, yapısı veya programlarındaki gerekli değişiklikleri tamamlamaktan çok uzaktır. Üstelik, Hava Kuvvetleri -özellikle destek uçakları filosu- çok küçüktür ve Amerika'nın askeri üstünlüğünü sürdürmek için sürekli operasyonları yapmak için zayıf konuşlandırılmıştır. Hava Kuvvetleri tedarik fonları azaltılmıştır ve hizmet liderleri yedek parça, destek uçağı alımlarında ve hatta bir F-22 programını sürdürme denemesinde mevcut savaş uçaklarının değiştirilmesinde bile kesintilere gitmiştir. Hava Kuvvetleri ABD askeri gücünün en esnek ve cevap vermeye hazır unsuru olarak kalmayı sürdürmesine rağmen, süreklileşmiş "küresel erişim, küresel güç"ü temin etmek için Hava Kuvvetlerinin yeniden yapılandırılması, konuşlandırılması, canlandırılması ve büyütülmesi gerekmektedir. Özel olarak Hava Kuvvetleri:

Uluslararası politikadaki değişimleri yansıtmak üzere yeniden konuşlandırılmalıdır. Elektronik savaş, havadan komuta ve kontrol ve diğer destek uçaklarını kapsayan farklı karma uçakları içeren bağımsız, keşif yapabilen uçak filoları İtalya'da, Güneydoğu Avrupa'da, Türkiye'nin orta ve belki de doğu bölgelerinde, Basra Körfezinde ve Güneydoğu Asya'da konuşlandırılmalıdır.

Avrupa, Asya ve Birleşik Devletler'deki kalan Hava Kuvvetleri birimlerini birden fazla büyük ölçekli hava harekatı yapabilme kabiliyetini iyileştirecek biçimde yeniden düzenlemelidir.

F-15 ve F-16 filolarının hizmet ömrünü uzatmak için mevcut muharebe ve destek uçaklarına seçilmiş yatırımlar

yapmalı, özel görev savaş uçakları için ek havacılık teknolojisi setleri almalı, planlanmış AWACS, JSTARS ve diğer elektronik destek uçakları filolarını arttırmalı ve hassas ayarlı mühimmat stoklarını genişletmelidir.

Örneğin, F-15'e gövdesine dayalı "Wild Weasel" ve karıştırıcı uçaklar yaparak elektronik savaş destek filolarını arttırmak için planlar geliştirmelidir.

Personel kuvvetini arttırarak, pilot sınıfını yeniden yapılandırarak ve deneyimli gedikli erbaşlarını muhafaza ederek ve istihbarat ve özel polis gibi destek özelliklerini genişleterek ve talim tesislerini güçlendirerek kurumsal Hava Kuvvetlerinin durumunu restore etmelidir.

Hava Kuvvetlerinin tüm aktif personel gücü kademeli olarak 30 binden 40 bine arttırılmalı ve 18-19 aktif ve 8 yedek filo eşdeğeri yeniden oluşturulmalıdır.

Hava Kuvvetlerinin Durumu

Yine Ordu gibi Hava Kuvvetleri de son yıllarda, Soğuk Savaş sırasında verilen görevlerden kökten farklı görevler üstlenmiştir. Berlin Duvarının yıkılmasından bu yana geçen yıllarda olanlar kesinlikle öngörülemezdi. 1997 yılında Hava Kuvvetlerinin Soğuk Savaşın son yılı olan 1989'dan dört kat daha fazla konuşlandırılmış kuvveti bulunmaktaydı ancak aktif görevdeki personeli üçte bir oranında azalmıştı. Modernizasyon sürünmekteydi. Böylesi koşullar altında bir savaş gücü inşa etmek için yapılan tercihler yükümlülük haline gelebilirdi. 1994'ten 1997'ye kadar Hava Kuvvetleri Kurmay Başkan Yardımcılığı yapan Thomas Moorman şunu belirtmişti;

Soğuk Savaş sona erdiğinde hiçbirimiz 1998 yılında Kuzey Gözlem ve Güney Gözlem gibi bir şey yapıyor olacağımıza inanmazdık. Bosna hâlâ duruyor, Hava Kuvvetlerindeki herkes 1995'ten beri orada... Bu olgu özellikle Irak'ta gördüğümüz dalgalarla ikiye katlandı.

Saddam Hüseyin bizim zincirimizi çekmekte çok etkiliydi ve üç büyük görevlendirme yapıldı; sonuncusu 4 bin kişi ve 100 uçaktan oluşuyordu. Orada düşündüğümüzden daha uzun kaldık.

Sonuç olarak, Hava Kuvvetleri'nin "hazırlıklılık düzeyi gerilemektedir; bu bir hikâye değil; fiilen olmakta" demektedir Hava Kuvvetleri Kurmay Başkanı General Michael Ryan. 1996 yılından beri, Ryan'a göre, Hava Kuvvetleri "büyük harekat birimlerinin harekata hazırlıklılık düzeyinde toplam yüzde 14'lük bir gerileme" yaşamıştır. Hava Kuvvetleri komutanlarının Hava Kuvvetlerinin tüm birimlerinin aynı hazırlıklılık düzeyini koruduklarını iddia etmelerine –yani, Deniz Kuvvetlerinde olduğu gibi, ilk savaşacak birimlerin daha fazla kaynak aldıkları kademeli hazırlıklılık uygulamamaktadırlar- rağmen ABD'de bulunan birimlerin hazırlıklılık düzeyi denizaşırı konuşlandırılmış olanların altına düşmüştür. Örneğin, Birleşik Devletlerde konuşlanmış ana taktik savaş uçağı komutanlığı olan Hava Muharebe Komutanlığı hazırlıklılık oranlarında, Hava Kuvvetleri genelindeki harekata hazırlıklılık düzeyindeki yüzde 14 oranında düşüşe kıyasla yüzde 50'lik bir düşüşe uğramıştır.

Bu hazırlıklılık sorunları, Hava Kuvvetleri'ni yavaş ama kesin biçimde tüketen operasyon hızının sonucudur. RAND tarafından 1998 yılında yapılan bir araştırma, "Ha-

va Kuvvetlerinin Barış Zamanı Denizaşırı Operasyonları: OPTEMPO ve Kuvvet Yapısı Çıkarımları" varolan Hava Kuvvetlerinin, bırakın büyük bir savaşı, halihazırda uçuşa yasak bölge ve benzer asayiş beklenmedik durumlarını sürdürmeye bile ancak yetecek kadar büyük olduğu sonucuna varmıştır. Savunma Bakanlığı, Hava Kuvvetlerinin AWACS ve diğer uzmanlaşmış uçaklarının ağır borç yükünü kabul etme kararı almışken, araştırma "uzmanlaşmış uçakların mevcut kuvvet yapısının uzun vadede destekleyebileceğinin çok ötesinde bir oranda kullanıldığını" ortaya çıkartmıştı. Araştırma aynı zamanda mevcut savaş uçağı gücünün sınırına kadar kullanıldığını da açığa çıkartı. Mevcut varsayımlara göre, mevcut savaş uçağı yapısı "[barışı koruma] talebini ancak çok zayıf bir yedek güçle –talepten yalnızca bir bombardıman filosunun üçte biri (8 uçak) kadar fazlası- karşılayacak kapasiteye sahiptir" Ek bir uçuşa yasak bölge görevinin, örneğin şu anda Balkanlarda yapılan gibi, "süreklileşmiş biçimde karşılanması zor olacaktır." Ryan'a göre bu asayiş görevlerinin birikmesinin Hava Kuvvetleri üzerinde çarpıcı bir etkisi olmuştur.

Kısa bir süre önce durumu Kongreye şöyle özetlemiştir:

Erkeklerimiz ve kadınlarımız –hayli olumsuz bir etkiyle- her yıl ana üslerinden ve ailelerinden öngörülemez ve uzayan sürelerle ayrılıyorlar.

Kuvvetlerimiz sık sık görevlendirilirken bile ana üsteki operasyonların normale yakın bir hızda sürmesi zorunlu olduğundan ötürü, ana üsteki personelimiz yetersiz hale geliyor ve iş yükü artıyor. İleri konuşlandırılan birimlerimiz keşif üslerine çok daha fazla yükü taşımak zorundalar.

İleri üslerde konuşlandırılan kuvvetler için kuvvetin

korunması ve kritik görevlerin güvenliği büyük bir mesele. [İstihbarat, gözetim ve keşif] muharebe araştırma ve kurtarma birimleri gibi daha küçük birimlerimize olan talep çarpıcı biçimde arttı. Bunlar iki büyük cephe savaşına uygun ölçekte yapılandırılmıştır ancak bazılarının büyüklükleri birden fazla genişletilmiş beklenmedik durum operasyonu için yetersizdir. Beklenmedik durumların öngörülemez niteliğine bağlı olarak eğitim ihtiyaçları artmaktadır ve eğitim beklenmedik durumları desteklemek üzere görevlendirmelerden ötürü eğitim her zaman eksiksiz olarak tamamlanamamaktadır. Beklenmedik durumlar öngörülemez olduğundan, Hava Kuvvetleri görevlerini üzerine almak için serbest kalmadan önce sivil çalışanların yokluğunu koordine etmek için zamana ihtiyaç duyan İhtiyat kuvvetlerin kullanılması çok daha güç olmaktadır.

Bu biriken gerilimler Hava Kuvvetleri için tam takım bir sorun yaratmıştır: Kilit personelin, özellikle pilotların alınması ve tutulması benzersiz bir kaygıdır. Hava Kuvvetlerinin uçak filosu, özellikle destek uçakları epey yaşlanmıştır; elektronik alt sistemler ve gelişmiş mühimmat sıkıntılarının yanı sıra yedek parça sıkıntıları hem harekat hem de eğitim görevlerini sınırlamakta ve hava muharebe eğitiminin kalitesi ve niceliği düşmektedir. Rutin, ana üs muharebe eğitimleri kadar Hava Kuvvetlerinin büyük hava muharebe tatbikatları da kayba uğramıştır.

Eğitim fonlarının yokluğu diye belirtmektedir Ryan, "hava mürettebatının eğitim ihtiyaçlarının büyük kısmının artık karşılanmayacağı ve tehdit eğitiminin gerçekçi olmayan bir düzeye indirileceği" anlamına gelmektedir. "Hava mürettebatı gerçekçi olmayan tehditlere karşı eğitilirken yanlış bir güvenlik hissi geliştirecektir." Benzer şekilde,

Hava Kuvvetlerinin pilotlarına verdiği ileri "mütecaviz" eğitimi programı, kendi modelinin gölgesidir; 1980'lerde her 35 Hava Kuvveti savaş uçağı için bir mütecaviz uçak vardı; bugün bu oran her 240 savaş uçağı için bir mütecaviz uçaktır.

Hava Kuvvetleri hava mürettebatının katıldığı "Kırmızı Bayrak" tatbikatlarının sıklığı 12 ayda birden 18 aydı bire düşmüştür. Hava Kuvvetlerinin sorunları 1990'larda tedarikin askıya alınmasıyla katmerlenmiştir. Hava Kuvvetleri filosunun, uçak yorgunluğunun, aşınma ve parça eskimesinin neden olduğu maliyet ve bakım iş yükünün artışı bariz yaşlanması hava kuvvetlerinin hazırlıklılığının düşmesindeki ikinci belirleyici etken olmuştur. Yüzyılın sonunda Hava Kuvvetleri uçağının ortalama yaşı 20'ydi ve 2015 yılında, F-22 ve Joint Strike Fighter'ın başlatılmasına izin verilse ve C-17 gibi uçakların alımına devam edilse bile filonun ortalama yaşı 30 olacaktır. Daha yaşlı uçakların kullanılmasının artan maliyeti en iyi, eski F-15A ve B modellerinin gövde depo bakım maliyeti –yaklaşık 21 yaşta, söz konusu onarımlar uçak başına yaklaşık 1.9 milyon dolar- ile en yeni F-15e modelinin gövde depo bakım maliyeti –ortalama 8 yaşta aynı türden onarımların maliyeti uçak başına 1.3 milyon dolar civarında- arasında farkta görülmektedir; yüzde 37'lik bir maliyet farkı. Ancak yaşlı bir filonun belki de en maliyetli ölçüsü daha az uçağın muharebe için hazır olmasıdır. Hava Kuvvetlerinin tümünde "görevlendirilemezlik oranları" veya uçmasına engel olunan uçaklar 1991 yılında yüzde 17'den bugün yüzde 25'e yükselmiştir. Bu oranlar, Hava Kuvvetlerinin bakım personelinin uçakları uçabilir tutmak için daha sıkı ve uzun çalışmasına rağmen yükselmeye de-

vam etmektedir. Parça alma süreci –diğerini uçabilir tutmak için bir parçanın onarılan bir uçaktan aktarılması– 1995'ten 1998'e kadar yüzde 58 artmıştır.

Hava Kuvvetleri'nin hazırlık sorunlarından bazıları, tedarik bütçesindeki toplam azalmanın hava kuvvetlerinin F-22 programını mümkün olduğu kadar sürdürme kararlılığıyla birleşmesinden kaynaklanmaktadır. "Raptor"un maliyeti Hava Kuvvetlerini yalnızca diğer uçak programlarında değil aynı zamanda yedek parça ve hatta personel programlarında yinelenen kesintiler yapmaya zorlamıştır; Hava Kuvvetlerinin pilot sıkıntısı bile kısmen F-22 fonlarının serbest bırakılması için alınan kararlardan kaynaklanmaktadır. Bu etkiler, geçen 10 yılda Hava Kuvvetleri operasyonlarının modelindeki değişikliklerle ikiye katlanmıştır. AWACS ve JSTARS gibi destek uçakları, elektronik muharebe ve tanker uçakların tümünün büyük ölçekli operasyonlarda çok sayıda taktik uçakla birlikte hareket etmesi tasarlanmıştı. Ancak aslında bunlar şimdi daha çok, uçuşa yasak bölge operasyonları ve diğer beklenmedik durumlarda bir avuç avcı ve saldırı uçağıyla birlikte hareket etmeleri istenmiştir. Sonuç olarak bu uçak tipleri Pentagon'un ortak hazırlıklılık değerlendirmelerinde rutin olarak "düşük yoğunluklu, yüksek ihtiyaçlı" sistemler olarak sınıflandırılmaktadır; başka bir deyişle bunların çok azı görev gereklerini karşılamaktadır.

Hava Kuvvetlerinin modernizasyon programı henüz bu olguyu tam olarak yansıtmamaktadır. Örneğin, formel JSTARS "ihtiyacı" 19 uçaktan 13 uçağa indirilmiştir; yalnızca yakın zamanlarda artan ihtiyacın farkına varılmıştır. Aynı şekilde, orijinal C-17 tedariki 210 uçaktan 120 uçağa indirilmiştir. Aslında, ortaya çıkan ihtiyaçları karşıla-

mak için 210 C-17 bile çok az olması muhtemeldir. Sonuç olarak, Hava Kuvvetlerinin modernizasyon programlarının yeni görevler ve bunların ihtiyaçları ışığında bir yeniden değerlendirmeden geçmesi gerekmektedir.

İleri Konuşlandırılmış Üsler

Hava Kuvvetleri üsleri modelinin yeniden düşünülmesi gerekmektedir. Şu anda, Hava Kuvvetleri iki buçuk filo eşdeğerini Batı Avrupa'daki, bir filo Pasifik'te ve Japonya'daki ileri konuşlandırılmış üslerde, yaklaşık 100 uçaklık geçici, karma filoyu Körfez bölgesinde dağılmış olarak ve yaklaşık bir filoyu İncirlik Hava Kuvvetleri Üssünde bulundurmaktadır. Yine uçakların yapısında varolan esneklik ve menzili dikkate alınarak bu mevcut kuvvetlerin ilave ileri konuşlandırılmış üslerle ve ilave geçici üslerle ve Amerikan güvenlik kuşağı genişledikçe Hava Kuvvetlerinin mevcut ve gelecekteki uçak filolarının etkililiğini genişletmesine olanak verebilecek bir beklenmedik durum üsleri ağıyla takviye edilmesi gerekmektedir.

Avrupa'da mevcut kuvvetler, artırılmış C-17 ve tanker filosundan AWACS, JSTARS ve diğer elektronik destek uçaklarına kadar bir yelpazede ek destek uçaklarıyla çoğaltılmalıdır. Hâlâ geleneksel filolar olarak organize edilmiş mevcut kuvvetler geçici olarak Türkiye'deki İncirlik Hava Kuvvetleri Üssünde konuşlanmış karma bir filoyla takviye edilmelidir. Aviano İtalya'daki uçak filosuna da bu tesis genişletildiği ölçüde daha fazla kabiliyet kazandırılabilir.

Ek olarak, Hava Kuvvetleri Güneydoğu Avrupa'daki

benzer küçük karma filoların gereksinimlerini karşılamalıdır. Zamanla, Avrupa'daki ABD Hava Kuvvetleri bir ila iki buçuk filonun eşdeğeri kadar uçakla büyütülebilir. Ayrıca, hızlı konuşlandırmalara, beklenmedik durum tatbikatlarına ve kriz zamanlarında genişletilmiş ilk harekatlara olanak vermek üzere yeni ve potansiyel NATO ülkelerindeki mevcut hava üslerinde iyileştirmeler yapılabilir.

Bu hazırlıklar modernize edilmiş hava trafik kontrolünü, yakıt ve silah depolama tesislerini ve belki küçük miktarlarda önceden konuşlandırılmış mühimmatın yanı sıra harekatlardaki akınları sağlamak için yeterli pist yerini içermelidir. İngiltere'deki mevcut tesislerde de B-2 bombardıman uçaklarının kriz zamanlarında ileri operasyonlarına olanak vermek, gerektiğinde sorti sayılarını arttırmak üzere iyileştirmeler yapılmalıdır.

Basra Körfezi'ndeki geçici 440. Hava Filosu geçen on yılın iyi geçen kısmında yaptığı kadar operasyon yapmaya devam etmelidir. Bununla birlikte, Hava Kuvvetleri yerel politik hassasiyetlere riayet ederken operasyonlarını iyileştirmek için birkaç önlem almalıdır. Hava Kuvvetleri, sabit rotasyonların gerilimini azaltmak için -hatta belki de uçak bakımını yapmak ve ek güvenlik sağlamak için- destek görevlerde ABD'li sivil sözleşmeli işçileri kullanmayı düşünebilir. Bu, operasyonların maliyetini arttırırken aynı zamanda Suudileri, Kuveytlileri ve diğer Körfez devletlerini ABD askeri profilini olası en düşük düzeyde tutarak maliyetlerin daha büyük kısmını üstlenmeleri için teşvik edici olabilir. Aynı yöntem, Suudi Arabistan'daki El Harc (Al Kharj) tesislerinde, özellikle havacıların yaşam kalitesini yükseltecek ve muharebe eği-

timlerinin artmasını sağlayacak ek iyileştirmeler, ek Amerikan yatırımlarının yanı sıra Suudi yatırımlarını da garanti eder. Hava Kuvvetlerinin Körfez bölgesindeki varlığı ABD askeri stratejisi için hayatidir ve Birleşik Devletler, ABD mevcudiyeti hakkındaki Suudilerin, Kuveytlilerin kaygılarını ve bölgesel kaygıları azaltmanın yollarını ararken, mevcudiyetini de facto bir kalıcı mevcudiyet olarak düşünmelidir.

Ancak Doğu Asya'da Hava Kuvvetleri, kabiliyetlerini ve erimini arttırmaya bakmalıdır. Hava Kuvvetleri şu anda iki filo büyüklüğünde uçağı Japonya ve Kore'deki üslerde konuşlandırmıştır; Kara Kuvvetleri gibi, Hava Kuvvetleri de Kuzeydoğu Asya'da yoğunlaşmıştır ve Güneydoğu Asya'da kalıcı bir varlığı yoktur, böylece bölgesel erimini sınırlandırmıştır. Hava Kuvvetleri'nin ayrıca Alaska'da, resmen Pasifik kuvvetinin bir parçası olan bir F-15 filosu bulunmaktadır. Hava Kuvvetleri Doğu Asya'da konuşlanmış kuvvetlerini, tercihen üslerini kuzey olduğu gibi güneyde de yayarak, belki bir filoyu Filipinler ve Avustralya'da konuşlandırarak kabaca ikiye katlamalıdır. Avrupa'da olduğu gibi, Doğu Asya'daki Hava Kuvvetleri operasyonları Avustralya dışındaki uzun menzilli bombardıman uçakları harekatlarını sürdürme kabiliyeti kazandırılarak ve belki de B-2 veya diğer hayalet uçakları kullanmak için gereken özel bakım tesisleri kurarak epey arttırmalıdır.

Ayrıca, Hava Kuvvetleri bölgesel havaalanlarında akın konuşlandırmalarına olanak verecek yükseltmelere yatırım yapacak ve yeri geldiğinde bölgesel hava kuvvetleriyle bağlar kuracak kadar ferasetli olabilir.

Birleşik Devletlerdeki Hava Kuvvetleri Birimleri

Hava Kuvvetleri dünyanın kilit bölgelerinde operasyonlarını artırırken ve erimini geliştirirken kriz zamanlarında hızla görevlendirmek üzere Birleşik Devletler'de konuşlanmış yeterli miktarda kuvveti barındırmalı ve büyük cephe savaşlarında gereken türden büyük ölçekli hava harekatları yapmaya ve gerçekten öngörülemeyen beklenmedik durumlara tepki vermeye hazırlıklı olmalıdır. Gerçekten de hava gücünün hareketliliği ve esnekliği takviye ve beklenmedik durum kuvvetleri arasındaki ayrımı fiilen ortadan kaldırmaktadır.

Ancak Hava Kuvvetleri'nin ABD'de bulunan sekiz ila dokuz savaş filoluk ve dört bombardıman filoluk kuvvetinin bu görevler için yetersiz olduğu aşikardır. Dahası, Hava Kuvvetleri'nin destek uçağı filosu hızlı, büyük ölçekli görevlendirmeler ve süreklileşmiş operasyonlar için çok küçüktür.

Hava Kuvvetleri'nin yapısal sorunları uçak tiplerinin yanı sıra sayısal azlık sıkıntılarını yansıtmaktadır. Örneğin, Hava Kuvvetleri F-4 "Wild Weasel" hava savunmasını bastırma ve EF-111 elektronik savaş uçağının tamamlayıcılarını hizmetten çektiğinde bu görevlerin sırasıyla HARM sistemi bölmesi takılmış F-16'lar ve Deniz Kuvvetleri EA-6B "Prowlers" tarafından yüklenilmişti. Sonuç, başka görevleri yapabilen F-16 filosunun küçültülmesi oldu. F-16 birden fazla görev yapabilecek bir uçak olarak tasarlanmıştı ama uçuşa yasak bölge operasyonu yokken bile hava savunma bastırma görevine duyulan büyük ihtiyaç bu uçakların yalnızca nadiren diğer görevler için kullanılabileceği ve pilotlarının becerilerinin paslandığı anla-

mına gelmektedir. Aynı şekilde, EF-111'lerin kaybı karıştırma görevlerinin tamamının küçük ve yaşlı Prowler filosunun üzerine yıkmıştır ve Hava Kuvvetleri'ni kendine ait karıştırıcılardan yoksun bırakmıştır. Bu uçakların eksikliği o kadar fazladır ki Müttefik Kuvvetler Operasyonu sırasında Irak üzerindeki uçuşa yasak bölge operasyonları askıya alınmıştır.

Hava Kuvvetleri'nin hava nakliye filosu aynı şekilde çok küçüktür. 1990'ların başında tespit edilen nakliye ihtiyaçları Soğuk Savaş sonrası dünyanın beklenmedik durum operasyonlarının hızını ve sayısını öngörememiştir. Her ikisi de zaten yapılmasına karşın, ihtiyaçlar ne kuvvet planındaki değişiklikleri yansıtacak şekilde değiştirilmiş -Kara ve Hava Kuvvetlerinde de facto keşif kuvvetleri gibi- ne de bu raporda bunlar savunulmuştur. Daha yaygın şekilde harekat gereksinimi hava nakliye ihtiyaçlarını adamakıllı artırmıştır. Dahası, Hava Kuvvetlerinin diğer destek uçaklarına ihtiyacı mevcut filodan daha fazladır. Hava Kuvvetleri Kurmay Başkanı Ryan'ın gözlemlediği gibi, Hava Kuvvetleri bu kapasitelerin çoğunda "iki savaşlık" bir kuvvet için çok yetersizdir. Görece az sayıda avcı uçağıyla yapılan gündelik uçuşa yasak bölge operasyonlarında bile, görevin niteliği gereği AWACS, JSTARS ve diğer uzun menzilli elektronik destek uçakları, karıştırma ve hava savunmasını bastırmak için EA-6B'ler ve HARM bölmeli F-16'lar ve uzun menzilli genişletilmiş operasyonlara olanak vermek üzere birkaç tanker gerekmektedir. Soğuk Savaşın ve Çöl Fırtınası gibi büyük ölçekli operasyonların hava harekatının "destekçi-atışçı" oranları tamamen tersine dönmüştür. Hava Kuvvetleri'nin kuşak devriye görevleri ve Hava Kuvvetleri'nin mevcut fi-

lolarının çok ötesindeki görevleri takviye etmek için söz konusu uçaklara duyduğu ihtiyaç: Daha önceki hiçbir stratejik gözden geçirmede bu ihtiyaçlar öngörülmemiştir. Böyle bir analiz bu çalışmanın kapsamının ötesine taşmakla birlikte Hava Kuvvetlerinin yapısında anlamlı büyüme ihtiyacı aşikardır.

Son olarak Hava Kuvvetleri'nin uzun menzilli bombardıman filosu yeniden değerlendirilmelidir. Yukarıda belirtildiği gibi, Müttefik Kuvvetler sırasındaki B-2 operasyonlarının, bölge komutanlarının bu uçağa duyduğu ihtiyacın yeniden değerlendirilmesine yol açacağı kesindir. Yine, B-2 operasyonlarının Kosova savaşı sırasındaki diğer bir çarpıcı özelliği de görevlerin uzunluğu -her saldırı için Missouri'deki Whiteman Hava Kuvvetleri Üssünden 30 saatlik bir gidiş geliş sortisi gerektiriyordu- ve operasyonların sürdürülmesinin zorluğuydu. B-2 filosunun büyük bölümü nükleer görevler için ayrılmıştır; sonuç olarak Hava Kuvvetleri Müttefik Kuvvetler için günde iki B-2'den fazlasını üretemezdi.

B-2'lerin performansı ne olursa olsun, toplam etkinliği filonun küçüklüğü ve yalnızca Whiteman'dan operasyona katılmasının güçlükleri yüzünden ciddi ölçüde sınırlanmaktadır. B-2 üretim hattını yeniden başlatmanın maliyeti, engelleyici olmakla birlikte ihtiyaç açıktır; Hava Kuvvetleri, uçağın gerektiğinde gidebileceği denizaşırı yerleşimler oluşturarak görevlendirilebilir B-2 bakım kapasitesini geliştirerek B-2 operasyonlarının "verimliliğini" artırabilir. Hava Kuvvetleri gelecekteki bombardıman kuvvetini tasarlarken B-2'nin haleflerini geliştirirken bir ikileme düşmekten kaçınmanın yolunu aramalıdır. ABD nükleer üçlüsünün bombardıman uçağı ayağının sınırlı hayatta kal-

ma kabiliyetini göz önünde bulundurarak Hava Kuvvetleri silah kontrolü amaçları için artık hesaba katılmayan bombardıman uçaklarına sahip olmanın ve B-52 ve B-2'lerini yalnızca konvansiyonel saldırı için donatmanın yollarını arayabilir. En azından ABD'de konuşlandırılmış Hava Kuvvetleri iki veya daha fazla filo eşdeğeri uçak sayısı kadar artırılmalıdır. Bununla birlikte, bu artışların büyük kısmı, şu anda çok eksik olan "düşük yoğunluklu, yüksek ihtiyaçlı" hava kıymetlerini temsil eden uzmanlaşmış uçaklara yönlendirilebilir. Ancak bu, mevcut avcı uçakları filosu üzerindeki basıncı azaltmakta çok iş görürken, geçen on yılın yüksek tempolu operasyonlarının etkilerini kapatmaya yetmeyecektir; F-15 ve F-16 filoları ufukta beliren toptan eskimeyle karşı karşıyadır.

Bu kısmen F-22'lerin Hava Kuvvetleri envanterine katılmasıyla kapatılacaktır. Ancak F-22'ler, bir hava üstünlük uçağı olarak günümüzün daha az gerilimli görevleri için uygun değildir. Hava Kuvvetleri bir kamyonet filosuna da ihtiyacı varken yeni bir yarış arabası almaktadır. Hava Kuvvetleri yeni çok amaçlı F-15'e ve F-16 uçaklarını satın almalıdır. C-17 programı asıl 210 uçaklık alım programına geri döndürülmelidir ve Hava Kuvvetlerinin, hem kısa vadeli olarak hem de uzun vadeli dönüşüm çabalarının parçası olarak ek elektronik destek uçakları ihtiyacına karşılık vermelidir.

F-22'lerin sorunu, günün ihtiyaçlarına az gelmesi ise, Joint Strike Fighter programının sorunu da fazla gelmesidir. Dahası, F-22 programının toplam maliyetinin yarısından fazlası zaten harcanmıştır; öte yandan JSF için bugüne kadar harcananlar –şu anda milyarlarca dolar olmasına rağmen- 223 miyar dolar olacağı belli olan bir aysbergin

yalnızca en ucunu temsil etmektedir.

JSF'nin ortaya koyduğu teknolojik zorluklardan veya toplam maliyetinden daha önemlisi, Amerika'nın insanlı saldırı uçaklarına bağlı kaldığı süreyi 50 yıl veya daha fazla uzatacak olan programın operasyonel olarak sağlıklı bir karar olup olmadığına ilişkin sorudur.

Gerçekten, askeri dönüşüm ve askerlikteki devrim üzerine ilerideki tartışmadan kolayca anlaşılacağı gibi, taktik, insanlı uçakların kabiliyetlerinin hakim olduğu mevcut savaş paradigmasının uzun süre devam etmesi muhtemel gözükmemektedir. Sınırlı kapasiteli ve belirgin teknik risklere sahip Joint Strike Fighter bu ışık altında kötü bir yatırım gibi gözükmektedir ve program iptal edilmelidir. Dönüşümün önünde bir engel ve savunma bütçesine açılmış bir deliktir.

ABD'deki Hava Kuvvetlerinin büyük ölçekli savaş bir kuvvet olarak yeniden inşası hava kuvvetlerinin kendisini keşif operasyonları amaçlı olarak yeniden yapılandırma planlarını karmaşıklaştıracaktır. Ancak denizaşırı üslerin çoğalması dönüşümlü beklemedik durum operasyonlarının yükünün tümünü değilse bile büyük kısmını üstünden alacaktır.

Varolan menzil ve esnekliğinden ötürü Hava Kuvvetleri kriz zamanlarında cepheye ilk varacak ABD askeri gücü olacaktır; bu sıfatla, Hava Kuvvetleri savaştan caydırmak ve bir çatışmayı ilk aşamalarında biçimlendirmek için yeterli sayıda uçağı görevlendirebilme ve bunu sürdürebilme kabiliyetini muhafaza etmelidir. Gerçekten, ordunun tümünde Hava Kuvvetleri, Amerika'nın istediğinde sonuç alıcı askeri kuvvet uygulama kabiliyetinin mer-

kezinde durmaktadır. Bu kabiliyeti hızlı bir çekiç darbesi indirmek için israf etmek Amerika'nın askeri üstünlüğünü temel bileşenini kaybetmek demektir.

Hava Kuvvetlerinin Modernizasyonu ve Bütçeler

Orduda olduğu gibi Hava Kuvvetlerinde de bütçeler, yeni, öngörülmemiş görevleri üstlenirken ve keşif operasyonlarının sonuçlarıyla boğuşurken bile, geçen on yılda önemli ölçüde azaltılmıştır. Reagan'ın askeri kuvvetleri takviyesinin en üst noktası olan 1985 yılında, Hava Kuvvetlerine 140 milyar dolar verilmişti; 1992 yılında, Soğuk Savaş sonrasının ilk bütçe rakamları 98 milyar dolara düşmüştü. Clinton'nın başkanlığı sırasında, Hava Kuvvetleri bütçeleri 1997 yılında 73 milyar dolara kadar düşmüştü, yönetimin 2001 yılı talebi 83 milyar dolardı (tüm rakamlar 2000 mali yılı dolar sabiti üzerindendir).

Bu dönem boyunca Hava Kuvvetlerinin ileri gelenleri F-22 programını sürdürmek için, diğer asli projelerin çoğunu feda ettiler; yalnızca Hava Kuvvetleri'ni eski haline kavuşturmak bile –geçen yılların eksiklerini ve Hava Kuvvetleri'nin önde gelenlerinin neden olduğu bozuklukların düzeltilmesi- zaman ve hayli artan harcamaları gerektirecektir. Hava Kuvvetleri harcamalarında 110 ila 115 milyar dolar düzeyine tedrici bir artış, hava kuvvetlerinin personel gücünün artırılmasını, özellikle, uçuşa yasak bölge gibi "hava asayiş görevleri"ni yerine getirmek üzere karma filolar gibi yeni birliklerin oluşturulmasını, taktik uçak filosunun tamamlamak için gerekli destek becerilerinin eklenmesini ve dönüşüm sürecinin başlamasını gerektirir.

F-22 Raptor programı üç filo büyüklüğünde uçağın tedarikini ve F-22'nin saldırı görevlerini yerine getirme kabiliyetini artırmak için gerekli mühimmatı geliştirmek ve satın almayı sürdürmesini gerekir; uçağın sınırlı bomba taşıma kapasitesi olmasına rağmen gelişmiş mühimmat vurucu rolünün kullanışlılığını artırabilir. Stratejik taşıma gereksinimi Soğuk Savaş sonrası dönem boyunca, hem taşımanın miktarı hem de stratejik taşıma platformlarının sayısı bakımından geometrik olarak artmıştır; bu, stratejik hava nakliyesi ihtiyacı, 1990'ların başında C-17 programı planlanan 210 uçaktan mevcut, yalnızca 120 uçaklık plana indirildiği sırada olan ihtiyacı bugün aşmış demektir. C-17'nin kısa havaalanlarına inme kabiliyeti onu hem stratejik hem de taktik hava nakliye aracı yapmaktadır. Dahası, Kosova'da olduğu gibi çetin bir savaş alanına doğrudan stratejik konuşlandırmaya izin verebilen ilk hava nakliye aracıdır.

Benzer şekilde, AWACS, JSTARS, "Rivet Joint" ve diğer elektronik destek ve muharebe uçaklarına duyulan resmi ihtiyaç Soğuk Savaş sırasında veya mevcut dönemin niteliği belirginleşmeden önce hesaplanmıştı. Bu uçaklar çok sayıda avcı uçağıyla birlikte hareket etmek üzere planlanmıştı, ancak bugün uçuşa yasak bölgede çok küçük oluşumlarla birlikte, daha da ötesi uyuşturucu karşıtı istihbarat toplama operasyonlarında tek başına kullanılıyorlar. C-17'de olduğu, mevcut ihtiyaçların gerçek hesaplaması bu uçağa, Soğuk Savaşın sonlarında düşünülenden daha büyük filolarla olduğu sonucunu ortaya koyabilir. Sonuçta, günümüzün Hava Kuvvetlerinin yeniden inşa süreci –kafi derecede "yıpranmış" F-15 ve F-16'ların tedariki ve F-22'lerle devam edilmesinden ayrı- esas olarak avcı filola-

rını tamamlayan çeşitli destek kabiliyetlerinin oluşturulmasında yatmaktadır.

Kosova hava harekatının ardından Hava Kuvvetleri stratejik bombardıman uçakları meselesini yeniden düşünmelidir. "Müttefik Kuvvetler" sırasındaki B-2 operasyonlarının başarıları ve sınırlılıkları uzun menzilli avcı uçaklarının, yalnızca büyük cephe savaşlarında değil aynı zamanda asayiş ve cezalandırma operasyonlarındaki yararının da küçümsendiğini akla getiriyor.

Bunun B-2 üretim hattının yeniden açılmasını mı yoksa yeni bir bombardıman uçağının –hatta insansız bir stratejik bombardıman uçağının- inşa edilmesi planlarının hızlandırılmasını mı zorunlu kılacağı bu çalışmanın mümkün olan analiz düzeyinin ötesindedir. Aynı zamanda, -genellikle küçülen ve yaşlanan B-52 filosuyla B1-B'lerden ve küçük bir kısmı konvansiyonel kuvvet operasyonlarında kullanılabilecek B-52'lerden oluşan- mevcut bombardıman filosunun bu yeni ihtiyaçları karşılamaya en uygun filo olması pek de muhtemel değildir.

Gerçekten küresel erişime -ve sürdürülen bir küresel erişim- sahip bir kuvvet haline gelme amacına doğru ilerlemek için Hava Kuvvetleri tanker uçakları filosunu yeniden inşa etmelidir. Büyük ölçekli bir hava harekatını sürdürmek, stratejik menzilli bombardıman uçaklarının kabiliyeti ne olursa olsun, eninde sonunda harekat sahası menzilli taktik uçaklara dayanmalıdır. Kosova'da yeterince kanıtlandığı gibi, tanker desteği sağlayabilmek çoğunlukla böylesi büyük ölçekli operasyonların sınırlayıcı faktörü olabilir. Hava Kuvvetlerinin mevcut planı, sonuçta 75 yaşında uçaklardan oluşan bir tanker filosunu kullanmak, küresel erişime sahip bir kuvvet yaratmayla tutarlı değildir.

Son olarak, Hava Kuvvetleri artan bütçesinin ve Joint Strike Fighter programının iptaliyle yapılan tasarrufların bir kısmını hava kuvvetlerinin dönüşüm sürecini hızlandırmak, yeni uzay kabiliyetlerinin geliştirilmesi için kullanmalıdır. Uzay ortamına erişebilmek, hareket edebilmek ve hakim olabilmek, modern, yüksek teknolojili savaşta askeri başarının anahtarı haline gelmiştir. Gerçekten, aşağıda tartışılacağı gibi, uzay hakimiyeti Amerika'nın askeri üstünlüğünün korunması için o kadar elzem hale gelebilir ki ayrı bir askeri sınıf gerektirebilir. Hava Kuvvetleri karşılaştıkları güçlüklere ne kadar iyi karşılık verirse –bu artan bütçeleri gerektirse bile- ABD askeri güçlerinin şu anda yararlandıkları muharebe üstünlüğünü muhafaza edip edemeyeceklerini belirlemekte o kadar ilerleyeceklerdir.

Deniz Kuvvetlerinin Yeni Seyri

Soğuk Savaşın sonu ABD Deniz Kuvvetlerini açık denizlerde meydan okunamayan bir üstünlük konumunda bıraktı; öyle bir üstünlük ki 19. yüzyılda ve 20. yüzyılın başlarındaki İngiliz Deniz Kuvvetlerininkini bile aşan bir hakimiyet. Sovyet filosundan arta kalanlarla -şu anda büyük kısmı limanlarda paslanmaktadır- birlikte açık denizler Amerika'nındır ve Birleşik Devletler sahillerinden Avrupa'ya, Basra Körfezine ve Doğu Asya'ya kadar ulaşım hatları açıktır. Yine de bu başarı mevcut kuvvet yapısını sorgulama ihtiyacını davet etmektedir. Ayrıca hassas vuruş teknolojisinin ilerlemesi deniz yüzey muhariplerinin ve özellikle, Deniz Kuvvetlerinin büyük savaş gemileri olan büyük güverteli uçak gemilerinin gelecek on yıllardaki ileri teknoloji savaşlarında hayatta kalamayacağı anlamına

gelebilir. Son olarak, Deniz Kuvvetlerinin hazır bulunma görevlerinin niteliği ve modeli, ortaya çıkan stratejik gerçekliklerle uyumsuz olabilir. Sonuçta, bugün bir akranı olmadan kalsa bile Deniz Kuvvetleri geleneksel ve geçmişteki çok başarılı harekat yöntemlerine büyük meydan okumalarla karşı karşıyadır. Orduda olduğu gibi, Deniz Kuvvetlerinin bu meydan okumalara karşılık verebilmesi, mevcut operasyonların yüksek hızıyla ayrıca tehlikeye düşmektedir. Bu raporun ilk bölümünde belirtildiği gibi, Deniz Kuvvetleri, denizcilerini sıkıştırarak ve eğitim çevrimlerini karmaşıklaştırarak denizde görevde olma ve kıyıda olma arasındaki geleneksel dengeyi bozmuştur. Kıyıdaki birimler artık personele, teçhizata veya eğitim fırsatlarına sahip değildir; bu nedenle denize, geçmişten çok daha düşük hazırlıklılık düzeyleriyle açılmaktadırlar. Geçen on yıldaki savunma harcamalarındaki kesintinin fatura bedelini deniz kuvvetlerinin hazırlıklılığını muhafazası karşılığında ödeyen modernizasyon olmuştur. Deniz Kuvvetlerinin üst düzey tedarik görevlilerinden H. Lee Buchanan'ın yakınlarda kabul ettiği gibi "1980'lerdeki askeri kuvvetlerin takviyesinden sonra, Soğuk Savaşın bitimiyle birlikte kısa vadeli hazırlıklılığı finanse etmek üzere modernizasyonu kelimenin tam anlamıyla durdurduk.... [ve] tedarik hesaplarımız yüzde 70 düştü. Sonuç, çok az modernizasyon yatırımıyla yaşlanan kuvvet yapısı oldu." Yakınlarda emekliye ayrılan Deniz Kuvvetleri Harekat Dairesi Başkanı Amiral Jay Johnson'a göre Deniz Kuvvetleri 300 gemilik bir filonun altına doğru düşmektedir; ulusal askeri stratejinin talep ettiği görevleri yerine getirmede "kabul edilemez risk" yaratacak bir düzey. Maalesef şunu eklemektedir; "Mevcut gemi inşa düzeyi gelecek on yıllardaki düzeyini korumak için bile yetersizdir."

Sonuç olarak, Deniz Kuvvetleri, Soğuk Savaştan sonraki yıllarda geliştirdiği muharebe kuvvetlerini istihdam ederken hazırlıklılık görevlerini tam kapsamıyla yapmayı denemektedir. Deniz Kuvvetleri karmaşık bir yeniden düzenleme ve yapılandırma işine girişmelidir. On yıl boyunca artan operasyonlar ve azalan yatırımlar, Soğuk Savaşı kazanan filoları aşındırmıştır. Yeni misyonların talepleri, Doğu Asya'ya artan önemle birlikte yeni yöntemler ve operasyon modelleri gerektirmektedir. Günümüz deniz kuvvetinin stratejik gereksinimini karşılamak için Deniz Kuvvetleri aşağıdakiler doğrultusunda yeniden düzenlenmeli ve yapılandırılmalıdır:

Amerika'nın Doğu Asya'ya yönelik stratejik ilgisinin odağına alan kademeli geçişi yansıtarak, uçak gemisi savaş filosunun üçte ikisi dahil olmak üzere ABD filosunun büyük bölümü Pasifik'te yoğunlaştırmalıdır. Güneydoğu Asya'da yeni kalıcı bir üs kurulmalıdır.

Deniz Kuvvetleri, gelecek altı yılda filosundaki uçak gemisi sayısını 12'den dokuza indirerek uçak gemisi operasyonlarına ağır bağımlılığından kurtulma sürecini başlatmalıdır. CVN-77'nin tamamlanmasından sonra, Deniz Kuvvetlerinin 2025 yılına kadar dokuz uçak gemisini muhafaza etmesine izin vererek uçak gemisi inşası hakkında bir moratoryum konmalıdır. Gelecekteki CVX uçak gemisinin tasarım ve araştırması sürdürülmelidir ancak esas olarak insansız haya araçlarının dayalı bir uçak filosunu yerleştirmek üzere radikal bir tasarım değişikliğini hedeflemelidir. Deniz Kuvvetleri F/A-18E/F programını tamamlamalı, destek uçaklarını yenilemeli ve modernize etmeli, Hava Kuvvetlerinin F-22'lerini taşıyabilir uçak gemisinin uygunluğunu düşünmelidir ancak araştırma ve geliştirme

aşamasındaki Joint Strike Fighter programını askerlikteki devrimin sonuçları deniz savaşı için daha iyi anlaşılana kadar sürdürülmelidir.

Uçak gemilerinin azalan rolünü ikame etmek üzere Deniz Kuvvetleri, kıyı sulardaki vuruş kabiliyetini arttırmak ve yüzey eylem gruplarıyla denizde hazır bulunma görevlerini artan oranda yapmak için son kuşak yüzey muhariplerini ve denizaltılarını bir miktar artırmalıdır. Düşman mayınlarına karşı mayın döşeme savaşında da ek yatırımlar gerekmektedir.

Deniz Kuvvetlerinin Günümüzdeki Durumu

Amerikan deniz üstünlüğünün korunmasındaki ilk adım mevcut filonun durumunu mümkün olduğunca hızlı restore etmektir. Deniz Kuvvetlerinin günümüzdeki konuşlandırmaları Kara veya Hava Kuvvetlerininki kadar esaslı değişmemesine rağmen -deniz kuvvetleri denizdeki uzun süreli görevlendirmelerin zorlukları için uzun süre personel almış, teçhizatlanmış ve eğitilmiştir- bu görevlerin sayısı, Deniz Kuvvetlerinin kuvveti azalırken artmaktadır. Deniz Kuvvetleri aynı zamanda, henüz değilse bile gelecek on yılda kriz oranlarına varacak bir gemi inşası ve daha kapsamlı bir modernizasyon sorunuyla karşı karşıyadır.

Nitekim, diğer askerlik sınıfları gibi Deniz Kuvvetleri de günümüzün ve yarının görevlerine giderek daha kötü hazırlanmaktadır. Geçen birkaç yıl için Amiral Johnson Deniz Kuvvetlerinin "asla iki [büyük cephe savaşı] yapamayacak büyüklükte" olduğunu kabul etmiştir, yani, savunma harcamalarındaki kesintilerden sonra Deniz Kuv-

vetleri mevcut milli askeri stratejinin ihtiyaçlarını karşılamak için çok küçüktür. Johnson'a göre; "DYSGG 300 gemiden biraz büyük bir filonun yakın dönemli ihtiyaçlar için yeterli olduğu ve kabul edilebilir risk düzeyi içinde olduğu sonucuna varmıştır. Ancak o günden bu yana yüksek tempolu operasyonlarla geçen üç yıl bu boyutta bir filonun mevcut operasyonlar düzeyinin uzun vadede sürdürmek için yetersiz olacağını düşündürmektedir."

Deniz Kuvvetleri Soğuk Savaş öncesi büyüklüğünün yarısından biraz daha fazlasına küçülürken operasyonların hızı Deniz Kuvvetlerinin hazırlıklılık sorunları ve personel eksikliği yaşayacağı kadar süratle büyümüştür. Bu sorunlar öyle ağırdır ki, şu anda Deniz Kuvvetlerinin hazır bulunma görevinin merkezinde olan ileri konuşlandırılmış deniz kuvvetleri, uçak gemisi savaş grupları artık denize önemli personel sorunlarıyla açılmaktadır. USS Lincoln uçak gemisi savaş grubu Afganistan'daki terörist kamplarına ve Sudan'daki şüpheli kimyasal silah tesislerine Tomahawk güdümlü füzelerini ateşlediğinde, bunu savaş grubunda bir önceki görevlendirmeden yüzde 12 daha az personelle yapmaktaydı. Aynı şekilde, 1998 Şubatında Irak'la olan karşı karşıya gelme sırasında Deniz Kuvvetleri Basra Körfezine üç uçak gemisi yollamıştı.

USS George Washington uçak gemisi Körfez'de, oraya iki yıl önceki seferinden yaklaşık 1.000 kişi daha az, yalnızca 4.600 denizciyle konuşlandırılmıştı. USS Independence uçak gemisi Japonya'daki kalıcı üssünde kısa bir ihbarla göreve sevk edildi, yalnızca 4.200 denizciyle denize açıldı ve muharebeye uygun olarak sınıflandırılmak için acilen yaklaşık 80 denizci alması gerekti. Halen Ortadoğu'da bulunan USS Nimitz uçak gemisinin önceki se-

ferine göre 400 denizcisi eksiktir. Deniz Kuvvetleri evine dönen gönüllü denizcilerin limana gelmesi için iki acil çağrı da yapmıştı.

Bu kaygı verici bir trenddir. ABD Deniz Kuvvetlerinin operasyonları bugün her zamankinden daha fazla uçak gemisi savaş grubunun çevresinde toplanmıştır. Gerçekten de ek operasyonlar, hatta savaş grubu operasyonlarından bağımsız olarak eğitim yapabilmesi giderek güçleşmektedir. Ancak bir savaş grubunun öğelerinin parçalarını -uçak gemisinin kendisi, uçak filosu, yüzey eskortları, deniz altıları ve eşlik eden Deniz Amfibi Hazırlık Grubu- bir araya getirme süreci hayli zor hale gelmektedir.

Bir uçak gemisi savaş grubunu deniz görevlendirmelerinin talep ettiği daha yüksek hazırlıklılık durumuna getirmek, on binlerce personeli 18 aylık dönemden uzun bir süre içine alan karmaşık ve zorlu bir görevdir. Resmi olarak "görevlendirme arası eğitim devresi" olarak bilinen ve daha çok hazırlıklılık "banyo küveti" olarak bilinen bu dönem denizde hazırlıklılığın temelidir. Teçhizat onarılmalı ve bakımı yapılmalı, personel tayin edilmeli ve kişisel becerilerden karmaşık savaş grubu operasyonlarına kadar eğitimler yapılmalıdır.

Görevlendirme arası eğitim devresinde hissedilen eksiklik ve kesintiler denizde hazırlıklılıkta azalmalarla sonuçlanmaktadır. Ve son olarak tüm gönüllü deniz kuvveti denizcilerinin. sağlığı bakımından hayati önemde olan şey, onların denizdeki görevleri sırasında konsantre olmalarına olanak vermek üzere aileleriyle bağları yeniden tesis edilmelidir.

Deniz Kuvvetleri komutanlarının son zamanlarda gö-

revlendirme arası eğitim devresinde hissedilen kesintilere odaklanmasına rağmen ertelenen bakım ve eğitimin kuvvetlerin denizde hazırlıklılığına artan bir etkide bulunmaktadır. Sonuç olarak, deniz görev kuvvetleri eğitimlerini daha önce değil deniz görevi sırasında tamamlamaya zorlanmaktadır. Gemilerinin -tarihsel yüzde 42 denizde ve yüzde 21 konuşlandırma normlarına kıyasla- yüzde 52'si eğitim dahil denizde ve yüzde 33'ü fiilen denizde görevlendirilmesiyle Deniz Kuvvetleri liderleri eskort sayısını budayarak uçak gemisi savaş gruplarının boyutunda bir indirim planlamaktadır. Daha meşumu, Deniz Kuvvetlerinin savaş sırasındaki büyük filoları harekete geçirme kabiliyeti –iki savaş standardını karşılamanın gereği- azalmaktadır. Amiral Johnson'un Kongreye anlattığı gibi;

Neredeyse her Büyük Cephe Savaşı senaryosu [Birleşik Devletler'den gelen] kuvvetlerin hızla konuşlandırılmasını gerektirmektedir. Hazırlıklılık duruşumuzda giderek daha fazla banyo küvetine [görevlendirme arası eğitim devresi] gerek duymamızdan ötürü bu ara vermeden göreve devam eden kuvvetler istenen yeterlilik düzeylerine muhtemelen yeterince hızlı gelemeyecektir. Görevlendirilmemiş kuvvetler hakkındaki kaygılar Müşterek Kurmay Başkanları Başkanının yakınlarda aynı anda iki [savaş] senaryosunun toplam risk değerlendirmesini ortadan yükseğe değiştirmesine katkıda bulunan bir etkendir.

Bu değerlendirme Johnson'un halefi ve Haziran ayında CNO olarak tasdik edilen Atlantik Filosunun eski komutanı Amiral Vernon Clark'ı, uçak gemisi savaş gruplarının -yalnızca "C-2"düzeyinde derecelendirilmesine rağmen hâlâ en yüksek standardın altında olan- hazırlıklılığı-

nı artırmak için kaynaklarının kapsamlı bir yeniden tahsisini planlamaya sevk etmiştir. Clark, onay ifadesinde "Bana göre, hazırlıklılık en önemli önceliktir" demektedir. "Bu tam olarak, Amerikan halkının yatırmış olduklarına göz kulak olması anlamına gelir."

Ancak Clark Deniz Kuvvetlerinin mevcut hazırlıklılık düzeyinin korumasında artan güçlükler hakkında haklıyken, daha büyük sorun ufukta gözükmektedir. Deniz Kuvvetlerinin geçen on yıldaki "tedarikinin askıya alınması" onu gelecek on yılda ciddi bir toptan eskime sorunuyla yüz yüze bırakmıştır.

Mevcut trendler tersine dönmezse, Deniz Kuvvetleri dünya çapındaki görevlerini karşılamak için çok küçüktür. Hem büyük gemi hem de uçak programlarında Deniz Kuvvetleri, Dört Yıllık Savunma Gözden Geçirmesinde istenen Soğuk Savaş sonrası filoyu azalmış haliyle bile muhafaza etmek için çok az sistem almıştır.

Deniz Kuvvetlerinin Reagan yılları sırasında yaklaşık 600 gemiye kadar olan kayda değer büyümesi ve 1990'lardaki takip eden küçülmesinin sonucu olarak bugünün 300 geminin biraz üstündeki Deniz Kuvvetleri görece yeni gemilerden oluşmaktadır ve bundan ötürü geçen on yılın düşük gemi inşa oranları filo üzerinde henüz çarpıcı bir etki yaratmamıştır. Geleneksel "gemi ömrü"nü yaklaşık 30-35 yıl varsayarsak 300 gemilik bir Deniz Kuvvetlerini muhafaza etmek yılda 8 ila 10 geminin alınmasını gerektirmektedir. Clinton Yönetiminin 2001 yılı savunma bütçesi talebi sekiz gemi talebini içermektedir; birkaç yıldır ilk kez bu kadar yüksek bir sayı. Yönetimin

uzun vadeli planı, hâlâ gereken yenileme oranının altında ama son Deniz Kuvvetleri bütçesine göre bir iyileşme olan 5 yılda 39 gemi alımıdır.

Bununla birlikte, bu belirgin iyileşmede gözle görülenden azı vardır. Gemi inşası oranındaki küçük artış, 1 milyar dolara mal olan bir hücum deniz altısı veya Arleigh Burke sınıfı Aegis destroyerine veya 6 milyar dolara mal olan bir uçak gemisine kıyasla genel olarak 300-400 milyon dolara mal olan daha ucuz destek kargo gemilerinin alınmasıyla elde edilmiştir. Kongre Araştırma Dairesinin bir analizine göre, yönetim planı "Deniz Kuvvetleri destek gemilerinin dengeli biçimde yenilenmesinden daha fazla bir oranda tedarik edilen" gereksiz kargo gemilerini satın almak olabilir. Destek gemilerinin yenilenme oranı yılda 1.5'tir; yönetimin talebi 2001'de bir ve 2002 ve 2003 yılları için üçer ve 2004 ve 2005 yılları için ikişer gemiyi içermektedir.

Yönetim çok fazla ucuz destek gemisi satın alırken, denizaltı kuvvetlerinin gösterdiği gibi çok az muharip gemi almaktadır. 1997 yılında Deniz Kuvvetlerinin 72 hücumbotluk filosu operasyon gereklerini karşılamak için çok küçüktür, ancak aynı zamanda DYSGG hücum deniz altıları kuvvetinin 50 gemiye kadar indirilmesini talip etmektedir. Denizaltı kuvvetindeki bu indirimler sorunu ağırlaştırmaktadır. Deniz Kuvvetlerinin denizaltı programının yöneticisi Amiral Malcolm Fages'in geçen sene Senato'ya söylediği gibi "İhtiyaçlara bağlı bir kuvvet yapısından varlıklarla sınırlı kuvvet yapısına geçtik. Bugün 58 deniz altıya sahip olmamıza rağmen verilen tüm görevleri başarmak için çok az deniz altıya sahibiz."

Deniz Kuvvetleri hücum denizaltı filosunun kan kaybını durdurabilmesi de muhtemel değildir. Mevcut planlara göre Deniz Kuvvetleri 1990'dan 2005'e kadar olan dönem için yalnızca 10 yeni hücum deniz altısı satın alacaktır. Ancak 50 deniz altılık bir filo için bile yenileme oranı, bu süre zarfında 23-27 denizaltı tedarikini gerektirmektedir. Sonuç olarak, Deniz Kuvvetlerinin, harekata ilişkin ve stratejik ihtiyaçlarını karşılamak ve çok küçük olan filoyu muhafaza etmek için bile 13-17 gemilik bir "denizaltı inşa" açığı vardır. Yönetimin bütçe talebine göre, Deniz Kuvvetleri yılda en fazla bir hücum deniz altısı inşa etmeyi planlamaktadır. Nükleer hücum deniz altılarının hizmet ömrünü 30 yıl olduğunu varsayarsak Amerikan denizaltı filosu 2025 yılında 24 gemiye düşecektir.

Deniz Kuvvetleri'nin yüzey muharipleri denizaltı kuvvetlerinin karşılaştığı ikilemin aynısıyla yüz yüzedir: Mevcut görevleri karşılamak için çok küçüktür ve denizden atılan füze savunma sistemleri geliştikçe yüzey filosu şu an hazır olmadığı önemli yeni görevlerle karşı karşıyadır. Bunlardan ötürü Deniz Kuvvetleri, Yüzey Muharip Kuvvetinin Düzeyi Araştırması başlıklı, Dört Yıllık Savunma Gözden Geçirmesinde talep edilen 116 gemiye karşılık, yüzey muhariplerinin gerçek ihtiyacının 138 savaş gemisi olduğunu ileri süren yeni bir rapor hazırlamıştır. Karşılaştırıldığında, Deniz Kuvvetleri 1990 yılında 203 yüzey muharibine sahipti ve Bush yönetimini "Temel Güç" planı 141 gemilik bir yüzey filosu gerektirmekteydi. Geçen yıl itibariyle Deniz Kuvvetlerinin gemi inşasının, balistik füze gibi yeni misyonların ihtiyaçları hesaplanmadan bile, şu anda yaklaşık 26 ge-

milik bir "açığı" bulunmaktadır.

Deniz Kuvvetleri, 300 gemilik bir filoyu muhafaza etmek için yılda 8.6 gemilik bir gemi tedarik oranını sürdürmelidir. Yine de yönetim planlarına göre, 1993 yılından 2005 yılına kadar Deniz Kuvvetleri 85 gemi veya yılda yaklaşık 6.5 gemi satın alacaktır. Kongre Araştırma Dairesinin analizine göre nispeten dengeli oranlar, 111 geminin alınmasını gerektirmektedir. 1980'lerde çok sayıda satın alınan gemi hizmet ömrünün sonuna vardığında, Deniz Kuvvetleri hızla küçülmeye başlayacak ve 250 gemiden büyük bir filonun muhafaza edilmesi zor olacaktır. Gemiler ve denizaltılarda olduğu gibi, Deniz Kuvvetlerinin uçak filosu Reagan'ın askeri güç takviyesi yıllarında yapılan alımlarla hayatta kalmaktadır. Deniz kuvvetleri uçaklarının yaş ortalaması 16.5'tur ve bu artmaktadır. Deniz Kuvvetlerinin F-14 ve F-18 avcı uçakları yükseltilirken filonun yaşlanması destek uçakları hakkında çok şey anlatmaktadır. Deniz Kuvvetlerinin P-3C denizaltı avcı uçağını yenileme planı Orion'un ömrünü 50 yıla uzatabilir; filonun şu anda yaş ortalaması 21'dir.

Deniz Kuvvetleri'nin havadan erken uyarı komuta ve kontrol uçağı, E-2 Hawkeye ilk kez 1960 yılında üretilmişti. S-3B Viking uçak gemisi operasyonları için birçok bakımdan zorunludur; 23 yaşındadır ve artık üretilmemektedir. EA-6B Prowler şu anda değişik sınıflarda uçan tek elektronik savaş uçağıdır ve artık yalnızca bir Deniz Kuvvetleri platformu olarak değil, milli bir varlık sayılmaktadır. Müttefik Kuvvetler Operasyonu, o sırada kullanılabilir 90 EA-6B'den yaklaşık 60'ını filo-

sunda istihdam etmekteydi; mevcut Deniz Kuvvetleri planı halen mevcut 123 Prowler uçak gövdesinin tamamı, bu 1960'lar dönemi uçağına yeni bir orta kanat yerleştirerek ve elektronik sistemlerini iyileştirerek yenilemektir. Hiçbir sınıfın programında yeni bir elektronik savaş uçağı yoktur.

Tedarikin on yılı aşan bir süre askıya alınmasının sonucu olarak mevcut görevlerinin çoğunu karşılayamayacak kadar küçük olan Deniz Kuvvetleri bir modernizasyon krizine tepetaklak yuvarlanmaktadır; hakikaten, Deniz Kuvvetlerinden balistik füze savunması gibi ek yeni görevleri üstlenmesi istenirken zaten bir "modernizasyon bütçesi açığı" oluşmuştur –yüzey gemileri, denizaltılar ve uçaklarla bu açık kısa bir süre içinde 100 milyar dolara yaklaşacaktır. Daha yüksek operasyon temposu, personel ve eğitim sorunları ve yedek parça sıkıntıları Deniz Kuvvetlerinin hazırlıklılık düzeyini düşürmektedir. Nasıl ölçülürse ölçülsün, günümüzün Deniz Kuvvetleri, bırakalım geleceğin deniz savaşı paradigması dönüşümü için kendini hazırlamayı, şu anda karşı karşıya kaldığı artan sayıda görevi bile karşılayamaz durumdadır.

Yeni Konuşlandırma Modelleri

Deniz Kuvvetlerinin yeniden güçlendirilmesi gelişmiş hazırlıklılık ve sermaye yapısının yeniden düzenlenmesinden fazlasını gerektirecektir. Deniz Kuvvetlerinin yapısı ve operasyon modeli yeni stratejik gerçeklerin ışığında da yeniden gözden geçirilmelidir. Genel anlamda bu Batı Pasifik'teki operasyonlara artan bir vurguyu ve

uçak gemilerine azalan bir vurguyu yansıtmalıdır.

Yukarıda tartışıldığı gibi, Amerika'nın gelecek yüzyıldaki güvenlik stratejisinin odağı Doğu Asya'ya kayacağa benzemektedir. Bu, 20. yüzyıldaki Amerikan stratejisinin başarısını ve özel olarak, Soğuk Savaş boyunca, Avrupa'da genel olarak istikrarlı ve kalıcı barış olarak gözüken ne varsa onu yaratan NATO ittifakının başarısını yansıtmaktadır. Avrupa'nın güvenliğini sıkıştıran yeni soruna –Güneydoğu Avrupa'daki istikrarsızlıken iyi karşılık karada konuşlanmış hava kuvvetleriyle desteklenen ABD ve NATO kara kuvvetlerinin sürekli-leşmiş istikrar operasyonlarıyla verilebilir. Aynı şekilde, NATO'nun daha genişlemesinin sunduğu, Avrupa'ya daha fazla istikrar getiren yeni fırsat ilk önce tüm kara ve karada konuşlanmış hava kuvvetlerinden talepte bulunacaktır. Amerika'nın Avrupa'daki güvenlik kuşağı doğuya doğru kaydıkça, Deniz Kuvvetleri'nin Baltık Denizi, Doğu Akdeniz ve Karadeniz'de önemli bir rol oynayacak olmasına ABD ve NATO operasyonlarını kıyılarda desteklemesinin sürecek olmasına rağmen bu model kalıcı olacaktır.

Yine, Ortadoğu ve Basra Körfezi'nin bir karışıklık ve istikrarsızlık alanı olarak kalması muhtemelken, bölgede Amerikan Kara Kuvvetleri'nin ve karada konuşlandırılmış Hava Kuvvetleri'nin artan varlığı ve Deniz Kuvvetleri, bölgedeki ABD askeri varlığını ezici yükünü taşırken, 1980'lerden itibaren göze çarpan bir değişim göstermektedir. Deniz Kuvvetleri'nin Körfez ve bölgedeki operasyonlarda önemli bir ortak olarak kalacak olmasına rağmen, yük, artık diğer sınıflarla daha eşit olarak paylaştırılabilir. Önceki bölümde tarif edilen kuv-

vet durumuna göre gelecekteki Amerikan politikası halen bölgede veya civarında bulunan kuvvetleri çoğaltmalıdır. Bununla birlikte, mevcut ABD Deniz Kuvvetleri'nin kuvvet yapısı ve özel olarak uçak gemisi savaş grubu yapısı mevcut Körfez operasyonlarının ihtiyaçları tarafından yönlendirildiğinden ötürü Körfez'deki Deniz Kuvvetleri'ne azalan vurgu Deniz Kuvvetleri'nin tüm yapısı üzerinde etkisi olacaktır.

Bundan ötürü, ABD Deniz Kuvvetleri operasyonlarının yönü gittikçe Doğu Asya'ya doğru kayacaktır. Bu yalnızca bölgenin Amerikan stratejisinin tamamı ve Amerikan üstünlüğünün korunması bakımından artan öneme sahip bir harekat sahası olmasından değil, aynı zamanda deniz kuvvetlerinin en büyük katkıyı yapabileceği harekat sahası olmasından ötürü de böyledir. Yukarıda birkaç kez vurgulandığı gibi Birleşik Devletler, Güneydoğu Asya'da, bölgede, kendini belki Filipinler'de, Avustralya'da veya her ikisinde de uzun vadeli, yarı kalıcı demirleme limanıyla ortaya koyan, daha güçlü bir deniz kuvvetleri varlığını oluşturmayı –veya yeniden oluşturmayı- hedeflemelidir. Gelecek on yılda bu varlık kabaca, Japonya'da konuşlandırılmış deniz kuvvetlerine (Kitty Hawk uçak gemisi savaş grubu ve Belleau Wood deniz amfibi hazır grubu etrafında konuşlandırılmış 17 gemi) eşit hale getirilmelidir. En uygunu, bu ileri konuşlandırılmış kuvvetlerin, hem Japonya'da hem de nihayetinde Güneydoğu Asya'da, ek yüzey muharipleriyle arttırılmasıdır: Aslında, şu anda Birleşik Devletlerin Batı Kıyısında konuşlandırılmış uçak gemisi savaş gruplarından biri Doğu Asya harekat sahasına kaydırılmalıdır.

Deniz Kuvvetleri, dönüşümlü olarak yukarıda belirtildiği gibi, ABD Deniz Kuvvetleri'nin büyük kısmını oluşturmaktadır; mevcut filonun büyüklüğü, bölge kurmay başkanlarının, 1997 Dört Yıllık Savunma Gözden Geçirmesinde belirlendiği şekliyle, mevcut ihtiyaçları tarafından dikte edilmektedir. Deniz Kuvvetleri ve Savunma Bakanlığı varlığı esas olarak uçak gemisi savaş grubu olarak tanımlamaktadır. Şu anda yaklaşık üç uçak gemisini konuşlandırılmış tutma ihtiyacı on bir uçak gemilik (artı bir eğitim uçak gemisi) tüm yapıya denk gelmektedir. Gerçekte, Deniz Kuvvetleri Japonya'da üslenmiş kuvvetleri denizde olmadığında bile "görevli" saydığından, yapının konuşlandırılmış kuvvetlere oranı fiilen daha yüksektir. Dahası, transit zamanlarından ve diğer etkenlerden dolayı Basra Körfezi'nde konuşlandırılmış uçak gemisi oranı yaklaşık beşte birdir.

Uçak gemileri ve deniz amfibi gruplarının bileşiminin komutanlara eşsiz ve yüksek kapasiteli bir seçenekler dizisi sunmasına rağmen, Deniz Kuvvetleri'nin her şeye uygun tek boyut yaklaşımının şu anda ABD kuvvetleri tarafından varsayılan her beklenmedik duruma veya üstlenilen her göreve uygun olduğu o kadar da kesin değildir. En başta, barış zamanında uçak gemilerine duyulan ihtiyaç, "bayrak gösterme" görevleri yeniden değerlendirilerek azaltılmalıdır. Deniz Kuvvetleri, yukarıda alıntılandığı gibi, Amerika'nın müttefiklerine güven vermek ve potansiyel hasımlarının gözünü korkutmak için "sahnede bulunma meselelerini" ileri sürmekte haklıdır. Ancak Amerika'nın, özellikle Avrupa ve Basra Körfezi'ndeki –veya Kore'deki- stratejik çıkarları daha iyi anlaşıldığında ve

kalıcı olması için, kuvvetleri kıyılarda konuşlandırma kabiliyeti deniz kuvvetlerinin hazır bulunma ihtiyacını dengeler. Daha önemlisi, uçak gemilerinin savaştaki rolü kesinlikle değişmektedir. Uçak gemisi uçakları deniz operasyonlarında hâlâ büyük bir rol oynamakla birlikte, bu rol göreli olarak daha az önemli hale gelmektedir. Amerikan ordusu tarafından Soğuk Savaş sonrası operasyonları üzerine yapılan bir inceleme tek bir bariz etkeni açığa çıkartacaktır: Uçak gemileri neredeyse daima tali bir rol oynamaktadır. Panama'daki Haklı Neden Operasyonu neredeyse tamamen bir Kara ve Hava Kuvvetleri operasyonuydu. Geçen on yılın en büyük operasyonu olan Körfez Savaşı tüm sınıflardan önemli öğeleri içermekteydi ancak hava harekatı esas olarak bir Hava Kuvvetleri şovuydu ve kara savaşında merkezi rolü Kara Kuvvetleri oynamıştı. Savaş sonrası uçuşa yasak bölge operasyonları nadiren Deniz Kuvvetleri uçaklarını içermektedir, ancak onların rolü, bu operasyonlardaki sortilerin çoğunda uçan Hava Kuvvetleri birimlerinin yükünü azaltmaktır.

Deniz kuvvetleri Irak'a karşı düzenli hücumlara da katılmıştır ama bunların en büyüklerinden biri olan 1998 Aralık'ında yapılan Çöl Tilkisi Operasyonu sırasında Deniz Kuvvetleri uçakları belli hedeflere erişim menzilinde değildi veya iyi savunulmuş hedeflere karşı kullanılmadı. Bunlar artık neredeyse tamamen hayalet uçaklar veya güdümlü füzelerle halledilen görevlerdir. Benzer şekilde, Müttefik Kuvvetler Operasyonu sırasında Deniz Kuvvetlerinin uçakları takviye rolü oynamıştır. Ve, elbette Deniz Kuvvetleri birimleri Bosna ve Kosova'daki barışı koruma görevlerinde önemli bir

rol oynamamıştır.

Deniz ve uçak gemisi kuvvetlerinin özel olarak baş rolü oynadıkları son zamanlardaki tek operasyon aynı zamanda Deniz Kuvvetlerinin geleceği açısından fikir vericidir: 1996 yılındaki Çin "füze ablukası" sırasında iki uçak gemisi savaş grubunun Tayvan sularına gönderilmesi. Birkaç etken belirtmeye değerdir. İlki, krizin Doğu Asya'da, Pasifik Okyanusu'nun batısında meydana gelmesidir. Bundan ötürü, karşılık vermek üzere Deniz Kuvvetleri tek başına konuşlandırılmıştır. Bu, yalnızca Yedinci Filonun bunu ilk önce yapmasından ötürü değil, aynı zamanda kara kuvvetlerinin ve karada konuşlandırılmış uçakların bölgeye gönderilmesi ve bunun sürdürülmesi zor olacağından ötürü böyledir. İkincisi, potansiyel düşman Çin'di. Pentagon'un Doğu Asya'daki büyük cephe savaşının –kara kuvvetlerinin ve karada konuşlandırılmış uçakların yine en önemli rolü oynayacağı- Kore'de odaklanacağını düşünmesine rağmen Tayvan krizi belki de uzun erimli geleceğin en önemli göstergesidir. Üçüncü bir sorunun kolay bir cevabı yoktur: Bu uçak gemisi savaş grupları düşmanlıkların artması ve patlak vermesi halinde gerçekten ne yapabilecektir?

Çinliler füzeleri gerçekten Tayvan'a hedeflemiş olsaydı, savaş gruplarındaki kruvazör ve destroyerlerdeki Aegis hava savunma sistemlerinin etkili bir savunma sağlayabileceği şüphelidir. Çin kuvvetlerine karşı uçak gemisi uçakları veya güdümlü füzeler tarafından yapılacak cezalandırma saldırıları ikinci ancak sorunlu bir seçenek olabilirdi. Ve, son zamanlarda başka yerlerde yapılan saldırı operasyonlarında olduğu gibi, ilk saldırılar kesinlikle özel olarak güdümlü füzeleri veya belki de

güdümlü füzeler ve karada konuşlandırılmış hayalet uçakları kullanmalıdır.

Bundan ötürü, Pasifik'in batısındaki, uçak gemisi dahil, deniz varlığı artırılmalıdır; Deniz Kuvvetleri hazır bulunma görevlerinin çoğunu kruvazörler, destroyerler ve diğer yüzey muhariplerinin yanı sıra deniz altıların etrafında konuşlanmış diğer türden savaş gruplarıyla yapmaya başlamalıdır. Gerçekten de Deniz Kuvvetlerinin, takviye unsurları olarak uçak gemilerini ve deniz uçaklarını kullanan, çok sayıda denizde ve bölgesel sıcak noktalara yakın konuşlandırılmış güdümlü füze platformuna ihtiyacı daha iyi anlaması gerekmektedir.

Dahası, Avrupa ve Körfez harekat sahasında deniz kuvvetleri uçaklarına duyulan ihtiyacın azalması Atlantik filosundaki uçak gemisi unsurlarının azaltılabileceğini düşündürtmektedir. Bundan dolayı, yukarıda önerilen iki ileri konuşlandırılmış uçak gemisi grubuna ek olarak Deniz Kuvvetleri ayrıca demirleme limanı Birleşik Devletlerin batı sahilinde olan üç aktif ve bir ihtiyat uçak gemisini ve üç uçak gemilik Atlantik filosunu bulundurmalıdır. Bu, toplamda üç uçak gemisinin azaltılması anlamına gelmektedir.

Bununla birlikte uçak gemilerinin sayısındaki azalma, uçak gemisinin tüm savaş grubu içindeki lojistik işlevlerini telafi etmek üzere yüzey muharipleri, denizaltılar ve destek gemileri sayısındaki artışla dengelenmelidir. Yukarıda belirtildiği gibi, yüzey filosu mevcut ihtiyaçları karşılamak için çok küçüktür ve denizde konuşlandırılmış balistik füze savunması ihtiyaçlarını karşılamak üzere genişletilmelidir.

Ayrıca Deniz Kuvvetlerinin fırkateyn filosunun uzun vadede yetersiz olması muhtemeldir ve hazır bulunma ve diğer daha küçük beklenmedik durum görevlerine karşılık vermek için daha küçük ve basit gemilere duyulan ihtiyaç Deniz Kuvvetleri tarafından incelenmelidir. Harekat sahasındaki füze savunmalarında önemli bir rol oynamak dahil, denizdeki Amerikan güvenlik kuşağında devriye gezme 150 gemilik bir yüzey muharip filosu gerektirebilir.

Deniz Kuvvetlerinin hücum denizaltıları gücü de genişletilmelidir. İstihbarat toplama görevleri ve güdümlü füze platformları gibi gerçek denizaltı ihtiyaçlarının çoğu DYSGG sırasında tam olarak dikkate alınmazken –ve uçak gemisi kuvvetindeki değişiklikleri telafi etmek için denizaltı ihtiyaçlarının nasıl değişebileceğini anlamak için biraz daha alacakken- yapılan bir hesaplamayla şu anda planlanan 50 gemilik bir filo çok küçüktür.

Bununla birlikte, yüzey muhariplerinde olduğu gibi, filonun büyüklüğünü artırma ihtiyacı kabiliyetlerini geliştiren yeni sınıf gemilerin kullanılmaya başlanması ihtiyacıyla rekabet etmelidir. Mevcut ve planlanmış hücum denizaltılarının (yeni balistik füze deniz altılarından hiç söz etmezsek bile) gelecekteki talepleri karşılamaya yetecek kadar esnek olacağı belirsizdir. Deniz Kuvvetleri denizaltı ihtiyaçlarını yalnızca mevcut görevlerinin değil, gelecekteki olası görevlerine kapsamlı bir bakışın ışığı altında yeniden değerlendirmelidir.

Son olarak, uçak gemilerinin azaltılmasına deniz kuvvetleri filosunda orantılı bir indirim eşlik etmemelidir. Zaten, Deniz Kuvvetleri, yalnızca 10 uçak filosu bulun-

durmaktadır; bu, Deniz Kuvvetlerinin uçaklarının hızla yaşlanması dikkate alındığında mevcut uçak gemisi filosunun yapısı için çok küçüktür. F-14 gibi daha yaşlı avcı uçakları yeni hücum görevleri üstlenmiştir ve birden fazla misyona sahip F/A-18 beklenenden daha yüksek kullanım oranlarına ve daha baskılı kullanımlarına bağlı olarak hızlı yıpranmaktadır. Deniz Kuvvetleri bugün yalnızca uçak gemisi satın alımını durdursa bile, mevcut savunma bütçelerinde zaten programlanmış olan CVN-77'nin inşa edildiğini varsayarak 2025 yılına kadar dokuz uçak gemisini muhafaza edebilir. Deniz Kuvvetlerinin uçak filosunda olduğu gibi, daha küçük bir uçak gemisi filosu, limandayken muharebe için daha yüksek bir hazırlıklılık düzeyiyle muhafaza edilmelidir.

Deniz Piyadeleri: 'Geleceğe Dönüş'

Geçen yüzyılın görece sorunsuz yılları için, Birleşik Devletler tüm ülkeler arasındaki en büyük deniz piyadesi takviyesini bulundurmuştur. Kanunun şart koştuğu üç tümenlik yapısıyla ve 170.000 kişiden daha büyük bir kuvvetle ABD Deniz Piyadeleri, birkaçı dışında dünyadaki kara ordularının hepsinden daha büyüktür. Deniz Kuvvetleriyle yakın ilişkisi –kendi çok gelişkin hava kuvvetinden hiç bahsetmesek bile- Deniz Piyadelerine olağanüstü esneklik ve muharebe gücü vermektedir. Soğuk Savaşın bitmesinden bu yana yaklaşık yüzde 15 azaltılmışken Deniz Piyadelerine, özellikle özel operasyonlar için ve son zamanlarda kimyasal ve biyolojik saldırılara yanıt vermek için yeni vasıflar eklenmiştir. Bu çok yönlülük, cezalandırıcı görevlendirme programıyla birlikte, Deniz Kuvvetlerini Ame-

rika'nın küresel etki ve askeri üstünlüğünü korumak için değerli bir araç yapmıştır; denizdeki Deniz Piyadeleri kriz zamanlarında görece hızlı yanıt verebilir, gene uzatılmış sürelerde kıyılarda aylak aylak dolaşabilir.

Ancak bu büyük Deniz Piyadeleri Birleşik Devletler gibi bir dünya gücü için eşsiz değere sahipken bile, Deniz Piyadelerinin Amerika'nın askeri üstünlüğü için gerekli tüm kabiliyetler içinde yalnızca bir boşluğu doldurmaktadır. Deniz Piyadeleri, Kara Kuvvetlerinin gelişmiş ve sürdürülebilir kara gücü vasıflarından, Hava Kuvvetlerinin yüksek performanslı, hassas vuruş kabiliyetinden yoksundur ve Deniz Kuvvetleriyle ortaklığı yoktur; bu ateş gücünü azaltmaktadır. Deniz Piyadelerinin eski sağlığını yeniden kazanması yalnızca korkunç derecede ihtiyaç duyulan yeni teçhizatın alınmasını ve Deniz Piyadelerinin gücünün yeniden yaklaşık 200,000 deniz piyadesine çıkarılmasını gerektirmez, aynı zamanda kendisinin merkezi deniz piyadesi görevine odaklanmasına –Amerikan güvenlik stratejisi için yenilenmiş öneme sahip bir göreve- bağlıdır.

Özel olarak, Deniz Piyadeleri, Deniz Kuvvetleri gibi, Güneydoğu Asya dahil Doğu Asya'daki gerekli operasyonların odağında yer almalıdır. Bu Deniz Piyadeleri için birçok bakımdan "geleceğe dönüş" misyonu olacaktır; Deniz Piyadeleri iki dünya savaşı arasındaki dönemde yaptığı amfibi çıkartmalar ve operasyonlardaki uzmanlığını oluşturan yenilikçi düşünceyi hatırlamalıdır. Bu yine, Deniz Piyadelerinin Soğuk Savaşın son yıllarında edindiği mevcut kapasitesinin –örneğin, ağır tanklar ve ağır silahlar- bir kısmını boşaltmasını gerektirecektir. Bu aynı zamanda Deniz Piyadelerinin, gelişmiş ortak operasyonlar için gereken iletişim, veri hatları ve diğer sistemleri ge-

liştirerek ve elbette daha sık ortak tatbikatlar yaparak diğer sınıflarla, özellikle Kara ve Hava Kuvvetleriyle birlikte daha iyi çalışabilme kabiliyetini kazanmasını gerektirecektir. Bu yeni misyonlar ve ihtiyaçlar, özellikle Deniz Piyadelerine genişletilmiş operasyon menzili verecek olan V-22 Osprey "eğik pervaneli" uçağının edinilmesi, Deniz Piyadelerinin modernizasyonu ihtiyacını arttıracaktır. Dönüşüm bölümünde daha ayrıntılı tartışılabileceği gibi Deniz Piyadeleri gelecekteki çatışmalarda yüzey gemilerinin artan isabet alma ihtimaline artık karşılık vermeye başlamalıdır. Eşsiz ve değerli rolünü sürdürmek için Deniz Piyadeleri:

Doğu Asya'da ikinci bir Deniz Piyade Keşif Biriminin (DPKB) ileri konuşlandırılmasına izin verecek şekilde genişletilmelidir. Bu DPKB, yukarıda tarif edildiği şekilde yeniden konuşlandırılacak Deniz Kuvvetleri uçak gemisi savaş grubuyla birlikte Güneydoğu Asya'da konuşlandırılmalıdır.

Benzer şekilde Deniz Piyadeleri birimlerindeki personel durumunu, özellikle de eğitime tabi konuşlandırılmamış birimlerini iyileştirmek üzere kuvvetini yaklaşık 25.000 kişi artırmalıdır.

Özellikle Deniz Piyadelerinin operasyonlarına diğer sınıfların ateş desteğini içeren daha iyi müşterek operasyonları yapabilme kabiliyetini arttırmak için daha büyük piyade gücüne sahip hafif birimler oluşturmak üzere yeniden düzenlenmelidir. Deniz Piyadeleri, marjinal vasıflarını gidermek için birim ve kuvvet yapısını gözden geçirmelidir.

Gemiden kıyıya manevrayı kabiliyetini iyileştirmek ve taktik hareket ve menzilini artırmak için V-22 uçaklarının ve İleri Amfibi Saldırı Aracının alımını hızlandırmalıdır.

Deniz Piyadelerinin Durumu

Kardeş deniz kuvvetleri gibi Deniz Piyadeleri de üstesinden gelebileceğinden fazla görevden ve kaynak yokluğundan olumsuz etkilenmektedir. Deniz Piyadeleri komutanları Deniz Piyadelerinin modernizasyon sorunlarını vurgulamaya eğilimli olmasına rağmen, fiilen görevlendirilmemiş birimlerin eğitim ve hazırlıklılığı da dibe batmaktadır. Deniz Kuvvetlerinin Körfez Savaşına büyük katkı yapan büyük kuvvetleri yerleştirme kabiliyeti giderek şüpheli hale gelmektedir. Kurmay başkanları arasında emekli Deniz Piyadeleri Kurmay Başkanı Charles Krulak kendi sınıfının milli askeri stratejide talep edilen görevleri yerine getiremeyecek durumda olduğu alenen ilk kabul eden kişidir.

Deniz Kuvvetleri gibi Deniz Piyadeleri de, dönüşümlü hazırlıklılığın bedelini kıyı eğitimi, modernizasyon ve yaşam kalitesi olarak ödemiştir. Deniz Piyadelerinin liderleri Deniz Piyadelerinin teçhizatının yaşından kaynaklanan soruna fazlasıyla vurgu yapmaktadır: Emekli olmadan kısa bir süre önce Krulak "Bugünkü sorunlarımız kıt kaynaklarla –deniz piyadesi, para, malzeme- eski teçhizatlarımızı ve silah sistemlerimizi çalışır halde tutmak için uğraşmış ve uğraşıyor olduğumuz gerçeğinden kaynaklanmaktadır," diye açıklamıştır. Deniz Piyadelerinin teçhizatlarının çoğu hizmet ömrünün çok ötesinde kullanılmaktadır. Deniz Piyadelerine ait bu sistemlerin ömrünü uzatmak

üzere programlara fazlasıyla yatırım yapmasına rağmen teçhizatın kullanılabilirlik oranları sınıfın genelinde düşmektedir. Deniz piyadelerinin teçhizatı, tuzlu suyun metaller ve elektronik cihazlar üzerindeki yıpratıcı etkisine bağlı olarak diğer birimlere nazaran daha hızlı aşınmaktadır. Deniz piyadelerinin teçhizatının görece modern bir parçası olan Hafif Zırhlı Araç bile bu etkiyi hissetmektedir. 1995 yılında Deniz Piyadeleri Hafif Zırhlı Araç üzerinde bir "Muayene Et, Yalnızca Gerektiğinde Onar" programını başlattı ve araç başına maliyette yüzde 25 ve onarım gerektiren araçlarda yüzde 46'lık bir artış sağladı. Bazı Deniz Piyadesi birimleri için en büyük güçlük, onarım ve geri kazanma sırasında bile parçaların bulunabilirliğiydi. Kuzey Carolina'daki Lejeune Kampında bakım subayları ve gedikli erbaşlar, taburun Yüksek Hareket Yetenekli Çok Amaçlı Tekerli Araçları (YHÇATA) gibi kullanılamaz araçların parçalarını almak için yakınlardaki Fort Bragg'a günlük olarak gitmekteler. Kısmi olarak, çünkü Deniz Kuvvetleri YHÇATA'nın artık Ordu için üretilmeyen en eski türüne sahip; gerekli bir parçayı tedarik etmek için bulunan en yaygın çözüm 82. Hava İndirme Tugayıyla takas yapmak.

Deniz Kuvvetlerinin asıl kaygısının yine teçhizat olmasına rağmen, diğer sınıfları kasıp kavuran personel ve eğitim sorunlarına pek de bağışık değildir. Yalnızca geleneksel altı aylık deniz görevlerinin zahmetli takvimiyle değil, aynı zamanda beklenmedik görevlerin artan yüküyle karşı karşıya kalındığından görevlendirmeler arasında "hazırlıksızlığın banyo küveti" derinleşmekte ve bu hızla artmaktadır. Deniz Kuvvetleri gibi Deniz Piyadeleri de kıyıdaki eğitimlerini özellikle birimleri hazırlıksızlığının yapı

taşları olan temel bilgi eğitimlerini azaltmak zorunda kalmıştır. O zaman bile diğer birimlere eğitimde yardım etmesi veya tatbikatlara katılması için daha küçük birimler halinde görevlendirilmesi gerekebilir. Genellikle Deniz Piyadelerinin birimleri, geçmişte göreve hazırlıklılığın temeli olan büyük canlı ateş ve manevra tatbikatları için kuvvetinin altında birimleri göndermek zorunda kalacaktır. Dahası büyük Deniz Piyadesi birimleri geçmişte sahip oldukları piyade gücünden yoksundur. Deniz Piyadesi taburlarındaki asker sayısı, Dört Yıllık Savunma Gözden Geçirmesinde belirtildiği gibi 197 binden 172 bine azaltıldığından geçmişte olduğundan daha az ere sahiptir; tümenlerdeki piyade taburlarının sayısı 11'den 9'a; tümenlerdeki personel sayısı 19.161'den 15.186'ya indirilmiştir.

Deniz Bakanlığı ve Deniz Piyadelerinin Bütçeleri

Başkan Clinton'un 2001 yılı bütçe talebi Deniz Kuvvetleri için 91.7 milyar dolardı (Bu rakam Deniz Kuvvetlerinin ve Deniz Piyadelerinin finansmanını içermekteydi). Bu rakam, ilk sahici Soğuk Savaş sonrası bütçesi olan 1992 yılındaki 107 milyar dolarlık Deniz Bakanlığı bütçesinden keskin bir düşüş olan 2000 yılı için Kongrenin onayladığı 87.2 milyar dolara göre bir artıştı.

Deniz Bakanlığı'nın tedarik bütçesindeki azalmada aynı şekilde dramatikti. 2000 yılı için yönetimin Deniz Bakanlığı ve Deniz Piyadeleri için toplam tedarik talebi 22 milyar doların biraz altındaydı; "tedarikin askıya alınmasının" zirvesi olan 1994-1997 yılları arasında kalan bölümün tedarik bütçeleri ortalama yalnızca 17 milyar dolardı. Aksine, Bush yılları sırasında Deniz Bakanlığı'nın

tedariki ortalama 35 milyar dolardı; Reagan'ın askeri kuvvetleri takviye yıllarında –Deniz Bakanlığı'nın büyüklüğünün yeniden genişletilmesi gereği verili olduğunda, göreli bir karşılaştırmayla- Deniz Bakanlığı'nın tedarik bütçeleri ortalama 34 milyar dolardı.

Deniz Bakanlığını yukarıda tanımlandığı şekilde yeniden düzenlemek ve yapılandırmak için Deniz Bakanlığının toplam harcaması 100-110 milyar dolar düzeyine yükseltilmelidir. Bu son Bush yönetimi tarafından beklenen harcama düzeylerini biraz aşmaktadır ki gemi ve denizaltı inşası çabalarını hızlandırmak için gereklidir. Birkaç yıl sonra bu miktar uçak gemisi inşasındaki moratoryumla ve Joint Strike Fighter programının durdurulmasıyla kısmen dengelenebilir. Yine de açık denizlere hakim olan bir Deniz Kuvvetlerini sürdürebilmek, kıyıdaki müşterek operasyonlarda etkili saldırı gücünü sağlamak ve geleceğin deniz savaşı için kendisini dönüştürmek, kısacası ABD'nin denizdeki üstünlüğünü koruyabilmek Deniz Bakanlığı bütçelerinde marjinal artışlardan çok daha fazlasını gerektirecektir.

Yarının Egemen Gücünün Yaratılması

GELECEK ON YILLARDA AMERİKA'NIN ÜSTÜNLÜĞÜNÜ korumak için Savunma Bakanlığı yeni teknolojiler ve harekat kavramlarıyla deneyler yaparak çok daha atak davranmalı ve ortaya çıkmakta olan askerlikteki devrimi kullanmanın yollarını aramalıdır. Özel olarak bilgi teknolojileri modern askeri sistemlerin daha belirgin ve önemli bileşenleri haline gelmektedir. Bu bilgi teknolojileri, dünyanın genelinde olduğu gibi askerlikte de aynı türden dönüştürücü etkilere sahip. Bu askeri dönüşümün sonuçları, savaşın nasıl yapılacağı, savaş alanında hangi türden silahların hakim olacağı ve kaçınılmaz olarak, hangi ulusların askeri üstünlüğü kullanacaklarına ilişkin derin olası etkileri olacaktır. Birleşik Devletler bu dönüşümü yönlendirmenin her türlü imkanına sahiptir. Gerçekten de 1980'lerin askeri kuvvetleri takviyesi sırasında elde edilen kabiliyetlerdeki gelişmeler askerlikte bir devrimin elinde

olduğunun ipuçlarını verdi, Çöl Fırtınası Harekatı sırasında da bu doğrulandı. Askeri dönüşüm süreci aynı zamanda Amerika'nın karşıtlarına yeni beceriler geliştirme ve bunun sonucunda ABD askeri üstünlüğüne yeni meydan okumaların oluşmasına fırsat verecektir.

Üstelik, sınırlı bütçelerle ve sıkıştıran mevcut görevlerle Pentagon son yıllarda deney ve dönüşümün finansmanına yer bırakmadığını görmektedir. Geçen on yılda askeri araştırma ve geliştirmeye yapılan harcamalar çarpıcı şekilde azalmıştır. Hakikaten 1980'lerin ortasında, Savunma Bakanlığı, esas olarak mevcut kuvvetleri artırma ve geleneksel silah sistemlerini yenileme çabası olan Reagan döneminin askeri kuvvetleri takviyesi sırasında araştırma harcamaları toplam Pentagon bütçesinin yüzde 20'sini temsil etmekteydi. Tam aksine günümüzdeki araştırma geliştirme hesapları, savunma harcamalarının yalnızca yüzde 8'idir. Ve hatta bu azaltılmış toplam esas olarak mevcut silahların yükseltilmesi içindir. Temel araştırma geliştirme harcamalarında artış olmaksızın Birleşik Devletler RMA'yı kullanamaz ve gelecekteki savaş alanlarında teknolojik avantajını koruyamaz.

Dönüşümdeki herhangi bir ciddi çaba, daha büyük, ABD milli güvenlik stratejisi, askeri misyonlar ve savunma bütçeleri çerçevesinde yapılmalıdır. Birleşik Devletler yeni teknolojikleri ve harekat kavramlarıyla denemeler yaparken kolayca bir "stratejik duraklama" ilan edemez. Veya Amerika'nın ve müttefiklerinin çıkarlarını ayıracak bir dönüşüm stratejisi izleme yolunu seçemez.

Yalnızca Birleşik Devletlerdeki kuvvetleri için bece-

rileri tasarlayan ve ileri üsleri ve hazır bulunmayı feda eden bir dönüşüm stratejisi daha kapsamlı Amerikan politikasının hedefleriyle çelişebilir ve Amerika'nın müttefiklerini müşkül duruma düşürebilir. Dahası, dönüşüm süreci devrimci değişiklik getirse bile muhtemelen uzun zaman alacaktır ve bazı felaket getiren ve katalize eden –Pearl Harbor gibi- olaylardan yoksundur. İç politika ve sanayi politikası, tıpkı mevcut görevlerin ihtiyaçları gibi, dönüşümün hızını ve içeriğini biçimlendirecektir. Bu raporda tavsiye edildiği ve askeri teknolojinin belirgin yönüyle haklılaştırıldığı gibi uçak gemisi üretimini askıya alan ve iptal eden bir karar büyük yükselmeye neden olacaktır. Aynı şekilde bugün üretime giren sistemler –örneğin, F-22 savaş uçağı- gelecek on yıllarda da sınıfların envanterlerinde olacaktır. Bu sürecin akıllıca yönetimi, mevcut paradigmadaki silahların üretiminin durdurulması ve radikal biçimde yeni tasarımlara geçişin doğru zamanını kararlaştırmaya ilişkin daha kapsamlı içerecektir. Bazı programlarla ilişkilendirilen harcamalar daha büyük dönüşüm sürecine yolunu tıkayabilir – Joint Strike Fighter programı, yaklaşık 200 milyar dolarlık bir toplamla makul olmayan bir yatırım gibi gözükmektedir. Nitekim bu rapor, gelecek on yıllarda iki aşamalı değişim sürecini –geçiş ve dönüşümsalık vermektedir.

Genel olarak, Amerika'nın küresel liderlik stratejisinin ihtiyaçlarıyla tutarlı olarak Amerika'nın askeri üstünlüğünün korunması, yarının ABD Silahlı Kuvvetleri üç yeni görevi karşılamalıdır:

Küresel füze savunmaları. Birleşik Devletleri, müttefiklerini ve ileri konuşlanmış üslerini koruyabilecek, sınır-

lı saldırılara karşı bir ağ oluşturulmalıdır. Bu kara, deniz, hava ve siber uzay bileşenlerini içeren kademeli bir sistem olmalıdır.

Uzay ve siber uzayın kontrolü. Geçmişte küresel güçleri açık denizlerin kontrolü ve uluslararası ticaretin korunması olarak tanımlandığı gibi, gelecekteki dünya gücü olmanın temeli de yeni "uluslararası ortak noktalar"ın kontrolü olacaktır. Kendisinin ve müttefiklerinin uzaydaki ve "bilgi alanındaki" çıkarlarını koruyamayan bir Amerika küresel politik liderliğini kullanmakta zorluk çekecektir.

Konvansiyonel kuvvetlerin dönüşümü için iki aşamalı bir stratejinin izlenmesi. "Askerlikteki devrimin" kullanılmasında, Pentagon ABD kuvvetlerinin ebedi görevleri tarafından yönlendirilmelidir. Bu sürecin iki aşaması olacaktır; mevcut ve yeni sistemleri birlikte kullanan geçiş ve yeni sistemleri, organizasyonları ve harekat kavramlarını kullanan gerçek dönüşüm. Bu süreç yeni roller ve misyonlar için rekabet eden sınıflar ve sınıfların müşterek operasyonlarıyla birlikte rekabetçi bir yaklaşıma sahip olmalıdır. Başarılı bir dönüşüm süreci, bütçeleri ve belirli misyonlar için kaynakları birbirine bağlayan yetenek ve sorumluluğuyla, Savunma Bakanlığı'ndaki kurumlar olan sınıflara bağlanmalıdır.

Füze Savunmaları

1991 yılındaki Basra Körfezi savaşından bu yana, bir Irak Scud füzesi, savaştaki en büyük kayıplardan birine neden olarak, içinde Amerikan askerlerinin uyumakta olduğu bir

Suudi deposunu vurduğunda; İsrailli ve Suudi vatandaşlarının Scud saldırılarının gece teröründe gaz maskeleri giydiğinde ve "Scud Avı"nın ABD uçaklarının büyük kısmını meşgul eden anlaşılmaz bir oyun olduğu kanıtlandığında balistik füzelerinin değeri Amerika'nın karşıtları için açık hale gelmiştir. Füzelerine nükleer, biyolojik veya kimyasal silahları taşıyan savaş başlıkları takıldığında zayıf bölgesel güçler bile, konvansiyonel kuvvetler dengesine bakılmaksızın inanılır caydırıcılığa sahip olacaktır. CIA'ya göre, ABD'nin müttefiklerini ve yurtdışındaki kuvvetlerini tehdit edebilecek "balistik füzelere halen sahip veya bu füzeleri geliştiren" birkaç rejimin –Kuzey Kore, Irak, İran, Libya ve Suriye- Amerika'ya karşı derin düşmanlığının nedeni budur. Ve Kuzey Kore, Amerika'nın anavatanını vurabilecek füzeleri konuşlandırmanın eşiğindedir. Söz konusu kabiliyetler Amerikan barışına ve bu barışı koruyan askeri güce karşı endişe verici bir meydan okumayı göstermektedir.

Bu silahların jeopolitik ve stratejik avantajları bu kadar belliyken ve bu kadar kolayca elde edilirken ortaya çıkmakta olan bu tehdidi geleneksel sınırlama anlaşmalarıyla kontrol etme imkanı sınırlıdır. Clinton yönetiminin diplomasisi, tehditleri ve yalvarmaları önce Hindistan'ın ve ardından Pakistan'ın nükleer kapasitesini göstermesini engelleyemedi. 1987 Füze Teknolojisi Kontrol Rejimi gibi resmi uluslararası anlaşmaların, ABD yaptırımlarıyla desteklendiğinde bile, son tahlilde füzelerin çoğalmasını durdurmak için yapabileceği çok şey yoktur; yönetim silahları sınırlandırma politikalarına daha büyük bölgesel ve ülkeye özgü hedeflere tabi kılmayı tercih etmiştir. Nitekim, Başkan Clinton 1998 Haziranında yasal yaptırımları, Pe-

kin'e yaptırım uygulamanın yasal gereklerinden kaçınmak için kendisini Çin'in Pakistan'a balistik füzeleri vermesi hakkındaki istihbarat kanıtlarını "tahrif "etmeye" zorlayacak kadar katı olduğunu üzüntüyle dile getirdi.

O sırada yönetimin 1972 yılında Sovyetler Birliği'yle yaptığı Anti-Balistik Füze Anlaşması kullanışlı balistik füze savunmalarının gelişmesini engellemekteydi. Bunun yansıması büyük bütçe kesintilerinde görülüyordu; 1990'ların sonunda füze savunmaları için planlanan harcama, uzayda konuşlanmış önleme uçakları üzerindeki çalışmalar durdurularak, ulusal füze savunma sisteminin fonlarında yüzde 80 oranında ve harekat sahası savunmalarında yüzde 30 oranında kesinti yapılarak yarı yarıya azaltılmıştı. Arıca, yönetim tam da tekil programlar umut vaat ettiği sırada fonları kesmişti. Yalnızca –aslında füze savunması için değil esas olarak jet savaş uçaklarına karşı hava savunması için tasarlanmış olan- Patriot füzeleri gibi zaten mevcut sistemlerin yükseltilmesi genellikle kendi seyrinde devam etmiştir.

Bunların içinde en yıkıcı olanı 1993 yılında "Parlak Çakıltaşları" projesinin iptal edilmesiydi. Reagan dönemindeki "Yıldız Savaşları" çabasının bu mirası, –tuzaklarla çevrelenmiş tekil savaş başlıklarını hedeflerine varacakları son noktada vurmaya nazaran tercih edilir olması- uçuşlarının başında veya ortalarında balistik füzeleri imha edebilecek uzayda konuşlandırılmış bir önleme uçağının geliştirilmesinin uygulanabilir hale gelecek kadar olgunlaşmıştı. Ancak uzayda konuşlandırılmış bir sistem Anti-Balistik Füze Anlaşmasını ihlal edebileceğinden ötürü yönetim, etkili olmadan daha masraflı olabilecek bir karada ko-

nuşlanmış önleme uçağı ve radar sistemi üzerinde ilerlemeyi seçerek "Parlak Çakıltaşları" projesini öldürdü.

"Terminal" karada konuşlanmış önleme uçaklarının daha genel bir füze savunmaları mimarisinin bir öğesi olduğu yolunda bir görüş varken öncelik sıralamasında en başta değil en sonda yer almayı hakketmektedir. Herhangi bir füze savunması ağındaki ilk unsur, düşman balistik füzelerini atılır atılmaz anlayabilecek algılayıcılara sahip gözetim uyduları galaksisi olmalıdır. Bir füze izlenip hedeflenir hedeflenmez bu bilgi, önleme uçaklarıyla doğrudan bağlantıları olan dünya çapında bir komuta kontrol sistemi aracılığıyla anında yayılmalıdır. Harekat sahası erimindeki balistik füzelerin özel sorunlarına karşılık vermek için harekat sahası düzeyindeki savunmalarda kademelendirilmelidir. Uzayda konuşlanmış sistemlere ek olarak, bu harekat sahası sistemleri, zaten yerinde olan harekat sahası sistemlerini takviye etmek için sorunlu noktalara konuşlandırmaya olanak vermek üzere veya savunmalarda bulunan boşlukları kapatmak üzere hem karada hem de denizde konuşlandırılmış önleme uçaklarını içermelidir. Ayrıca, bunlar üst düzey, "harekat sahası genelini" kapsamanın yanı sıra değerli hedeflerin ve kuvvetlerin "savunma noktasına" yakınlaşmayı sağlamak üzere "iki kademeli" olmalıdır.

Mevcut programlar, her bir bileşenin, özellikle üst kademenin, Deniz Kuvvetleri Harekat Sahası Geneli Programı olarak bilinen denizde konuşlandırma çabalarının finansmanı yetersiz olmasına rağmen harekat sahası füze savunmasına kademeli yaklaşım için gerekli yoğunluğu sağlayabilir.

Nokta savunması Patriot Gelişmiş Kapasite, Düzey 3

veya Patriot hava savunma füzesinin PAC-3 sürümüyle ve mevcut standart hava savunma füzesi ve Aegis radar sisteminin bir yükseltmesi gibi olan Deniz Kuvvetleri Saha Savunması sistemi tarafından sağlanacaktır. Her iki sistem de konuşlandırılmak üzeredir.

Bu alt kademe savunmalar, bugün Amerika'nın muhaliflerinin cephaneliklerini oluşturan temel Scud ve Scud türevlerine karşı koruma sağlayabilecek olmalarına rağmen birkaç devletin elinde bulunan uzun erimli, yüksek hızlı füzelere karşı daha az etkilidir. Ayrıca bunlar daha karmaşık savaş başlıklarına sahip olan veya Körfez Savaşı sırasında Iraklılar tarafından değiştirilmiş birçok Scud füzesi gibi ayrılabilen füzelere karşı da daha az etkilidir.

Ve son olarak nokta savunmaları, gelen bir füzeyi başarıyla önleseler bile kitle imha silahlarının etkilerini engelleyemez. Bundan ötürü, Ordunun Harekat Sahası İrtifalı Saha Savunması (HSİSS) ve Deniz Kuvvetleri Saha Savunması gibi üst kademe, harekat sahası geneli savunmalarına duyulan ihtiyaç vardır. Patriot benzeri bir fırlatıcıya yerleştirilmesine rağmen HSİSS, orta menzilli balistik füzeleri uçuşlarının başında, adlandırıldığı şekliyle "yolun ortasında" önlemek üzere tasarlanmış tümüyle yeni bir sistemdir. Deniz Kuvvetleri Saha Savunması, -yönetimin Anti Balistik Füze Anlaşmasını ihlal etmeye ilişkin kaygılarını gidermek üzere kasıtlı olarak yavaşlatılmasına rağmen- Standart füzenin yükseltilmiş radarlı ve yüksek hızlı sürümüyle birlikte Aegis sistemine dayanmaktadır. HSİSS sistemi son test başarılarından yararlanmıştır ancak Deniz Kuvvetleri Saha Savunması sistemi fonların yokluğuyla kösteklenmektedir. Benzer şekilde, balistik füze savunmalarının harekat sahası genel ağının

beşinci bileşeni olan Hava Kuvvetlerinin uçak lazer projesi yetersiz fonlardan muzdariptir. Bir 747 uçağına yüksek enerjili lazer monte eden bu sistem harekat sahası balistik füzelerini en kırılgan oldukları ilk ve "atılma" safhasında önlemek üzere tasarlanmıştır.

Etkililiğini azamileştirmek için bu harekat sahası düzeyi önleme uçakları balistik füze fırlatmalarını başladığı sırada algılayabilecek kızılötesi alıcı taşıyan küresel bir uydu ağından doğrudan hedef bulma bilgilerini sürekli almalıdır. Şu anda Hava Kuvvetleri tarafından geliştirilen Uzayda Konuşlanmış Kızılötesi Sisteminin alt-yeryüzü-yörünge kademesi (UKKS Alt) balistik füzelerin saldırının fırlatma, yarı yol ve yeniden giriş aşamalarında sürekli gözlem sağlayacaktır. Mevcut füze izleme radarları yalnızca ufkun üzerindeki nesneleri görebilir ve dost topraklarda konuşlandırılmalıdır; sonuçta yalnızca balistik füzenin uçuşunun ileri aşamalarında daha etkilidir.

Bununla birlikte UKKS Alt, yörüngesinin daha başlarında bir düşman füzeyi görerek önleme için zamanı artırabilir ve hedefleme verileriyle radarlarına başlama işareti vererek harekat sahası menzilli önleme uçaklarının etkililiğini katlayabilir. Aynı zamanda kesin fırlatma noktası bilgilerini sağlayarak harekat sahasındaki kuvvetlere daha fazla füzeler fırlatılmadan önce düşman fırlatıcıları imha etmek daha fazla şans verecektir. Bir UKKS Üst projesi de bulunmaktadır ancak her iki UKKS projesi de kullanıma alınmalarını iki yıl erteleyen bütçe kesintilerinden muzdariptir. Ancak daha etkili olmak için bu küresel arama ve hedef tespit uyduları küresel bir uzayda konuşlandırılmış önleme uçakları (uzayda konuşlandırılmış lazer) ağına bağlanmalıdır. Aslında, böylesi bir sistemi "ulusal"

bir füze savunma sistemi olarak düşünmek yanıltıcı olacaktır, zira ABD müttefiklerini veya yurtdışındaki keşif kuvvetlerini uzun menzilli silahlardan koruyarak harekat sahası savunmalarında hayati bir unsur olacaktır. Bush yönetiminin yukarıda tanımlanan ağın neredeyse aynısı olan füze savunma mimarisini Sınırlı Saldırılara Karşı Küresel Korunma (SSKKK) olarak adlandırmasının nedeni budur. Bunun aksine, Clinton yönetimi "atmosfer dışı öldürme aracı" diye adlandırılan aracın takıldığı Minuteman III füzelerine dayalı sınırlı ulusal füze savunmalarını geliştirme planı, teknolojik bakımdan en zor, en pahalı ve uzun erimli füzelere karşı savunma için en etkisiz biçimdir.

Harekat sahası ve ulusal füze savunma sistemleri arasındaki farklılaşma, mevcut stratejik koşullara uymayan ABF Anlaşmasının bir diğer mirasıdır. Üstelik, ulusal ve harekat sahası savunmaları arasındaki farklılaşmayla mevcut planlar Birleşik Devletler ve müttefikleri arasına bir bıçak sokarak, "ayrıştırma" riski taşımaktadır. Diğer taraftan, harekat sahası savunmaları dostlarımızı ve yurtdışındaki kuvvetlerimizi korurken Amerikan halkı tehdit altında kalmaya devam ederse Amerikan çıkarları müttefiklerimizinkinden farklılaşacaktır.

Soğuk Savaş sonrası dönemde, Sovyetler Birliğindense Amerika ve müttefikleri caydırıcılığın asıl nesneleri haline gelmiştir ve caydırıcı kabiliyetlerini en fazla geliştirmeyi isteyenler Irak, İran ve Kuzey Kore gibi devletlerdir. Konvansiyonel askeri kuvvetleri tasarlamak veya sadece yurtdışında siyasi etki üzerinde durmak, Amerikan anavatanı veya müttefiklerimizin toprakları küçük bir balistik füze gücünü bir araya getiriveren zayıf, serseri rejimlerin saldırısına maruz kaldığında, özellikle kriz zaman-

larında daha karmaşık ve kısıtlanmış olacaktır. Etkili, dayanıklı, kademeli, küresel füze savunma sistemi Amerika'nın üstünlüğünü korumak için bir önkoşuldur.

Uzay ve Siber Uzay

Hiçbir füze savunma sistemi algılayıcıları ve silahları uzaya yerleştirmeden tam olarak etkili olamaz. Bu potansiyel bir savaş alanı yaratmak olarak görülebilir ancak aslında uzay son kırk yıl içinde çoktan militarize olmuştur. Hava, iletişim, seyrüsefer ve arama uyduları Amerikan askeri gücünün giderek asli unsurları haline gelmektedir. Gerçekten, ABD Silahlı Kuvvetleri benzersiz biçimde uzaya bağımlıdır. 1996 tarihli Ortak Strateji Gözden Geçirmesinde olduğu gibi 1997 yılındaki Dört Yıllık Savunma Gözden Geçirmesi şu sonuca varmıştır: "Uzay şu anda ayrılmaz şekilde kara, deniz ve havadaki operasyonlarla bağlanmıştır." Ulusal Savunma Müzakeresi raporu da bunu onaylamaktadır: "Uzayın tahditsiz kullanımı Birleşik Devletlerin ana stratejik çıkarlarından biri haline gelmiştir."

ABD Silahlı Kuvvetlerinin uzayı tahditsiz kullanımının bir sonucu olan avantajları verili olduğunda, potansiyel hasımlarının ABD'nin uzay kabiliyetlerini etkisizleştirerek dengeleme veya dengelemekten uzak duracaklarını beklemek dar görüşlülüktür. Uzay know-how'ının ve ilişkili teknolojinin dünyada çoğalmasıyla birlikte hasımlarımız gelecekte kaçınılmaz olarak aynı uzay avantajlarından yararlanmayı deneyecektir. Üstelik, "uzay ticareti" küresel ekonominin büyüyen bir parçasıdır. 1996 yılında Birleşik Devletler'deki ticari yenilikler askeri yenilikleri aşmış ve tica-

ri gelirler hükümetin uzay harcamalarını aşmıştır. Bugün, 50'den fazla ülkedeki 1.100'den fazla ticari şirket uzay sistemleri geliştirmekte, inşa etmekte ve çalıştırmaktadır.

Bu ticari uzay sistemlerinin çoğunun, küresel yer tayini sistemi topluluğundan gelen bilgiler ve bir metreden daha iyi çözünürlükteki görüntüleme uyduları dahil doğrudan askeri uygulamaları vardır. Gerçekten ABD askeri iletişiminin yüzde 95'i, ticari iletişim uyduları dahil ticari devreler aracılığıyla taşınmaktadır. ABD Uzay Komutanlığı gelecek on yıllar için şunları öngörmektedir:

Bir hasım gelişmiş bölgesel konumsal farkındalığa sahip olacaktır.

Düşmanlar yakın zamanda tüm kuvvetlerin tertibini çok iyi bilebilir... Aslında ulusal askeri kuvvetler, paramiliter birimler, teröristler ve diğer tüm potansiyel hasımlar uzayın yüksek bölgelerini Birleşik Devletler ve müttefikleriyle paylaşacaktır.

Hasımlar iletişim, görüntüleme ve seyrüsefer için aynı ticari uydu hizmetlerini paylaşabilir... Uzay "oyun sahası" hızla aynı düzeye gelmektedir, bu yüzden ABD kuvvetleri giderek kırılgan hale gelmektedir. Hasımlar uzaydan daha fazla yararlanmasına rağmen, uzayın kullanımını kaybetmek Birleşik Devletler için daha yıkıcı olabilir.

Uzaydaki kabiliyetlerden yoksun kalmak.... ABD kuvvetleri için tahammül edilemez olacaktır.

Kısacası bugün Birleşik Devletler tarafından kullanılan uzaydaki sarih üstünlük giderek risk altına girmektedir. Colin Gray ve John Sheldon'ın yazdığı gibi "Uzayın kontrolü göz ardı edilebilir bir konu değildir. İsteğe bağlı bir

ekstra değildir." ABD Silahlı Kuvvetleri için askeri üstünlük iddiasını sürdürmek, uzayı kontrol etmek –Uzay Komutanlığı tarafından tarif edildiği şekliyle "uzaya erişimi, uzay ortamında operasyon özgürlüğünü temin edebilme ve diğerlerinin uzayı kullanımını kollamak"- askeri stratejiinizin asli bir unsuru olmalıdır. Amerika bu kontrolü muhafaza etmezse küresel askeri operasyonlar yapma kabiliyeti ciddi olarak zorlaşacak, çok daha maliyetli olacak ve potansiyel olarak büyük tehlike altına girecektir.

Uzayın kontrolünün karmaşıklığı, ticari faaliyetlerin artması oranında çoğalacaktır. Amerika'nın ve diğer müttefiklerin uzay sistemlerine yaptığı yatırımlar bu uzay varlıklarının güvence altına alınması ve korunması için bir gereklilik oluşturacaktır; bunlar halen Amerikan gücünün önemli bir ölçüsüdür. Ancak uzayın dostça ticari kullanımlarını korumak için yeterli değildir. Uzay Komutanlığının da kabul ettiği gibi Birleşik Devletler Amerika'nın hasımlarının uzay platformlarını kriz ve çatışma zamanlarında askeri amaçlarla kullanmalarını esirgeme kabiliyetine de sahip olmalıdır. Gerçekten, uzay, ticari ve güvenlik çıkarlarının birbiriyle örtüştüğü ve ilişkilendiği durumda yeni "uluslararası ortak alanlar" haline gelmesi muhtemeldir. Tıpkı Alfred Thayer Mahan'ın 20. yüzyılın başında bu anlamda "deniz gücü" hakkında yazdığı gibi Amerikan stratejistleri 21. yüzyılda "uzay gücüne" ilişkin olarak zorlayacaktır.

Amerika'nın uzayı kontrolünü yakın zamanda temin etmek için asgari ihtiyaçlar sistemleri uzaya nakline ilişkin kalıcı bir kabiliyet geliştirmek, operasyonları bir an önce oraya taşımak, gerektiğinde uzay sistemlerine hizmet ve geri kazanmayı uzaya taşımaktır. Uzay Komutanlığı tarafından özetlendiği gibi, bu programın yürütülmesi yeniden kul-

lanılabilir ve kullanılıp atılabilir fırlatma araçlarını ve uzay sistemlerini "konuşlandırılması, yeniden inşası, ikmali, yenilenmesi, çoğaltılması ve sürdürülmesi için uzay mekikleri" dahil uzayda çalışabilen araçları içermelidir. Ancak uzun vadede uzayın kontrolünü sürdürebilmek kaçınılmaz olarak, füze karşıtı savunmalar ve ABD ve müttefik uydularını koruyabilecek savunma sistemleri dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere hem uzayda hem de uzaydan kuvvet uygulamasını gerektirecektir; uzayın kontrolü başka bir şekilde, konvansiyonel kara, deniz veya hava kuvvetleri veya elektronik savaşla sürdürülemez. Bu olasılık, "Savunma Bakanlığı uzay desteği, güç arttırma, uzayın kontrolü ve kuvvet uygulama (vurgu eklenmiştir) görev alanlarını yürütebilme kapasitesi sürdürecektir" diye belirten resim ABD ulusal uzay politikasıyla zaten kabul edilmektedir.

Sonuç olarak, Amerika'nın askeri üstünlüğünü gelecekte de koruyabilmek etkili küresel füze sistemlerinin ve küresel konvansiyonel askeri kuvvetin ondan talep ettiği ihtiyaçlar bakımından uzayda askeri olarak operasyon yapma kabiliyetinin tasarlanması girişimlerinin artmasına dayalı olacaktır. Maalesef ne Clinton yönetimi ne de geçmişteki ABD savunma gözden geçirmeleri bu amaca ulaşmak için tutarlı bir politika ve program oluşturmamıştır.

Uzay Kontrolünün Amaçları ve Araçları

Savunma harcamalarının genişlemesiyle birlikte ABD "uzay kuvvetlerinin" durumu –uzaya sürekli erişim ve uzayın nihai kontrolünü sağlamak için gerekli sistemler– geçen on yılda kötüye gitmiştir ve çok az yeni inisiyatif veya program şu an ufukta gözükmektedir. ABD'nin uzaya

yaklaşımı oyalamaya kapılmış sürüklenmektedir. SPACECOM'un kurmay başkanı General Richard Myers'ın ortaya koyduğu gibi, bugün hâlâ önemini korusa bile "Soğuk Savaş dönemi kabiliyetlerimiz körelmiştir."

Ve Uzay Komutanlığının uzayda ne yapılması gerektiğine ilişkin net bir vizyonu varken, "kaynaklar sorunundan" hakkında da aynı netlikle bahsetmektedir. Ve komutanlık uzun vadeli planını kısaca belirmektedir: "Uzay bağımlılığı gerçeğini kaynakların eğilimleriyle eşleştirdiğimizde bir sorunumuz oluyor."

Ancak kaynak eksikliği sorununa ek olarak kurumsal bir sorun da vardır. Gerçekten, ABD'nin uzaydaki askeri üstünlüğünü korumanın güçlüklerinden bazıları SPACECOM'un vizyonunu onu yürütmek için gerekli desteği kazanmaktan alıkoyan bürokratik "kara delikten" kaynaklanmaktadır.

Zira ABD'nin uzaydaki askeri üstünlüğünün planlanması Ulusal Havacılık ve Uzay Dairesi'nin iniş ve çıkışlarına bağlı kalmaktadır. Amerika'nın uzay fırlatmalarının maliyetini azaltmaktaki güçlükleri –belki de ABD'nin toplam uzay kabiliyetlerini geliştirmenin önündeki tek büyük engel– geçen birkaç on yıldır NASA programlarının en kayda değeri uzay mekiği programı- ihtiyaçları ve hakimiyetinden kaynaklanmaktadır. İkincisi, ulusal güvenlik bürokrasisi içinde uzay yatırımların kararlarının çoğunluğu, askeri operasyonların dünya atmosferi dışında yapılmasını asli bir görev olarak görmeyen Ulusal Keşif Dairesi ve Hava Kuvvetleri tarafından verilmektedir. Ve şüphe yok ki, hafifletilen bütçeler döneminde uzay kontrolü kabiliyetlerine yapılan yatırımlar kurumsal destekten yoksundur ve bu kuruluşların diğer öncelikleri tarafından sıkıştırılmaktadır.

1980'lerin ortasındaki Goldwater-Nichols reformları altında birleşmiş -bunlardan birisi de SPACECOM'dur- Pentagon program ve bütçe yapımında daha fazla söze sahip olmasına rağmen bu güçler, ayrı sınıfların geleneksel "yetiştir ve eğit" güçlerine göre tali kalmaktadır.

Bundan ötürü, uzun sürecek rota değişikliği boyunca, bir askeri sınıfın kaynak tahsisi ve kurum inşası sorumluluklarına ilişkin SPACECOM'un mevcut vizyonunun asli unsurlarını birleştirmek gerekecektir. Ayrıca, dış uzayda savaşmanın, hava savaşının deniz veya kara savaşından farklı olduğu kadar geleneksel hava savaşından farklı olacağı neredeyse kesindir; uzay savaşı yeni organizasyonlar, harekat stratejileri, doktrinleri ve eğitim planları gerektirecektir. Nitekim, ABD Uzay Komutanlığını ABD Uzay Kuvvetleriyle –ABD Savunma Bakanlığı altında ayrı bir askeri sınıf- değiştirme fikri akıl çelicidir. Askeri uzay kabiliyetleri geliştikçe Hava Kuvvetleri altında geçici bir "Uzay Kolordusu" anlamlı hale gelmesi akla uygundur; Deniz Bakanlığının bir parçası olarak kalan Deniz Piyadeleriyle değil, 2. Dünya Savaşında Ordu Hava Kolordusuna analojiyle, bir ara aşama olarak görülse iyi olur. Uzay kontrolü gelecek on yıllarda Amerika'nın askeri üstünlüğünün muhafazası için asli bir unsursa, o zaman Savunma Bakanlığının kurumsal yapısının yeni askeri gerçekleri yansıtmasını temin etmek için yeniden organize olması zorunlu olacaktır.

Siber Uzay veya 'Ağ Savaşı'

Dış uzay doğmakta olan bir savaş ortamını temsil ediyorsa, "siber uzay" ve özel olarak İnternet, benzer vaatleri

ve tehditleri barındırmaktadır. Uzayda olduğu gibi, siber uzay ve İnternet'e erişimi ve kullanma küresel ticaret, siyaset ve gücün ortaya çıkmakta olan unsurlarıdır. Kendisini küresel olarak kabul ettirmek isteyen bir devlet bu diğer yeni "küresel ortak alanları" dikkate almalıdır.

İnternet, savaş ve siyasi çatışmalarda da giderek önemli bir rol oynamaktadır. Meksika'daki Zapatista isyancılarının İnternet'i ilk olarak kullanmasından, Kosova savaşına kadar bilgisayarla iletişim savaşa yeni bir boyut eklemiştir. Üstelik, İnternet'in virüsleri yaymak için kullanılması ticari ve hatta askeri bilgisayar ağlarının normal işleyişinin ne kadar kolay bozulabileceğini açığa çıkartmıştır. Vatandaşlarının bu sistemlere serbest ve güvenli erişimini sağlayamayan bir devlet egemenlik ve iktidarının bir unsurunu feda edecektir.

"Siber-savaşın" birçok kavramı hakkında bilimkurgu unsurları bulunmasına ve Savunma Bakanlığı'nın İnternet araçlarının "kontrol" kurma ve "güvenliğin" ne olacağına ilişkin rolü yasal, ahlaki ve siyasi konularda bir düzenleme anlayışı gerektirmesine rağmen Amerika ve müttefiklerinin düşmanlarının askeri veya ticari sektörün bilgisayar ağlarını bozmak veya felç etmeyi reddettirebilecek bir zorunluluk yine de olacaktır.

Aksine, saldırgan bir kabiliyet Amerika'nın askeri ve politik liderlerine bir hasmı kesin olarak etkisiz bırakmak için değeri ölçülemeyecek bir araç sunabilir. Birlikte alındığında, uzay savaşı veya "siber uzay savaşı" olasılığı, askeri dönüşüm mefhumuna içkin, gerçek devrimci potansiyeli temsil etmektedir. Savaşın bu gelecekteki biçimleri,

kesin söylemek gerekirse, teknolojik olarak olgunlaşmamıştır. Ancak, yine açıktır ki, ABD Silahlı Kuvvetleri için üstün kalmak ve kuvvetini kullanırken bir Aşil topuğundan sakınmak için gelecekteki bu potansiyel savaş biçimleri, tıpkı bugün hava, kara ve deniz savaşında Birleşik Devletler'in üstünlüğünü yansıttığı gibi Amerika lehine olacağından emin olmalıdır.

Konvansiyonel Kuvvetler

Birleşik Devletler'in konvansiyonel silahlı kuvvetlerinin "askerlikte devrimin" avantajına sahip olmak için dönüşüm gereksinimi hakkında son yıllarda çok şey yazılmakla birlikte Savunma Bakanlığı içindeki dönüşüm süreci henüz ciddi ürünler vermemiştir. Müşterek Kurmay Başkanları tarafından yayınlanan iki dönüşüm vizyonu –Müşterek Vizyon 2010 ve henüz yayınlanan Müşterek Vizyon 2020- dönüşümün ilkeleri ve taahhütlerine ilişkin kapsamlı ifadeler içermekte ancak yeni silah sistemlerinin elde edilmesinde çok az değişiklik görülmektedir. Gerçekten, dönüşüm sürecini fiilen hızlandırabilecek "cephanelik gemisi" gibi yeni fikirlere karşı çıkılmaktadır ve bunların programlarının askeri sınıflar tarafından iptal edildiği görülmektedir.

Mevcut "ortak deneyler yapma" süreci de değişim sürecini hızlandırmışa benzememektedir. Sonuçta, ABD Silahlı Kuvvetleri'nin büyük kısmının dönüşümü birdenbire durdurulmuştur. Dönüşüm süreci –dolarların ve kuvvetlerin sabit tahsisine değecek- kalıcı bir süreç olarak ele alınana kadar ölü doğmuş olarak kalacaktır. Bunun böyle olmasının bazı çok iyi nedenleri vardır. Yetersiz savunma

kaynakları döneminde, dönüşüm çabalarına fon veya personeli, diğer –daha acil- ihtiyaçlara eksik kaynak aktararak bulmak gereklidir.

Sonuç olarak, ABD Silahlı Kuvvetleri'ni dönüşümündeki bir başarısızlığın yaratacağı daha uzun vadeli risklerle baş etme girişimi bu kuvvetlerin bugün karşılaştığı riskleri artırma tehlikesini taşımaktadır; mevcut görevlerin yükünü karşılaşmakla sıkıştırılan bir kuvvet için hoş olmayan bir ikilem. Bugünkü etkinlik yarının yeniliklerini kovalama eğilimindedir. İkincisi, yakın askeri rakibin yokluğu Amerika'nın askeri üstünlüğünün ölçeği ve süresi hakkında bir hoşnutluk duygusuna katkıda bulunmaktadır. Üçüncüsü ve en çok şey anlatanı, dönüşüm sürecinin Amerika'nın askeri üstünlüğünü korumak için gerekli stratejik görevlere hâlâ bağlanmamıştır.

Bu, teknolojik gelişmelerle Amerika'nın üstünlüğünün ihtiyaçlarıyla aynı hizaya getirmektense teknolojik gelişmeleri öngörmekte daha iyi olan dönüşüm heveslileri için kısmen bir sorundur.

Nitekim, sözde "erişim karşıtlığı sorunu" anlayışı –uzun menzilli hassas atış kabiliyetlerinin çoğalmasının ABD askeri gücünün ve kuvvetlerinin planlamasını karmaşıklaştıracağı yorumu– ABD müttefiklerinin ve Amerika'nın, ileri üslerdense Birleşik Devletlerde konuşlanmış silahlara ve kuvvetlere artan bağımlılığının güvenilirliği üzerindeki stratejik sonuçlarını çok düşünmeden ilerlemektedir. Erişim karşıtlığı sorununa birçok çözüm olabilir ancak çok azı Amerika'nın jeopolitik liderliğini azaltmaktansa korumaya eğilimli olabilir.

Ayrıca, dönüşüm, gerekli dönüşümün nasıl elde edileceğindense devrimci yeni kabiliyetlerin niteliğine odaklanma eğilimini savunur: Nitekim Ulusal Savunma Müzakeresi dönüşüm için bir strateji olmaksızın bir dönüşüm stratejisi istemektedir. ABD'nin askeri üstünlüğünü korurken bugünün gücünün yarının gücüne tam olarak nasıl dönüşeceğine ilişkin çok az tartışma vardır. Bundan ötürü süreci iki aşamalı geçiş –böylelikle bugünün "mirası" kuvvetler kolayca kullanılabilir yeni sistemlerle değiştirmek veya seçici olarak modernize edilecektir- ve gerçek dönüşüm süreci –etkin denemelerin sonuçları silahlı kuvvetlere tamamen yeni silahlar, harekat ve organizasyon kavramları sunduğunda- olarak görmek gereklidir. Bu iki aşamalı süreç muhtemelen birkaç on yıl alacaktır. ABD Silahlı Kuvvetleri'nin dönüşümünün kesin biçimi ve yönü etkin deneme ve analizlerin meselesi olarak kalmasına (ve silahlı kuvvetlerin sınıfları hakkındaki aşağıdaki bölümlerde daha ayrıntılı tartışılacaktır) rağmen askerlikteki mevcut devrimin genel karakteristiklerini öngörmek mümkündür. Genel olarak konuşacak olursak, bu birkaç temel kabiliyet alanını kapsamaktadır:

Gelişmiş durumsal farkındalık ve bilgilerin paylaşılması,
Platformların ve silahların menzili ve kalıcılığı,
Hassasiyet ve küçültme,
Hız ve gizlilik,
Otomasyon ve simülasyon.

Bu karakteristikler yeni askeri kabiliyetleri üretmek için değişik biçimlerde bir araya getirilecektir. Karada, denizde veya deniz altında, havada ve uzaydaki ticari ve as-

keri yeni tür algılayıcılar, geleceğin komutanlarının savaş alanını benzersiz kavrayışını sağlamak üzere hızla yapılandırılabilen ve yeniden yapılandırılabilen yoğun ağlarla birbirine bağlanacaktır. İletişim ağları, geniş bir alana yayılmış çeşitli birimlere savaş alanının genel bir resmini güvenli şekilde sağlamak için çok miktarda bilgiyi, daha hazır ve yoğun değilse en azından eşit olarak taşıyabilecektir. Bunu tersine gizlilik teknikleri, gelişmiş askeri kuvvetler arasında kedi fare oyunlarıyla "saklayıcı-bulucu" yaratarak daha yaygın olarak uygulanacaktır. Balistik ve güdümlü füzelerin ve uzun menzilli hava taşıtlarının (UMHT) çoğalması askeri kuvveti dünya üzerinde yerleştirmeyi çok daha kolaylaştıracaktır. Yeni –elektronik, öldürücü olmayan, biyolojik- saldırı yöntemleri daha yaygın bulunurken mühimmat giderek daha kusursuz olacaktır. Düşük maliyetli, dayanıklı UMHT'ler ve hatta birlikte taşınabilir "paket füzeler" yalnızca uzun menzilli değil sürdürülen kuvvet projeksiyonlarını olanaklı kılacaktır.

Simülasyon teknolojileri askeri eğitim ve görev planlamasını çok geliştirecektir. Dönüşüm sürecinin gelişimi birkaç on yıl alacak olmasına rağmen, zamanla hava, kara ve deniz savaş sanatı bugünkünden hayli farklı olacak ve "muharebe" yeni boyutlarda gerçekleşecektir: Uzayda, "siber uzayda" ve belki de mikropların dünyasında. Hava savaşı artık hasım savaşçıların göklerine yayılan insanlı taktik savaş uçaklarının pilotları tarafından değil, uzun menzilli, insansız hayalet uçakların hakim olduğu bir sistem tarafından yapılacaktır. Karada, kitlesel, bileşik silahlarla silahlanmış kuvvetlerin çatışmasının yerini bazıları askerlerin cebine girebilecek kadar küçük robot filolarıyla güçlendirilmiş daha hafif, daha gizli ve bilgi yoğun kuv-

vetlerinin hamleleri alabilir. Denizin kontrolü büyük ölçüde, yüzey muharip filoları ve uçak gemileri tarafından değil, deniz kuvvetlerini manevra yapmaya ve denizin altında savaşmaya zorlayan karada ve uzayda konuşlandırılmış sistemler tarafından belirlenecektir.

Devletler uzay kabiliyetlerine erişim kazandıkça ve bunlara yaslandıkça uzayın kendisi bir savaş alanı haline gelecektir. Dahası, askeri ve ticari uzay sistemi arasındaki ayrım –muharipler ve muharip olmayanlar- bulanıklaşmaya başlayacaktır. Bilgi sistemleri, özellikle gelişmiş Amerikan kuvvetlerine kısa devre arayan ABD düşmanları için önemli bir saldırı odağı haline gelecektir.

Belirli genotipleri "hedefleyebilen" biyolojik savaşın ileri biçimleri biyolojik savaşı terör sahasından alarak politik anlamda kullanışlı bir araca dönüştürebilir. Bu, kesin bir öngörü değil, sadece dönüşüm sürecine içkin olasılıklara bir göz atıştır. Askerlikteki bu devrimin biçimi ve yönü ne olursa olsun, sürdürülen Amerikan üstünlüğüne olası etkileri şiddetli olacaktır. Yukarıda ileri sürüldüğü gibi, ABD kuvvetlerinin, özellikle istihbarat, komuta ve kontrol ile uzun menzilli hassas saldırılar alanlarındaki doğmakta olan devrimci kabiliyetlere zaten sahip olduğuna inanmak için birçok neden vardır. Gerçekten, bu kabiliyetler silahlı kuvvetlerin zaten mevcut olan kabiliyetlerini azamileştirmek üzere yeni kuvvet tasarımları ve harekat kavramları –mevcut savunma programında öngörülenlerden farklı tasarımlar ve kavramlar- yaratarak doğrudan kısa vadeden orta vadeye dönüşüm sürecini, bir "geçiş dönemini" başlatmasına olanak vermeye yeterlidir. Ancak bunlar sürüp gidecek bir dönüşüme doğru bir ara istasyon olarak görülmelidir.

Bu amaçlara ulaşmak istiyorlarsa, tek tek askeri sınıflara daha fazla bürokratik ve yasal dayanaklar verilmesi de gereklidir. Bu konunun tam olarak tartışılması bu çalışmanın sınırlarının dışına çıkmasına rağmen askeri bölümlerin sivil sekreterlerinin ve kurmay başkanlarının azalan önemi hızla değişen teknolojik, stratejik ve jeopolitik manzaranın taleplerine uygun değildir.

Soğuk Savaş dönemi savunma reformlarının ve özellikle 1986 tarihli Goldwater-Nichols Yasasının ürünü olan iktidarın Savunma Bakanlığı'nda ve Müşterek Kurmay Başkanlarının başkanlığında vesilesiyle Müşterek Kurmay Başkanlığında merkezileşmesi ve cephe bölge komutanlarının artan rolü, çoğunlukla anlık kaygıları uzun dönemli ihtiyaçların üzerine çıkaran bir savunma karar alma süreci yaratmıştır. Bir belirsizlik ve dönüşüm çağında yeni teknolojilerin kalıcı görevlere nasıl uygulanacağı hakkındaki rakip bakış açılarını teşvik etmek daha önemlidir.

Bu özellikle "en küçük ortak bölen" yaklaşımıyla bozulan dönüşüm sürecini zayıflatmaktadır. "Müştereklik" ABD Silahlı Kuvvetlerinin önemli bir boyutu olarak kalmaktadır ve dönüşüm süreci boyunca yaratılan silahların, harekat kavramlarının ve organizasyonların müşterek rolünü göz önünde bulundurmak gerekli olacaktır. Kaynaksız ve belirleyici müşterek operasyonlar yapabilmek savaşın önemli yönlerinden birisidir. Yine, dönüşüm sürecine sınıflar arası rekabet ruhu ve deneyim teşvik edilerek daha çok yardımcı olunacaktır. Dönüşümün bu başlangıç aşamalarında hangi teknolojilerin en etkilisi olabileceği kesin değildir; daha doğrusu, bazılarının sonuçsuz kalsa bile rekabet eden çeşitli denemeleri üstlenmektir. Bu amaca ulaş-

mak için sınıfların kurumları ve ayrıcalıkları, Savunma Bakanlığıyla daha iyi bir denge oluşturmak üzere güçlendirilmelidir. Zorunlu ilk adım, hizmet ettikleri yönetimin siyasi güveninden yararlanan çok yetenekli insanları çekmek için sınıfların sekretaryalarını yeniden kurmaktır. İkinci bir paralel adım personellerini güçlendirmek ve enerjik kurmay başkanlar seçmektir. Hızlı bir değişim sırasında Amerikan askeri üstünlüğünün, Soğuk Savaşın zirvesinde tanımlanan bir bürokrasiden –ve bir "müştereklik" kavrayışından- çok görevler ve kaynaklar için gayretli bir rekabet aracılığıyla sürdürülmesinin daha olasıdır

21. Yüzyılın Ordusuna Doğru

Yeni teknolojilerin gelişiminin kitlesel, mekanize orduları yüksek yoğunluklu savaşlarda gelişmiş kuvvetler karşısında savunmasız kıldığından en ufak şüphe yoktur. Büyük oluşumları, gece bile olsa açık arazide hareket ettirmenin güçlüğü –Körfez Savaşı sırasında Khafji savaşında akla gelmiştir- Amerikan hava kuvvetininki gibi ateş gücüne isabet oranına sahip bir kuvvet karşısında tank ordularının rolü azalmıştır. Bu, gelişmiş kara savaşının niteliğinde inkâr edilemeyecek bir değişimdir; ABD ordusunun boyutunu, yapısını ve niteliğini başka bir şekle sokacak bir değişim.

Yine de Birleşik Devletler kara kuvvetinin stratejik değerinin devletin büyük kara kuvvetleri bulundurmanın artık gereksiz olduğu, bu noktaya kadar aşındığı önermesini kabul edecek kadar akılsız olamaz. Savaşlar ve diğer askeri operasyonlar mantığını politik amaçlardan türettikleri sürece kara kuvveti, belirleyici olarakta askeri kuvvet biçiminde kalacaktır. Hiç şüphesiz, Soğuk Savaş sonrası

askeri operasyonları daha karmaşık ve hava kuvvetine, uzun menzilli saldırılara daha dayanır hale geldikçe politik olarak daha az sonuç alıcı hale gelmeleri ironiktir. Amerika'nın askeri üstünlüğü, gerektiğinde tehlikeli ve düşman bir rejimi yıkmak gibi politik amaçlarına ulaşmak için yeterli kara kuvvetini bulundurma vasfına dayanmayı sürdürecektir. Nitekim, geleceğin Ordu kuvvetleri --daha kesin olarak kara kuvvetleri- kökünden değişen bir teknolojik ortamda ayakta kalması için manevra yapma yolları düşünmelidir. Ordu taktik olarak daha kıvrak, harekat olarak hareketli ve stratejik olarak daha konuşlandırılabilir hale gelmelidir. Manevra, konumsal farkındalık ve politik sonuç alıcılığa ilişkin olarak kendi "öz yeterliliklerine" yoğunlaşırken gerektiğinde ateş gücünü yoğunlaştırmak için diğer sınıflara daha fazla dayanmalıdır. Ordunun dönüşüm süreci özel olarak:

Uzun menzilli operasyonlar yapabilen ve kendini konuşlandırabilen V-22 Osprey "eğik pervaneli" uçak ve HIMARS hafif füze sistemi gibi şu anda geliştirilmesinin son ve tedarikin ilk aşamasına giren sistemleri kullanarak yeni türden bağımsız birimler yaratmak için denemeler yapmaya devam etmelidir. Olgunlaştığında söz konusu birimler ileri konuşlandırılmış ağır kuvvetlerin yerini alabilir.

Askerlikteki devrimin kara kuvvetleri üzerindeki uzun vadeli olası etkilerini anlamak için etkin denemeler yapmalıdır. Özel olarak, Ordu gelişmiş uzun menzilli saldırı kabiliyetine sahip hasımlara karşı konuşlanma ve manevra yapmak için yeni yollar geliştirmelidir.

Yukarıda tartışıldığı gibi, ABD Silahlı Kuvvetlerinin

iki aşamalı dönüşüm süreci, askeri sınıflar ve Müşterek Kurmay Başkanlığı adına ayrı bir misyon olarak düşünülmekle yeter önem haiz kabul edilmiştir. Hem yakın dönemli hem de uzun dönemli dönüşüm ihtiyacı, bu kurumlar içinde devrimci değişimi savunan ve aracılığını yapan ayrı bir organizasyon gerektirmektedir. ABD Ordusu için dönüşüm süreci konusunda en uygun yer, Eğitim ve Doktrin Komutanlığıdır. Kansas Fort Leavenworth'deki Bileşik Silahlar Merkezinde bugünün Ordusunu geleceğin Ordusuna dönüştürmek için gerekli araştırma geliştirme ve denemelere nezaret etmek üzere kalıcı bir birim kurulması gerekmektedir.

Yukarıda tarif edilen bağımsız, bileşik silahlı birimleri yerleştirme gereksinimiyle birlikte. Bu "dönüşüm laboratuarı" mümkün olduğunca hızlı oluşturulmalıdır. Silah sistemlerinin çoğunun bulunmasına veya kullanılmaya hazır olmasına rağmen, zırhlı top sistemi, Hafif Zırhlı Araç veya HIMARS hafif füze sistemi gibi, tekerlekli personel nakliye aracı gibi yeni sistemlerin yeterli sayıda kullanılmaya başlanması birkaç yıl alacaktır. Ayrıca, "dijitalleşme" süreci –taktik birimlerdeki bilgi ve iletişimin çoğalması- hızlandırılmalıdır. Son olarak Ordu, daha hızla yerleştirmek için İHA ve Comanche öncü helikopteri gibi seçilmiş yeni sistemlere yapılan yatırımları artırmaya gerek duymaktadır. Bunların tutarlı bir organizasyon ve doktrinsel bir kavramla bütünleştirilmeleri gerekmektedir. Yakın dönemli deneme sürecinin Ordunun yakın ve orta vadeli ihtiyaçların karşılanmasına fazlasıyla odaklanması ve gerekli yeni türden birimleri üretmesi gerekmektedir.

Yine de bu ilk dönüşüm süreci yalnızca Ordunun

daha kökten bir yeniden yapılandırılmasına doğru atılan bir ilk adımdır. Ordu mevcut kabiliyetlerini azamileştiren yeni birimlerin yerleştirirken ve seçilmiş yeni sistemlerin başlatırken ve bilgi yoğun operasyon fırsatlarını ve güçlüklerini anlarken bile geleceğin kara kuvvetleri hakkında temel soruların yanıtlarını aramaya başlamalıdır. Bu sorular, yalnızca birkaçını belirtmemiz gerekirse, stratejik konuşlandırılabilirlik, giderek şeffaflaşan savaş alanlarında nasıl manevra yapılacağı ve kent ortamlarında nasıl operasyon yapılacağı konularını içermektedir. Dönüşümün ilk aşaması tamamlanmak için gelecek on yılın büyük kısmını gerektiriyorsa, Ordu bunu ardından daha uzun erimli değişiklikleri uygulamaya başlamak için hazır olmalıdır. Üstelik, teknolojiler, harekat kavramları ve organizasyonlar görece daha olgunlaşmış olmalıdır. Bunlar yalnızca brifing planları veya laboratuar kavramları gibi varolamazlar. Dönüşümün ilk aşaması sona ererken, değişimin ikinci ve daha güç aşamasının ilk saha denemeleri başlatılmalıdır.

Bu değişikliğin tam kapsam ve niteliği bir deneme konusuyken, Ordunun çalışmaları zaten bunların çarpıcı olacağını varsaymaktadır. Yalnızca piyadeleri etkileyebilecek potansiyel değişiklikleri düşünün.

Gelecekte askerler kapalı, iklim kontrollü, güçlendirilmiş savaş kıyafetleri içinde, algılayıcıların takılı olduğu ve bukalemunvari "aktif" kamuflajla hareket ediyor olabilir. "Deriye yapıştırılan" ilaçlar korkuyu, konsantrasyon odağını ve dayanıklılık ve kuvvetin artırılmasını düzenlemeye yardımcı olacaktır. Askerlerin başlığına monte edilmiş bir ekran savaş alanının kapsamlı bir görünümüne almasına --doğrusu köşelere ve tepelerin arkasına bakmasına- izin verecek ve gelen bilgileri süzerek aşırı yüklen-

mesini önlerken askerlerin tüm muharebe bilgilerine istihbarat sistemine erişimine olanak verecektir. Tekil silahlar daha öldürücüdür ve bir askerin –yalnızca Ordu sistemlerinden değil, diğer sınıflardan da- çok isabetli ve güvenilir dolaylı ateş istemesi her bir askerin geniş mekanlarda büyük etkide bulunmasına olanak verecektir. "Kara Savaşçısı" programında bazı Ordu uzmanları 1863 yılında 165 bin kişinin savaştığı Gettysburg savaş alanı boyutlarında bir alana hakim olabilecek yedi askerlik "manga" tasarlamaktadır. "Kara Savaşçısı" projesinde düşünülenler gibi radikal kavramlar bile bilimkurgunun tuhaf teknolojilerini veya uçuşlarını içermemektedir. Bunların çoğu bugün mevcuttur ve çoğu sivil tıp, iletişim, bilişim ve diğer alanlardaki araştırmalardaki gelişmeleri takip etmektedir. Yakın dönemdeki dönüşüm sürecini başlatırken ve mevcut misyonları karşılamak için yeni türden birimleri yerleştirirken Ordu, Amerika'nın kara muharebesindeki üstünlüğünü uzun vadeli gelecekte muhafaza etmek için sistemler, askerler, birimler ve kavramlar yaratmak için eşzamanlı olarak yatırım yapmalı ve etkin denemeler yapmalıdır.

Hava ve Uzaydan Küresel Saldırılar

ABD Hava Kuvvetlerinin giderek daha uzun menzillerde isabetli atışlar yapmakta hızla gelişen kabiliyeti yüksek teknolojili savaşın niteliğinde önemli bir değişime işaret etmektedir. Körfez Savaşından Kosova'daki hava savaşına kadar Hava Kuvvetlerinin isabetli bombardımanının gelişmesi ilerlemeye devam etmektedir. Yine de, ironik olarak, Hava Kuvvetleri, kendinin büyük öncüleri ve teorisyenlerinin ilk hayal ettikleri kabiliyetlere ulaşmış gözükürken,

insanlı uçakların "teknolojik momenti" bitiş aşamasına girmiş olabilir. Geriye bakıldığında, göze çarpan Kosova harekatındaki çok hassas mühimmatın gelişmesidir –tıpkı hayalet B-2 bombardıman uçaklarının Missouri'den Balkanlara kadar 30 saatlik gidiş gelişle uydudan güdümlü füzeleri atmasında, Deniz Kuvvetlerinin aslında denizaltı avlamak için tasarlanmış eski, yavaş pervaneli P-3 Orion uçağının hassa güdümlü deniz silahlarıyla neredeyse aynı etkililikle atmasında olduğu gibi. Elektronik sistemlerin ve hassas mühimmatın göreli değeri arttıkça gelişmiş insanlı uçaklara duyulan ihtiyaç azalacaktır. Dahası, ABD'nin askeri stratejisinde Doğu Asya'nın önemi arttıkça menzil ve dayanıklılık ihtiyaçları geleneksel uçak performansı ölçüleri daha ağır basabilir. Sonuçta, ABD Hava Kuvvetleri teknolojik ve taktik üstünlüğünü kullanmasına rağmen, dönüşmüş bir gelecek için kendisini iyi konumlandırıp konumlandırmadığı belirsizdir.

Özel olarak Hava Kuvvetlerinin geleneksel, taktik hava operasyonlarına vurgusu ülkenin uzaydaki hakimiyeti koruyup geliştirmesine engel olmaktadır. Geçen on yıl boyunca Hava Kuvvetleri aralıklı olarak kendisini bir "uzay ve hava kuvveti" olarak adlandırmaktadır ve gelecekteki askeri operasyonlarda uzay kontrolünün merkeziliğini önemini belirten bir dizi yararlı uzun menzilli araştırmalar hazırlamaktadır. Yine de Hava Kuvvetlerinin yatırım modeli geleceğin bu tür bir kavranışını tekzip etmektedir; yukarıda tanımlandığı gibi, Hava Kuvvetleri elindeki her doları F-22 programına yatırmaktadır. F-22 görkemli bir avcı uçağıyken ve belki de elverişli bir hücum uçağıyken, dönüşümün yüksek teknolojili savaş teknolojisi paradigmasındaki değeri maliyetini aşabilir. F-22

programının maliyetinin büyük kısmı henüz ödenmemiştir, projeye devam etme kararı bugün şüpheli hale gelmiştir. Yukarıda ileri sürüldüğü gibi, Joint Strike Fighter programına ek yatırım yapılması hâlâ pahalı olabilir ve tüm büyük dönüşüm çabalarına engel olabilir. Bundan ötürü Hava Kuvvetleri:

> JSF programına katılımını iptal ederken ve özellikle ek hassas mühimmatı alarak ve yenilerini geliştirerek ve uzun menzilli operasyonlara ve daha fazla ayakta kalabilirliğe olanak vermek üzere destek uçaklarının sayısını arttırarak mevcut taktik uçaklarının kabiliyetlerini yükseltirken planlanmış F-22 tedarikini tamamlamalıdır;
>
> Uzun menzilli ve yüksek dayanıklılıklı insansız hava taşıtlarını, yalnızca keşif için değil saldırı veya hatta hava muharebesi görevleri için geliştirme çabalarını artırmalıdır;
>
> Saldırı görevlerinin yanı sıra taşıma, yakıt alma ve diğer destek görevleri dahil çeşitli roller için büyük gövdeli hayalet uçakları geliştirmeye çalışmalıdır;
>
> Uzay savaşının dünya atmosferinde yapılan muharebeden yeterince farklı olup olmadığına ve bundan ötürü ayrı bir "uzay kuvvetleri" gerektirip gerektirmediğine ilişkin bir karar almaya hazırlanırken pahalı olmayan fırlatma araçları, yeni uydular ve atmosfer dışı araçlar dahil uzayda harekat yapma kabiliyetlerini yaratmaya yönelik anlamlı yeni yatırımları hedeflemelidir.

Böylesi bir dönüşüm aslında Hava Kuvvetlerinin belirtilen gerçek küresel erişim ve küresel saldırı kabiliyetlerine sahip bir kuvvet olma amacını daha iyi gerçekleştirecektir. Şu anda, günümüzün Hava Kuvvetleri söz konusu kabiliyetlere bir göz atmış ve esas olarak taktik sistemleri dünya genelinde kullanarak olağanüstü bir iş yapmıştır. Devralınan bu sistemler ve F-22'de içkin sınırlamalar tarafından emredilen geçiş süreci için Hava Kuvvetleri esas olarak gelişkin cephe hücumu savaşını yapabilir olarak kalacaktır. Hava Kuvvetleri, gelecek yüzyıldaki gerçek dönüşüme doğru ilerlerken, hava operasyonlarının kapsamını cephe düzeyinden küresel düzeye geçirmek için gerekli yeni sistemleri –ve yinelemek gerekirse, uzayda konuşlanmış sistemleri- yaratma çabalarını hızlandırmaktır. Büyük ölçekli ve sürekli hava harekatları ağırlıklı olarak savaş alanı içi varlıklara dayanmayı sürdürürken uzun menzilli sistemler üzerinde bir denge oluşturulmalıdır.

Deniz Kuvvetleri 'Denize' Dönüyor

Soğuk Savaşın sonundan bu yana Deniz Kuvvetleri, denizlerde kontrolü kurma ihtiyacına vurgu yapan geçmişteki doktrinle çarpıcı bir kopuş yaşamıştır. Ancak Amerika'nın, ciddi bir karşı koyuş olmaksızın –şu an için- "uluslararası ortak alanları" kontrolüyle birlikte Deniz Kuvvetleri artık kıyıda kuvvet projeksiyonu ve kıyı sularındaki operasyonlar İncilinden vaaz vermektedir. Bir dizi duruş ifadesinde ve 1992 yılındaki "Denizden..." ve 1998'deki "Denizden....'ya: Herhangi bir Zaman Herhangi bir Yer" diye başlayan beyaz kağıtlarda, Deniz Kuvvetleri, Deniz Piyadeleriyle işbirliğiyle, yakın operasyonlarda

orijinal "Denizden" alıntısı görüşünü benimsemiştir:

Gelecekteki operasyonları öngördüğümüz yerlerde denize hakim olmamız Deniz Kuvvetlerimizi yeniden ölçeklendirmemize ve dünyanın "kıyı" veya kıyı şeridi ortamında karmaşık operasyonlarda gerekli kabiliyetlere daha fazla odaklanmamıza olanak vermelidir... Ulusal Güvenlik Stratejisinden türetilmiş olan bu stratejik yön denizdeki açık deniz savaşından denizde yapılan müşterek operasyonlara doğru temel bir geçişi temsil etmektedir.

"Denizden" serisi Amerika'nın dünya üzerindeki askeri hazır bulunmasını mesele yapmış ve bu ileri üslerde hazır bulunmayı özel olarak deniz kuvvetlerinin hazır bulunmasıyla eşitlemiştir. Dört Yıllık Savunma Gözden Geçirmesinin gösterdiği yolu takip ederek, Deniz Kuvvetleri ve Deniz Piyadeleri "biçimlendirme ve karşılık verme hazır bulunmayı" ileri konuşlandırılmış ve savaşa hazır deniz kuvvetlerinin korunmasını gerektirir. 'Sahnede olmak' farkettirir! Bu deniz kuvvetlerinin barış zamanı taahhütlerine belirgin katkısı olmuştur ve olacaktır. Deniz kuvvetlerine içkin esneklik küçük bir kriz veya çatışmanın sahnedeki kuvvetlerle çözülmesine olanak verir." Deniz kuvvetleri ayrıca bu hazır bulunma görevlerini yapmanın Sovyetler Birliği ile savaşmak için gerekenlerle aynı türden uçak gemisi savaş gruplarını ve amfibi hazırlık gruplarını gerektirdiğini ileri sürmektedir.

Uçak gemisi savaş gruplarının ve amfibi hazırlık gruplarının dengeli, yoğunlaşmış saldırı gücü ülkemizin barış zamanı taahhütleri stratejisini yürütebilme kabiliyetinin merkezinde durmaktadır. Onların gücü müttefiklere güvence vermekte ve olası saldırganları caydırmaktadır...

Uçak gemisi savaş grubuyla ve amfibi hazırlık grubunun birleşik kabiliyetleri hava, deniz ve kara kuvvetlerinin tüm çatışma hattına uygulanabilmesini sağlamaktadır.

Bu nedenle, Deniz Kuvvetleri Sovyet dönemi sonrası stratejik gerçeklerinin deniz kuvvetlerinin görev önceliklerinin ve filonun büyüklüğünün yeniden düzenlenmesini gerektirdiğini kabul ederken, yine de yeni dönemin operasyon modellerinin yeniden yönlendirmesi ve filosunu yeniden biçimlendirmesini gerektirdiğini hâlâ dikkate almamıştır. Üstelik, Deniz Kuvvetlerinin farkında olduğu gibi, uzun vadede Deniz Kuvvetlerinin kıyı sularda operasyon yapabilmesi giderek zorlaşacaktır. Deniz Kuvvetlerinin denizaltı savaş bölümünün yöneticisi Tuğamiral Malcom Fages'in Senato'nun Silahlı Kuvvetler Komitesine söylediği gibi, "Geleceğin deniz savaşlarının trendlerini inceleyen bir dizi bağımsız çalışma 21. yüzyılın kıyı savaşının, doktrin ve kuvvet yapısı kıyıdan açık denize kuvvet sevk edebilen ABD Deniz Kuvvetlerine karşı koymak için asimetrik araçların kullanımıyla belirlenebileceği sonucuna varmıştır." Çin'den İran'a kadar potansiyel hasımlar sessiz dizel denizaltılara, taktik balistik füzelere, güdümlü ve diğer kıyıdan ve denizden fırlatılan gemisavar füzelere ABD filosunun yasak ve kıyı sulardaki operasyonlarını güçleştirecek diğer silahlara zaten yatırım yapmaktadır. Çin'in deniz kuvvetleri, Çin'in ABD Deniz Kuvvetlerinin gemilerine saldırma kabiliyetini hayli arttıran, süpersonik, gemisavar güdümlü füzelerle birlikte Rusya'dan satın alınan, plan dahilindeki birkaç Sovremenny sınıfı destroyerden ilkini kısa süre önce teslim almıştır.

Ayrıca, Amerika'nın hasımları yüzey filolarını, yal-

nızca kıyı sularda değil belki de açık denizlerde de hedefleme kabiliyetini yavaş yavaş kazanacaktır. Bölgesel güçler, onlara yalnızca algılama ve askeri olarak yararlı hedefe isabet bilgilerini değil, aynı zamanda gerekli komuta, kontrol ve iletişim kabiliyetlerinin önemli unsurlarını sağlayacak ticari uydulara giderek ulaşmaktadır. Fages'in belirttiği gibi, "21. yüzyılda dikkat çekici olan uzayda konuşlandırılmış keşif, uzun menzilli isabetli saldırı silahları ve dayanıklı komuta ve kontrol ağlarının gizli olmayan platformların dünyanın kıyılarındaki saldırılara giderek açık hale gelme potansiyelidir." Deniz kuvvetlerini kıyıda konuşlandırma ve saldırı operasyonları yapma kabiliyetini koruyup arttırmak –ve bunların yanı sıra balistik füze savunma sistemleri ağına büyük bir rol vermek için Deniz Kuvvetleri yakın dönemli dönüşüm sürecini hızlandırmalıdır. Aynı zamanda, Amerika'nın bugün olduğu gibi gelecekte de denizlerin hakimi olmasını sağlamak için askerlikte devrimin uzun dönemli güçlüklerine karşılık vermelidir. Deniz Kuvvetlerinin dönüşümü iki aşamalı bir süreç olmalıdır:

Deniz Kuvvetlerinin yakın dönem dönüşümü 21. yüzyılın planlanan yüzey muhariplerinin kıyılardaki saldırılar için artan hayalet özellikleri, gelişmiş ve çeşitlenmiş füzeler ve toplarla birlikte yapımını hızlandırmalıdır. İşbirliği içinde görev alma kavramına göre "ağ merkezli" savaş uygulama çabaları hızlandırılmalıdır. Deniz Kuvvetleri, örneğin, mevcut yüzey muharip gemilerinin ve geleneksel rotasyon görevlendirme şemasının bu misyon için uygun olup olmadığını tespit ederek kendisini füze savunmalarında ortaya çıkan rolüne uygun olarak yapılandırmaya başlamalıdır.

Deniz Kuvvetleri uzun vadede, şu an kıyı operasyonları üzerine odaklanmasının deniz savaşlarında bir paradigma dönüşümünde sürdürülüp sürdürülemeyeceğini ve açık denizlerdeki kontrolün gelecekte nasıl korunacağını belirlemelidir. İHA'nın çeşitlendirilmiş filolarının kullanılma denemeleri, belki de hizmetten çıkarılmış mevcut bir uçak gemisi kullanılarak, şimdiden başlatılmalıdır. Düşünceler diğer insansız hava ve kara araçları biçimlerine ve deniz altıların genişleyen rolüne yöneltilmelidir.

Yukarıda açıklanmış olan deniz operasyonlarının değişen modeli ve kuvvet yapısındaki değişimler deniz savaşlarında görünen ortam için Deniz Kuvvetlerine dönüşümün biçimini göstermelidir. Bu, yakın gelecekte kıyı sulardaki müşterek operasyonlarda deniz kuvvetlerinin saldırı kabiliyetlerinde bir iyileşme olacağı ve komuta ve kontrol kabiliyetlerinin gelişeceği anlamına gelir. Yine de Deniz Kuvvetleri, yüzey gemilerine dönük riskler önemli ölçüde arttığından kuvvet konuşlandırmanın yollarını geliştirmeye şimdiden başlayarak açık denizlerde yeni güçlüklere karşı en kısa sürede hazırlanmalıdır. Her iki durumda da Deniz Kuvvetleri uçak gemisi merkezli harekatların yerine başını belki de hayalet yüzey gemilerinin ve sualtı gemilerinin çektiği farklı türlerde yüzey gemileri "ağları"koymayı sürdürmelidir.

Deniz Kuvvetlerinin yakın dönem dönüşüm çabalarının odağına hücum operasyonları düzenleme kabiliyetini ve kıyı sularda devriye gezerek karadaki müşterek operasyonlara katkısını arttırmayı geliştirmelidir. Deniz Kuvvetlerinin -Deniz Kuvvetlerinin "platform merkezli" savaşa karşı "ağ merkezli" savaş olarak adlandırdığı- bilgileri daha iyi toplayıp dağıtarak mevcut gemilerinden zorla en

fazlasını elde etme inisiyatifi hızlandırılmalıdır. Deniz Kuvvetleri gelişen istihbarat, gözetim ve keşif kabiliyetlerine ve komuta ve kontrol ağlarına ek olarak, yukarıda tarif edildiği gibi, güdümlü füze fırlatabilen daha büyük yüzey muharipleri ve denizaltılara sahip olmalıdır. Deniz Kuvvetlerinin yüzey muhariplerinin arttırılması, belki de yalnızca mevcut destroyer programlarını ılımlı biçimde genişletirken esas olarak yeni sınıf destroyerlerin ve kruvazörlerin –ve belki de yeni fırkateynlerin- araştırma geliştirmelerini hızlandırmak için bir fırsat sağlayacaktır.

Üstelik, Deniz Kuvvetleri diğer savaş mühimmat ve silahlarını geliştirme çabalarını hızlandırmalıdır. Deniz Kuvvetleri, çok sayıda hücum denizaltısı tedarikine ek olarak, Hava Kuvvetlerinin insanlı bombardıman uçaklarına yaptığı gibi, Trident balistik füze deniz altılarından dördünü konvansiyonel hücum platformuna çevirmelidir. Ayrıca Deniz Kuvvetleri mevcut kuşak Tomahawk güdümlü füzelerin ötesinde başka saldırı silahları geliştirmelidir. Müşterek Doğrudan Saldırı Mühimmatı -Küresel Yer Tespiti Sistemiyle mevcut "akılsız" bombaları sevk ederek- ekleyerek mevcut deniz kuvvetleri uçaklarını geliştirebilir, ancak deniz kuvvetlerinin top atışının menzilini ve isabetini geliştirmek veya denizde Ordu Taktik Füze Sisteminin bir çeşidini kullanmak Deniz Kuvvetlerinin dış bölgelerdeki müşterek savaşa katkısını da arttıracaktır.

Bununla birlikte, mevcut kuşak gemilerin ve silahların birlikte çalışma kabiliyetinin arttırılması önemlidir ama bu dönüşümün en temel niteliğine karşılık gelmeyebilir. Deniz Kuvvetleri insansız hava ve sualtı araçlarını denizaltılardan yönetme ve denizaltılarla iletişimini geliştirme

kabiliyetini zaten göstermiştir; sualtına dalmış gemiler görece gizli kaldığı müddetçe yüzey gemilerinin yüksek risklerle karşılaştığı yerlere operasyon yapabilmektedir. Bunun için, Deniz Kuvvetleri kuvvet yapısının bir unsurunu askerlikteki devrime ayırmalıdır. Trident deniz altılarının dönüşümü gibi fırsatların ötesinde, denizde büyük İHA filoları kullanmanın olanaklarını daha iyi anlamak için devre dışı bırakılmış bir uçak gemisi kullanmaya önem verilmelidir. Aynı şekilde, sualtına dalmış "füze bölmeleri"nin ya kalıcı olarak görevlendirilmeleri veya kriz zamanlarında denizaltılar tarafından gizli olarak yerleştirilmeleri yüzey gemileri riske etmeden kıyı sularda vuruş kabiliyetini arttırabilir. Genel olarak, Deniz Kuvvetleri "ağ merkezli" savaşa doğru ilerlerse "ağdaki düğümlerin" sayısını arttırmanın yollarını keşfedebilir.

Şu an için Deniz Kuvvetleri, İngiliz Kraliyet Donanmasının en parlak dönemindekini aşan düzeyde bir küresel egemenliğin tadını çıkartmaktadır. Deniz Kuvvetlerini kıyıda konuşlandırabilmek, önceden olduğu gibi bugün de Deniz Kuvvetlerinin önemli tali görevlerinden biriyken, asıl seviyeye gelmesi on yıllar almaz. Uzun vadede –ancak gemilerin verili hizmet ömrünün ABD Deniz Kuvvetlerinin yaklaşan planlama ufkuna uyması kaydıyla- Deniz Kuvvetleri odağını yeniden açık denizlerin ve deniz iletişim yollarının denetimine çevirmelidir.

Askerlikteki devrimin deniz savaşına uygulandığındaki niteliğini incelemeye dönük kesin bir programın yokluğunda, Deniz Kuvvetleri -uçak gemisi çağının şafağında savaş için hazırlıksız olduğu gibi uçak gemisi sonrası çağın savaşına da hazırlıksız olduğundan ötürü- gelecekte bir Pearl Harbor'la karşı karşıya kalabilir.

Deniz Kuvvetleri Nasılsa Deniz Piyadeleri de Öyledir

Askerlikteki devrimin belli yönlerinden yararlanan bir askeri sınıf için ironik olan uzun vadeli dönüşüm modelinin Deniz Piyadeleri için en esaslı soruları yöneltmektedir. Yüzey gemilerinin hayatta kalabilirliği giderek şüpheli hale gelirken Deniz Piyadelerinin sevkiyat araçları aynı şekilde gündeme gelmelidir.

Deniz Piyadeleri V-22 ve Gelişmiş Amfibi Saldırı Aracında gemiden kıyıya operasyonlardan daha hızlı, uzun menzilli araçlar geliştirmekte gayet haklıdır. Buna rağmen Deniz Piyadelerinin amfibi gemilerinin neredeyse kesin olan potansiyel savunmasızlığı, gelecekteki operasyonları sınırlayıcı bir faktör olacaktır. Deniz piyadelerinin düşük yoğunluklu operasyonlardaki yararı yüksek olarak kalırken Deniz Piyadelerinin yüksek teknolojili savaşlara katkısı -en azından komuta ve iletişimden lojistiğe kadar her şeyde yaslandıkları gemilerden yönetilirken- marjinal hale gelebilir.

Yine, Deniz Piyadeleri gemilerinin görece düşük hızları kriz zamanlarında esnekliklerini sınırlamaktadır. Gelecek on yıl boyunca Deniz Kuvvetlerinin dönüşüme yönelik çabaları Deniz Piyadelerinin yapılarını küçültmelerine ve daha fazla ateş gücü sağlamak için diğer sınıflara, özellikle Deniz Kuvvetlerine yaslanmasına izin vermelidir. Bu Deniz Piyadelerine Soğuk Savaş sırasında edinilen ağır sistemlerinin çoğundan kurtulmasına, ağır silahlarını (Deniz Piyadeleri, tipik olarak, muharebede daha az etkili ve verimli ve daha fazla lojistik yük olan en eski ağır silahları kullanmaktadır) ve nihayetinde sabit kanatlı uçaklarını azaltmasına olanak verecektir. Hakikaten, Deniz Piyadelerinin F-

18'leri ve EA-6B'lerinin büyük kısmı zamanlarının çoğunu düzenli uçak gemisi rotasyonları ve Hava Kuvvetleri operasyonlarına harcamaktadır. Aynı şekilde AV-8B Harrier'in uzun vadeli kalıcılığı şüphelidir. Deniz Piyadeleri, hizmet ömrü uzatma programları mümkünken, görece küçük ve giderek eskimeye yüz tutan Harriers filolarını kullanmaktadır; Deniz Piyadeleri sabit kanatlı uçak desteği olmaksızın, özellikle Joint Strike Fighter programı iptal edilirse, geleceğini tasarlamaya başlayacağı gün yaklaşmaktadır.

Sonuç olarak Deniz Piyadeleri, müşterek ateş desteği yöntemlerini geliştirmeyi hızlandırmak için çaba harcamanın yanı sıra V-22'nin "topçu gemisi" versiyonunu ve insansız muharebe hava araçlarını geliştirmeyi düşünmelidir.

Bunun için Deniz Piyadelerinin uzun vadeli yararı fazlasıyla gerçek dönüşüm ihtimaline dayanmaktadır. Kara Kuvvetlerinde olduğu gibi, ateş gücü ile manevra ve durumsal farkındalık arasındaki ilişki yeniden tanımlanamazsa, kara kuvvetleriyle deniz piyadelerinin gelecekte olacak savaşlarda ilişki sert bir biçimde kesilecek ve Birleşik Devletlerin siyasi olarak sonuç alıcı operasyonları üstlenmesi de keza sınırlanacaktır.

Giderek daha uzun mesafelerde çok daha isabetli atışlar yapan teknolojilerin çoğalması Kara ve Deniz Kuvvetlerinin karşısına büyük bir güçlük koymaktadır; ancak uzun menzilli atış oyununda rekabet etmeyi denemek yerine her iki sınıf da Deniz ve Hava Kuvvetlerinin saldırı kabiliyetlerinin gelişimini tamamlamayı ve sonuç alıcı manevraları geleceğin uzay kabiliyetlerine bağlamayı deneseler daha iyi olabilir.

Savunma Harcamaları

ÖYLEYSE AMERİKA'NIN SÜREKLİLEŞMİŞ JEOPOLİTİK liderliğinin ve askeri üstünlüğünün bedeli nedir? Çok ayrıntılı bir cevap bu çalışmanın sınırlarını aşmaktadır. Yukarıdaki kuvvet düzeni ve sınıf yapısı önerilerinin çoğu mevcut savunma planlamasının hesaba katmadığı unsurları içermektedir. Genişlemiş Amerikan güvenlik kuşağının, yeni teknoloji ve güçlü füze sistemlerini de içeren silah sistemlerinin, yani organizasyon çeşitleri ve varsayımlar üzerinde yapılan çalışmaların, yeni üslerin ucuza mal olmayacağını söylemek yeterlidir herhalde. Bununla birlikte, bu bölüm Amerika'nın askeri üstünlüğünün sürdürülmesi için yeterli savunma harcamalarının seviyesinin ana hatlarını genel olarak kurmaya çalışacaktır. Son yıllarda Clinton hükümetinin teklif ettiği savunma bütçesi ve savunma programının tutarsızlığına ilişkin incelemelerin her çeşidi ortaya çıktı. Bütün tahminler Clinton programının, öneri-

len bütçe tutarının altında olduğu konusunda hemfikirdir; tahmini açık miktarı yıllık olarak 26 milyon ile 100 milyon dolar civarındadır ve yüksek açık tespit eden incelemeler daha titiz analizlerin tespitidir.

Savunma Harcamalarındaki Eğilimler

15 yıldır ilk kez, 2001 yılı savunma bütçesi, Amerikan savunma harcamalarında mütevazi bir reel artış gösterebiliyor. Başkan Clinton'nın savunma bütçesi isteği ve kongrede kabul edilen bütçenin her ikisinde de savunma bütçesindeki düşüşü durduracaktı. Barış kâr payının henüz yayılmamış ödemesi ve artırılan vergilerle oluşan gelirlerle düşürülen savunma harcamaları nedeniyle fazla veren bugünkü federal bütçesinin oluşturulması yıllık onlarca milyar doları bulan ciddi bir savunma zararı yaratmıştır.

Kongre savunmanın bu çöküşünün suç ortağı olmuştur. Hükümetin ilk yılında, Kongre, Clinton hükümetinin, son Bush savunma planından yaptığı keskin indirim miktarına boyun eğdi. Cumhuriyetçilerin kongrenin kontrolünü ele geçirdikleri 1994 yılından beri, hükümetin savunma isteklerinde çok küçük ilaveler yapıldı. Henüz bu yıla kadar, hiçbir şey savunma bütçesinin azaltılması modelini değiştirmeye muktedir olamadı. Bu artışlar bile, hükümete 1997'nin denk bütçe anlaşmasının sınırlandırmalarından kaçınmaya imkan veren muhasebe oyunlarıyla başarıldı.

Bütün muhasebe oyunları içinde, savunma harcamaları genellikle mükemmel bir şekilde değişmeden kaldı. Geçen son 4 yıl için gerçekten toplamları 1 milyar dolar-

dan az miktar sayılmazsa. Savunma harcamalarındaki en keskin düşüş Clinton idaresinin ilk yıllarında gerçekleşti.

Savunma harcamaları 1992'de 339 milyar ABD Doları seviyesinden, 1996'da 222 milyar ABD Doları seviyesine düştüğü zaman savunma harcamalarının düşürülmesinin on yılın üzerindeki sürede toplam etkisi daha ciddi oldu. Yakın zamanda 'Merkezi Strateji ve Uluslararası Çalışmalar' (Center of the Strategic and International Studies) tarafından hazırlanmış bir çalışma olan 'Yeni Bin yılda Eğitim Zararından Kaçınmak' 1994-1999 yıllarını kapsayan son Bush savunma planını Clinton yönetiminin savunma planı ile karşılaştırıyor ve bu karşılaştırmada bütçe değişiklikleri ve dahili Pentagon eylemlerinin birleşiminin Bush planından Clinton planına geçişin bir sonucu olarak, savunma harcamalarında net 162 milyar dolar azalmaya neden olduğunu beliriyor. Beklenmedik operasyonlar ve ertelendiği için boşa giden modernizasyon hazırlıklarına yapılan harcamalar için, kongrenin bütçe artırışları ve ilave ödenek talepleri ile bütçeye 52 milyon dolar sonradan ilave edildi. Bush dönemi bütçeleri ile karşılaştırıldığında, Clinton yönetiminde harcamaların kısılmasından elde edilen kazanımların yıllık ortalama 40 milyar ABD Doları olduğu görülür. Rapora göre 1993-2000 periyodundan erteleme kazanımları önceki seviyesinin iki katından fazla 426 milyar ABD Doları olarak gerçekleşti.

CSIS raporu, uzun vadeli savunma planları ve bütçeleri arasındaki uyumsuzluğun boyutlarını inceleyen raporların en yakın zamanda yapılmış olanıdır. Kongre bütçe eğrisinin en son yıllık uyumsuzluk tahmini en az 90 milyar ABD Dolarıdır. 1997'deki 4 yıllık savunma göz

den geçirmelerinde bile yıllık 12-15 milyar ABD Dolarlık fon harcamalarına izin verilmişken, haber bültenlerine göre şu an Müşterek Kurmay Başkanlar savunma harcamalarının yılda 30 milyar ABD Doları artışına ayak diriyorlar. 1997'de Strateji ve Bütçe Değerlendirmeleri Merkezi yıllık bütçe açığının 26 milyar ABD Doları olacağını hesapladı ve şimdi bunu 50 milyar ABD Dolarına yükseltti; Brooking Institution'dan analist Micheal O'Haulan, açığın en az 27 milyar ABD Doları olacağını açıkladı. Şüphesiz, bu tahminlerden hangisinin mevcut savunma bütçe açığının miktarının en iyi hesaplaması olduğu sorusundan daha önemli olanı, hangi masrafın/maliyetin gözden kaçırıldığı sorusudur. Bütün bu tahminler bütçe açığı yürürlükteki savunma plan/programları ve yürürlükteki bütçeler üzerinde yapılan incelemelerle belirliyor ve çıkabilecek yeni görevler ve soğuk savaş sonrası dünyasının gereksinimlerle ilgili herhangi bir tolerans içermiyor. Bunlar, füze savunma sistemlerinin etkin konuşlandırılmasının maliyetlerini içermiyor; bunlar taşıma/ulaştırma maliyetlerini öngörmüyor; ayrıca bu tahminler, raporlardaki mevcut kuvvetlerin yeniden konuşlandırılması, yeniden şekillendirilmesi ve takviye edilmesine ilişkin gereklilikleri yerine getirilmesi ile ilgili maliyetleri içermiyor.

Aslında, uzun bir dönem için savunma harcamalarını hesaplamanın en iyi yöntemi, onu, ulusal zenginlik ve federal harcamaların bir parçası olarak ele almaktır. Bu yöntemle, yakın yıllarda Amerikalılar daha müreffeh olmasına rağmen, savunma harcamaları azalmaya devam etti. Savunma harcamalarının şimdiki bunalımdan beri Amerika'nın en düşük savunma harcaması seviyesi olarak, yerel üretimin %3'ünden az bir miktar tutuyor. Savunma

harcamaları, federal harcamaların %15'ini teşkil ediyor ki bu borçlarla ilgili olan miktardan biraz fazla ve federal harcamaların %54'ünü teşkil eden sosyal güvenlik/sağlık ve diğer programlı harcamaların toplamının %34'ünden az bir miktar ediyor. Senelik federal bütçe açıktan bütçe fazlasına doğru bir değişim göstermesine ve daha fazla kaynak mümkün olmasına rağmen, Amerika silahlı kuvvetlerine yeniden ciddi ve devamlı bir sermaye desteği yapılması söz konusu değildir.

Uzun vadeli gelecek hâlâ, geçmiş on yılın eğilimlerinin sıkıntıları ve halen geçerli olan bütçenin elverişsizliğinin yarattığından fazla tedirgin ediyor. Eğer halen devam eden harcama seviyesi sürdürülürse, bazı projeksiyonlara göre (inceleme grupları), savunma bütçe açığı 2020'de aşağı yukarı savunma bütçesi tamamı kadar ve bu yerel üretim bütününün % 2,3-2,4 kadarı olacaktır. Özellikle modernizasyon harcamaları istenilenin çok gerisindedir ve ihtiyaçların oluşturduğu dalga tsunami dalgası oranına erişecektir; CSIS'in bu durumla ilgili açıklaması: "Ordu etkin olarak öyle bir durum yarattı ki, şu anda bulunduğu seviyeyi sürdürebilmenin gerekli koşullarının yaratılması için 2006'dan 2020'ye kadar ki sürede 4.4 trilyon ABD Doları gerektiriyor," biçimindedir.

2010'dan sonra görünüşte uzak bir tarih fakat pekâlâ oluşturulmuş savunma planlarının menzili içinde yürürlükteki planlara göre, artırılmış askeri harcamalara ilişkin beklentiler çok daha belirsiz oluyor. Gelecek on yıllarda etkinleştirilmiş sosyal programlar örgüsü ve özellikle sosyal güvenlik, diğer sosyal güvenlik harcama programları üzerinde daha fazla bir baskı oluşturacaktır. Eğer

savunma bütçesi tasarlandığı seviyede kalırsa, dünya devletleri üzerinde oluşturulacak üstünlüğün gereklerine uygun, küresel Amerikan üstünlüğünü devam ettirmek mümkün olmayacaktır.

Bütçeler ve Ricat Stratejisi

Yakın zamanda yapılmış Dört Yıllık Savunma Gözden Geçirmesi ve özellikle Ulusal Savunma Müzakeresi raporu, bir risk sorusunun bütünü olarak, Pentagon ve ulusun çelişen yüzlerini ortaya koyuyordu. Halen yürürlükte olan ve planlanmış harcama seviyelerinde, Amerika'ya mevcut güçlerini ve kapasitesini yüklenmiş olduğu görevleri icra etmek için koruyabilir ve modernizasyonu yenilik ve dönüşümleri feda edebilir ya da daha ileride silah ve güce ödeme yapmak için personel kuvvetini ve güç yapısını azaltabilir. Dört Yıllık Savunma Gözden Geçirmesinde mevcut stratejik şartların düzenlenmesine dair söylemine rağmen, Clinton yönetiminin savunma planları krizleri göğüsleyebilmek ve şimdiden belirsiz bir gelecek için hazırlık olmak üzere, fazla meydan okuma teknolojisi hazırlığı veya jeopolitik gelecekten daha yüksek bir önceliği acil ihtiyaçlara vermeye devam ediyor.

Yukarıda askeri güç durumunda işaret edildiği gibi, dört yıllık savunma gözden geçirmesi, savunma planlamasının geleceğinin merkezi olarak iki cephede savaş standardını ve Amerika'nın tartışmasız global süper güç olma iddiasını göz önünde bulunduruyor. Savunma müzakeresi, bir değişim stratejisi için yaptığı çağrıyla "önceliğin geleceğe uzanmasını" tartıştı. Müzakerenin öne çıkan fikri ola-

rak iki cephede savaş standardı, halen mevcut güçlerin doğrulanması anlamında oldu. Bu yaklaşım, uzun vadeli güvenliğimizin riskin azaltılması için fonların tüketilmesinin düşük ihtimalli bir senaryosunun dayanaklarına odaklanır. Bundan başka, CSIS çalışmalarının ortaya koyduğu bulgular mevcut bütçe sınırlamaları altında yapılmakta olan ve insan gücü ve oluşturulmuş güç yapısının arasındaki değerler değişimini akla getirir. Örneğin; CSIS'da, 1,3 milyonluk asker gücünün modernizasyonu için yıllık 164 milyon dolarlık harcamaya ihtiyaç duyulacağı tahmin ediliyor. Biz bu hesaplamanın temelini teşkil eden yöntemin her sayfasını kabul etmiyorsak da en önemli nokta bizim içinde net bir durum oluşturuyor: Eğer savunma harcamaları mevcut düzeyinde kalırsa ve dört yıllık savunma yeniden incelemelerinde kabul edilen planlar üzerinden, Pentagon yalnızca mevcut gücünün yarısından biraz fazlasını modernize edebilir.

Bu senaryoya göre, Amerikan Silahlı Kuvvetleri, artan bir ivmeyle modası geçmekte olan, işletmesi ve savaştaki üstünlüğü pahalılaşan bir ordu oluyordu. Rapor, "Amerikan askeri güçleri, ulusal askeri stratejiyi sürdürmek için, kendi boyutları, yaşı ve teknolojik kapasiteleri bakımından, ülke içindeki ve dışarıdaki güvenirliliğini kaybedecektir," sonucuna varmaktadır.

Tam tersine, Ulusal Savunma Müzakeresinin "Gelecek için hazırlanırken bugün en büyük riski kabul etme" yaklaşımı benimsenerek, Amerikan Silahlı Kuvvetlerinin boyutlarında ilave olarak hatırı sayılır bir kesinti istenmektedir. CSIS'a göre, modernize edilmiş ekipmanların oranını % 76'ya yükseltecek şekilde, bunun için gerekli kay-

naklarda değişiklik yapmak -bu oran Ulusal Savunma Müzakeresi tarafından belirlendi, fakat genel yaklaşımla uyuşmaz- ABD Silahlı Kuvvetlerinin toplam gücünü tam bir milyona azaltınayı ve ayrıca GSMH'nin %3'ünün savunma harcamalarına ayrılmasını gerektirir. Nitekim, mevcut harcama seviyesiyle Pentagon, güç planlaması ve modernizasyon arasında tercih yapmak zorundadır.

Yürürlükteki Pentagon planları hakkında çok iyimser bir tahmin olmak üzere, GDP'nin %3'ü kadar savunma harcama seviyesi hatırlanırsa, ikisi de imkansız olan bu iki ihtimal her zamankinden daha kesin olarak belirir: Bu seviyelerde, Amerikan kuvvetleri yakında çok yaşlı olacak veya çok küçülmüş olacaktır. Yönetimin "günü yaşamak" yolunun takip edilmesiyle, gelecekteki çok muhtemel savaşta o günler için güvencesi olacakken kesinti yapılmış teknolojilerin eksikliği duyulacaktır. Ulusal Savunma Müzakeresinin, '"yarına hazırlanma" yolunun takip edilmesiyle, Amerikan Kuvvetleri mevcut misyonunu yerine getirmek için ihtiyaç duyduğu insan gücünün eksikliğini hissedecektir. Asayiş görevlerinden cephe savaşları yapmaya kadar, Amerika'nın güvenlikle ilgili mevcut menfaatlerini koruma kabiliyeti artan risk altında olacaktır

Daha geniş açıdan bakıldığında, bu iki yaklaşım sadece Amerika'nın ricat stratejisinin zamanlaması ve doğası bakımından farklıdırlar. Clinton yönetimi, güçlerini Balkanlar'da konuşlandırarak, Basra Körfezinde Amerikan varlığını muhafaza ederek ve Çin'in Tayvan oyunlarına cevap vererek ve barış gücünü Doğu Timor'a göndererek; bazen duraksayıp, bazen hızlanarak ve sık sık beceriksizce olsa da, yeni Amerikan güvenlik kuşağını kuvvetlendi-

recek adımları attı. Fakat yönetim; savunma harcamalarını ve askeri gücünü şu anda bulunduğu seviyede tutarak; ulusal kabiliyetinin, bugün, geniş ölçekli savaşlarda savaşacak duruma gelmesi için gerekli zemini hazırladı ve Amerika'nın üstünlüğünü gelecekte korumak için yapılması gerekli olan yatırımları tüketti. Böyle bir strateji için yapılacak ödemeler, Amerikan güçlerinin ihtiyaçları, bugünkünün üzerinde, artık karşılamaya muktedir olmadığı seviyelere gelecek. Bu, Amerikan Kuvvetlerinin birden fazla görev üstlendiği durumlarda -örneğin; NATO'nun Balkanlarda genişleyen rolünde veya Amerikan askerinin Golan tepelerinde bir askerden arındırılmış bölge oluşturulmasında- ve büyük bir savaş patlak verdiğinde ortaya çıkabilir. Veya bu durum iki cephede büyük savaşın neredeyse kendiliğinden oluşan durumlarda ortaya çıkabilir. Veya yeni bir süper güç –yükselen Çin- Amerikan çıkarlarına ve müttefiklerine önemli bir bölgede meydan okuduğunda ortaya çıkabilir.

Bir karşılaştırma yapmak gerekirse, güç bünyesini ve gelecekteki dönüşümler için halen yapılan hazırlıkları gözden çıkaran bir strateji, Amerikan Silahlı Kuvvetlerini bugünkü görevlerini ve taahhütlerini yerine getirmek durumda bırakacaktır. Bugünün barış ortamı Amerikan üstünlüğünün yegane ürünüdür. Bu üstünlüğün korunmasındaki başarısızlık, diğerlerine dünyanın Amerikan menfaatlerinin ve prensiplerine tezat teşkil eden biçimlendirmesi için bir şans verir.

Amerikan üstünlüğünün bedeli, aktif bir şekilde elde edilmiş olması ve aktif bir şekilde sürdürülmek zorunda olmasıdır. Fakat yönetimdeki şefler ve yüksek rütbeli

askeri liderler açıkça barışı korumak ve diğer jandarmalık görevleri için organize olurken, bir yandan büyük ölçekli bir savaş için uygun miktar kuvvetin rezerve edilmesini seve seve kabul ederler.

Bugünün görevlerinin ve ulusal askeri stratejinin ihtiyaçları düşünüldüğünde açıkça yetersiz olan modernizasyon ve dönüşümler için, bir aktif görev değeri tarafından 300-400.000 civarı azaltıldı; takriben diğer bir %30 mevcut seviyeden ve toplam kesintinin yarısından fazlasını soğuk savaş seviyelerinden kesti. Eğer Amerika örneğin kuvvetlerini Balkanlardan geri çekerse, NATO'nun geri kalanının bu boşluğu doldurması muhtemel değildir; tam tersine böyle bir geri çekiliş, NATO içinde; Amerika'nın NATO içindeki liderliğinin bitmesiyle, sonucu kaçınılmaz bir politik krizi provake edebilir; bu durum ittifakın sonunu da belirleyebilir. Aynı şekilde, Irak üzerindeki uçuşa yasak bölgeleri iptal etmek, Basra Körfezi üzerindeki güvenliğin garantörü olarak Amerika'nın pozisyonunu sorgulatır; Doğu Asya'dan Amerikan güçlerinin geri çekilmesi veya Amerikan askeri güçlerinin azaltılması halinde de tepki aynı olur. Dört Yıllık Savunma Gözden Geçirmesi'nin iki cephede savaş kapasitesinden geri çekilmeye ilişkin taslaklarının sonucu şu amansız hükme götürür: Müttefikler ve hasımlar, birbirinden farksız bir şekilde Amerika'nın geri çekilmesi ve Amerikan güvenlik garantisinin azalmasına karşı olası zararları karşılamak için gerekli tedbirleri almaya başlayacaklardır. Mevcut bütçe seviyelerinde bir modernizasyon ve dönüşüm stratejisi, "savaşsızlık" stratejisinin cazibesinin tehlike alanı içindedir. Amerikan barışı felaketle biten bir sonuca gitmeyebilecekken, hızlı bir şekilde çözülebilir; sonuç zaman içerisinde çok benzer olabilir.

Amerikan Üstünlüğünün Bedeli

Yukarıda açıklandığı üzere, bugünkü ve geleceğe uzanan Amerikan askeri üstünlüğünün sürekliliğini sağlayacak olan silahlı kuvvetlerin kesin değerinin hesaplanması bu genel çalışmanın sağladığından daha ayrıntılı bir analizi gerektirir. Biz mevcut planlar ve diğer çalışmalarda üzerinde durulacak alternatiflerin her ikisinden önemli bir şekilde ayrılan bir güç durumunu ve hizmet yapısını savunduk. Biz Amerikan ordusunun personel gücünün biraz artırılmasının gerekliliğine inanıyoruz; yayılan Amerikan güvenlik kuşağının ileri karakollarıyla sürdürülebilen görevlerinin bir çoğu, yoğun insan gücü isteyen ve yeni mücadeleci denge operasyonlarını içeren, politik olarak kesin seferberliklere yetenekli olmayı bünyesinde bulunduran büyük savaş operasyonları için yapılmış planlamalardır.

Keza bu yayılma kuşağı dünyanın her yerindeki Amerikan askeri operasyonlarını kolaylaştırmak için deniz aşırı üsleri ve ileri operasyon bölgelerini çok şiddetli bir şekilde gerekli kılar. Aynı zamanda, biz oluşturulmuş asayiş görevlerinin, daha mantıklı ilerlemeyi temel alan bir düşünceyle, askerler, denizciler, havacılar için ve Amerikan gücünün bütün yapılanması için daha az külfetli yapılabileceğini iddia ediyoruz; uzun vadeli güvenlik taahhütleri, son çare olması dışında, ordu birliklerinin kısa vadeli kaydırılması, zayıflatılması ile desteklenemez. Avrupa'daki, Basra Körfezi'ndeki ve Doğu Asya'da Amerika'nın süren menfaatleri, güçlü bir şekilde sürekli bir Amerikan askeri varlığını dayatıyor. Pentagon politikalarını belirleyenler, planlarını bu gerçeklere dayandırmalı ve çalışan personelin yıpranmasını azaltacak şekilde ayarlamalıdırlar.

Ayrıca biz barışı koruma ve asayiş operasyonları için bile, mevcut organizasyonlardan daha küçük boyutlu organizasyonların olabileceğini kanıtlayan yeni ve daha esnek birimlerin ve askeri organizasyonların oluşturulmasına şimdi başlanabileceğini iddia ediyoruz.

Madem ki Amerikan güçleri genişleyen bir güvenlik kuşağında devriye gezmektedir, o halde biz bunun sürekliliği için Amerika'da üslenmiş, yeterli düzeyde sürat ve takviye yeteneğine haiz, kriz olan bölgedeki yapıyı sağlamlaştıracak büyük savaşma gücüne veya bir savaşı başarılı bir sonuca ulaştırma yeteneğine haiz güçlerin gerekliliğini savunuyoruz. Amerika'nın denizaşırı güçleri ve takviye gücü arasında kuvvetli bir stratejik birliktelik olması gerekir; yabancı ülkelerde faaliyet gösteren birimler Amerika'nın jeopolitik menfaatlerinin ve liderliğinin bir göstergesidirler; olayları şekillendirecek önemli askeri güç sağlarlar ve savaş zamanında takviye sağladığında zafer için uygun şartları oluştururlar. Başka bir açıdan, Amerika'daki birimlerin süratle olaya katılımıyla sonuç alıcı vuruşu yapma yeteneğinin sürdürülmesi, denizaşırı birimlerin gücünün ayarlanmasını ve müttefiklerin dayanma gücünü artıracaktır. Kısacası biz, geniş ölçekli Amerikan kuvvetlerine sürekli bir gereksinimi kabul ediyoruz.

Ancak bugünün silahlı kuvvetleri ve gücünün durumundaki gelişmeleri savunurken, uzun vadede üstünlüğün sürdürülmesi kabiliyetinin gözden çıkarılması konusunda gönülsüzüz. Eğer Amerika kendi üstünlüğünü sürdürecekse -ve şimdi sürmekte olan askerlikteki devrim şimdiden Amerika'nın yönettiği bir devrimdir-, Pentagon ciddi olarak Amerikan askeri güçlerinin biçimini değiştirmeye baş-

lamalıdır. Biz bu dönüşüm görevinin Balkanlardaki Avrupa dengesinin sürdürülmesi, büyük bir savaşın veya diğer bir günümüz görevlerine hazırlanması kadar zorlayan yeni bir görev olduğunu iddia etmiş bulunuyoruz.

Bu, yeni silahlanma veya teknolojilerden daha fazlasını gerektiren bir çabadır. O, yeni operasyon anlayışı, yeni doktrinler yeni taktikler üreten deneyime dayanan birimler ister. O, tam olarak kavranması ve böyle değişikliklerin yerine getirilmesi için yılların, belki on yılların geçmesini gerektirecektir ve elbette hataları, randıman düşüklüğünü de içerecektir. Nihayet, Amerikan barışının sürdürülmesi, ileride çok farklı hasımlarla karşılaştığında Amerikan kuvvetlerinin üstün olmasını gerekli kılar.

Eğer küçük ve ucuz balistik füzeler, nükleer başlıklar veya diğer kitle imha silahları cephaneliğine sahip haydut kuvvetler ABD'ye zarar verirse mevcut Amerikan barışı kısa ömürlü olur. Biz Kuzey Kore, İran, Irak veya benzeri ülkelerin Amerikan liderliğinin gözünü korkutmasına veya ABD'yi kendi topraklarında tehdit etmesine izin veremeyiz. Çok yüksek bir maliyet ve yüzyılın gayretiyle elde edilmiş olan Amerikan barışının nimetleri çok önemsiz bir şekilde çarçur edilemez. Eldeki mevcut her şey hesaba katılırsa, maliyeti kesinlikle bilinen bütçe planlarına dayandırılarak hesaplanmış, yürürlükteki planlardan yeterince farklı olduğunu savunduğumuz askeri gücün vaziyeti ve çalışma yapısı sağlıklı değildir, derme çatmadır. Ve yine, başlı başına maliyet analizleri ortaya koymak bu raporun çalışma alanının dışındadır ve böyle bir rapor büyük politik ve teknolojik belirsizliklere dayanacaktır; yeni denizaşırı üsler ve devrimci nitelik taşıyan bir silahlanma

ile ilgili herhangi bir detaylı tahmin, olmayanın kesin-net kıymet takdirleri ve program analizleri yüksek spekülatif tahminler olurlar. Yine de biz savunduğumuz programı kabaca Dört Yıllık Savunma Gözden Geçirmesi'nde ayrılmış fona eşit miktarda, ve ülkede yapılan minimum üretimin %3,5-3,8'i seviyesinde bütçelere ihtiyaç duyacağına inanıyoruz. Hassas bir plan, toplam savunma harcamalarına gelecek yılların savunma programlarında yıllık 15-20 milyar dolar ilave ederdi; bu ilave aynı dönem boyunca savunma üst sınırında 75-100 milyar dolarlık bir artışa sebep olurdu: 700 milyar dolar bütçe fazlasının küçük bir yüzdesi şimdi bu aynı dönem için düşünülmektedir. Biz yeni başkanın kendi yönetimini dört yıllık harcama seviyesinin üstesinden gelebileceği bir plana bağlanacağına inanıyoruz.

En basit deyişle bizim niyetimiz, ABD Silahlı Kuvvetlerini bir yandan muhtemel yeni görevlerine hazırlarken, bir yandan da bugünün görevlerini mümkün olduğu kadar etkin ve becerikli bir şekilde göğüslemek, uygun durumda bulunmasını sağlamaktır. Bu suretle, yukarıda tarif edilen savunma programı mevcut kuvvet yapısını mevcut görevleri için daha iyi bir duruma getirmek ve modernizasyon yatırımları için düzenlemeler yaparken, aynı zamanda onun şu andaki performansını da koruyabilir. Aynı zamanda biz savunma sermayesinin desteklenmesi çabalarının ağırlığını ABD kuvvetlerinin gelecek on yıllar için dönüştürülmesine kaydırmalıyız. ABD ulusal zenginliğinden, bir doların yalnız dört senti ile; bu bütçenin karşılanabileceği akıllıca tasarlanmış bir programdır. Yalnızca böyle bir güç durumu, sınıf yapısı ve savunma harcamaları düzeyi ABD ve onun liderlerine dünyanın tek süper gücünün stratejik taleplerini çeşitli kuvvetlerle kar-

şılamak olanağını sağlayacaktır. Amerikan barışının muhafaza edilmesi, ABD askerlerinin bugünkü görevlerini belli bir düzende üstlenmesini ve yarının çok farklı meydan okumalarına yetişmesini gerektirir; Amerikan liderliği ve güvence altına aldığı hayırsever düzen üzerinde uzlaşmaksızın bu görevlerden geri çekilme söz konusu olamaz. Bu bizim üstünlüğümüz ile yarının üstünlüğü arasında bir tercih değildir. Küresel liderlik bizim boş vakitlerimizde, bir terslik başımıza geldiğinde veya ulusal güvenlikle ilgili çıkarlarımız doğrudan tehdit edildiğinde ifa ettiğimiz bir şey değildir.

Amerikan askeri üstünlüğünün sürdürülüp sürdürülmemesi, Amerikan jeopolitik liderliğinin emniyet altında olması ve Amerikan barışının korunması bir tercih konusu değildir.

Proje Katılımcıları

AŞAĞIDAKİ KİŞİLER LİSTESİ EN AZ BİR PROJE toplantısına katılmış veya bir makalenin tartışmasına katkıda bulunmuştur. Rapor yalnızca Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi'nin ürünüdür ve proje katılımcılarının veya bağlı bulundukları kurumların görüşlerini muhakkak temsil etmez.

Roger Barnett
ABD Deniz Savaşı Koleji

Alvin Bernstein
Ulusal Savunma Üniversitesi

Stephen Cambone
Ulusal Savunma Üniversitesi

Eliot Cohen
Nitze İleri Uluslararası Çalışmalar Okulu,
Johns Hopkins Üniversitesi

Devon Gaffney Cross
Uluslararası İlişkiler Bağış Forumu

Thomas Donnelly
Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi

David Epstein
Savunma Bakanlığı,
Net Değerlendirme

David Fautua
Yarbay,
ABD Kara Kuvvetleri

Dan Goure
Stratejik ve Uluslararası Araştırmalar Merkezi

Donald Kagan
Yale Üniversitesi

Fred Kagan
ABD West Point Askeri Akademisi

Robert Kagan
Carnegie Uluslararası Barış Vakfı

Robert Killebrew
Emekli Albay, ABD

William Kristol
The Weekly Standard

Mark Lagon
Senato Dış İlişkiler Komitesi

James Lasswell
GAMA Corporation

I. Lewis Libby
Dechert Price & Rhoads

Robert Martinage
Stratejik ve Bütçe Değerlendirmeleri Merkezi

Phil Meilinger
ABD Deniz Savaşı Koleji

Mackubin Owens
ABD Deniz Savaşı Koleji

Steve Rosen
Harvard Üniversitesi

Gary Schmitt
Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi

Abram Shulsky
The RAND Corporation

Michael Vickers
Stratejik ve Bütçe Değerlendirmeleri Merkezi

Barry Watts
Northrop Grumman Corporation

Paul Wolfowitz
Nitze İleri Uluslararası Çalışmalar Okulu,
Johns Hopkins Üniversitesi

Dov Zakheim
System Planning Corporation

Thomas Donnelly

proje başyazarı

"Krallar yalnızca savaşları düşünürler... İş, yeni ülkeler kazanmaya geldi mi, bütün yollar mubah olur onlar için: Din, iman, merhamet ve akıl dinlemezler; ne günaha girmekten çekinirler ne kan dökmekten... Buna karşılık, kazandıkları memleketlerin halklarını yönetmekle de pek uğraşmazlar." **Thomas More**

Chiviyazıları [nemesis kitaplığı]

"Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi; Amerikan Girişim Enstitüsü, Hudson Enstitüsü ve Reagan Hükümeti'nin tutkularıyla beslenip Bush'un yönetiminde neo-con'ların önderliğinde ortaya çıktı.

ABD terörizmi tarafından ulusların ve bireylerin güvenliğine yönelik tehdit, 2000 yılında yazılmış ve yeni açığa çıkarılmış bir belgede, kehanet derecesine varan ayrıntılarla anlatılıyor. Orada, Amerika'nın insanlığın ve dünya kaynaklarının çoğunluğuna egemen olmak için ihtiyacı olanın, "yeni bir Pearl Harbor gibi yıkıcı ve hızlandırıcı bir olay" olduğu söyleniyor. İşte 11 Eylül 2001 saldırıları, "çağların fırsatı" olarak nitelenen "yeni Pearl Harbor" oldu."

ISBN 975-8663-77-1
BARKOD 9789758663774

www.chiviyazilari.com